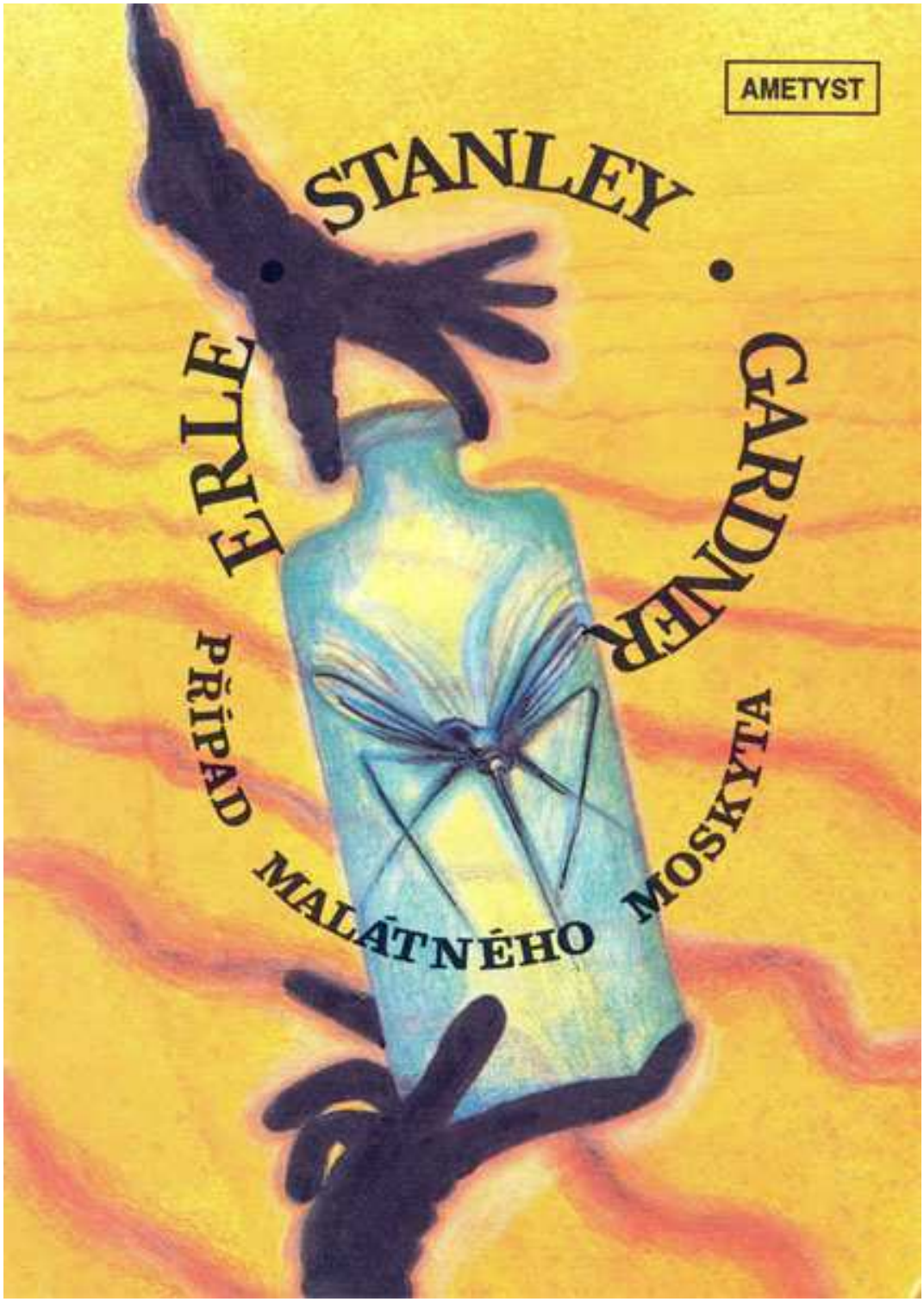

AMETYST
ERLE STANLEY GARDNER
PŘÍPAD MALÁTNÉHO MOSKYTA

ERLE STANLEY GARDNER

PŘÍPAD MALÁTNÉHO MOSKYTA

AMETYST 1992

Případ malátného moskyta The Case of the Drowsy Mosquito
Copyright © Erle Stanley Gardner, 1943
Translation © Miroslava Němečková, 1992
Digitalizácia: MimoI

ISBN 80-901083-4-2

I.

Slunce prozařovalo ulice města, oknem pronikalo do kanceláře a proplétalo se mezi právnickými knihami, nakupenými na masivním stole. Na cedulku s nápisem ‚PERRY MASON — ADVOKÁT´ dopadal stín.

Bylo to přívětivé kalifornské slunce, které pokojně laskalo vyrážející zeleň jara. Později bude z nebe sálat nemilosrdně silně, krajinu vypraží do hněda, z ovzduší vysaje všechnu vlhkost, a zrovna tak jako nad pouští, pouhých sto padesát mil na východ, ponechá oblohu bez jediného mráčku. V tuto dobu však bylo zlatým požehnáním.

Za stolem seděla Della Streetová nad stránkami těsnopisného záznamníku, s perem v ruce. Mason se probíral kupou dopisů, které měl před sebou. Některé házel do koše, jiné předával Delle Streetové s několika strohými poznámkami. Doslovně diktoval odpověď jen v nejzávažnějších případech.

Ta hromada představovala korespondenci nastřádanou za poslední tři měsíce. Mason odpovídal na dopisy k smrti nerad. Do vyřizování pošty se pouštěl, až když hromada, přestože ji šikovné prstíky Delly Streetové denně přebíraly, dosáhla hrozivých rozměrů.

Dveře do přijímací kanceláře se náhle otevřely a dívka, která u přijímacího stolu obsluhovala telefon, hlásila: „Pane Masone, máte venku dva klienty. Velmi rádi by s vámi mluvili.“

Mason na ni vyčítavě pohlédl. „Gertie, hřejivé slunce na modré obloze láká a jeden klient, majitel rozlehlého dobytčího ranče, mne požádal, abych přezkoumal hranice jeho pozemků, které jsou předmětem sporu. Ranč čítá dvacet pět tisíc akrů, a právě jsem se ptal Delly, co by řekla projížďce na koni krajem

popásajícího se dobytka. Jen si, Gertie, představte tu plochu zelené trávy, virginské duby s mohutnými kmeny a silnými větvemi, v pozadí kopce porostlé pelyňkem a křovisky, a za nimi probleskují zasněžené vrcholky hor a jejich kontury se v průzračném vzduchu ostře rýsují proti blankytu nad horizontem... Gertie, jezdíte na koni?“

Zaculila se: „Ne, pane Masone. Na to mám koně moc ráda. Venku se mi líbí tak za měsíčních nocí, a kromě toho zbožňuju jídlo a odpočinek. Já si představuju ideální den takhle: spát do dvanácti, pak si dát v posteli topinku se slaninou a třeba misku temně rudých jahod ponořených do husté žluťoučké smetany, ve které se, jen co ji nalejete, rozpouští cukr. Tak se mě nesnažte přemlouvat, abych se sebou nechala házet na kymácející se palubě nějakého stádového poníka. Zkrátila bych mu rozvor, porušila souosost a on by mi zničil postoj.“

„Gertie, vy jste beznadějný případ a coby honák jste naprosto ztracená. Ale jak by vám šla role vyhazovače, takového Micka Finna, který by vyháněl nevítané hosty z kanceláře? Řekněte jim, že mám moc důležitou schůzku - s koněm.“

„Nechtějí odkvačit. Jsou vytrvalí.“

„Co jsou zač?“ zeptal se Mason a pohledem zabloudil na elektrické stolní hodiny.

„Jeden z nich je čítankovým příkladem úspěšného muže ve středních letech.

Vypadá jako bankéř nebo senátor. Ten druhý... hm, ten druhý je tulák, ale takový důstojný tulák.“

„Máte představu, proč přišli?“

„Jeden říká, že kvůli automobilové nehodě, a druhý se s vámi chce poradit ohledně zákonů o akciových společnostech.“

„To vše řeší. Tulák má právo na spravedlnost a bude mít potíže ji dostat. Přijmu ho. Ale bankéř se na zákon o akciových

společnostech může informovat u jiného právníka. Ať se propadnu, jestli...“

„Ale ohledně zákona o akciových společnostech se s vámi chce poradit ten tulák,“ namítla Gertie.

Mason povzdechl: „Gertie, vy jste beznadějný případ. Vaše mysl bloumá mezi smetanou s jahodami, teplým moučníkem a spaním. Do mé kanceláře přijde tulák a chce se poradit ohledně zákona o akciových společnostech. A pro vás je to čistě běžná záležitost. Dello, jděte, vypoklonkujte bankéře a s tulákem zacházejte jako s čestným hostem. Koně odložíme na zítřek.“

Della vyšla za Gertií do přijímací místnosti. Během několika minut byla zpátky.

„Tak jak?“ zeptal se Mason.

„To není tulák.“

„Hm,“ v Masonově hlase bylo znát zklamání.

„Nedokážu ho zařadit,“ řekla Della. „Jeho šaty nejsou přímo otrhané, ale jsou dost obnošené a vyšisované. Tipovala bych ho spíš na člověka, který z určitého důvodu žije pod širým nebem. Je nemluvný a nedůvěřivý. O svých záležitostech se mnou nechce vůbec mluvit.“

„Tak ho nějak naštvěte, aby odešel,“ řekl Mason podrážděně.

„Ale on nepůjde. Čeká s trpělivostí... mezka. Šéfe, už to mám! Ten člověk je určitě prospektor. Měla jsem na to přijít dřív. Jsou na něm jasné stopy pouště a tu svou trpělivost získal soubytím s mezky. Je tady, aby s vámi mluvil, a bude s vámi mluvit... dneska, zítra nebo příští týden. Někdo mu řekl, aby promluvil s Perry Masonem, a on s Perry Masonem promluví.“

V Perryho očích se zajiskřilo.

„Uveďte ho, Dello. Jak se jmenuje?“

„Bowers. Neuvedl křestní jméno ani iniciály.“

„A adresa?“

„Řekl jen - svinutá deka.“ „Výborně. Tak se na něj podíváme.“

Della se chápavě usmála. Vzdálila se a hned byla zpátky s klientem.

Bowers se zastavil mezi dveřmi a zkoumal Masona pohledem, v němž byly patrny stopy úzkosti. Nebyl ani uctivý, ani příliš srdečný. Obklopovala ho aura prosté důstojnosti. Sluncem vybledlá pracovní košile, ačkoliv už sepraná a okolo límce měkká a otřepaná, byla úzkostlivě čistá. Kožené sako, zřejmě z jelenice, zjevně čisté nebylo. Bylo nošeno už dlouho. Lesklá vrstva nejrozmanitější špíny je pokrývala jako glazura keramiku. Kalhoty byly vybledlé a spravované, ale čisté. Boty získaly dlouhými mílemi namáhavého cestování pastelový odstín. Klobouk s širokou krempou sloužil léta. Kolem stuhy zanechal pot tmavé trvalé skvrny a krempa se stočila do elegantního záhybu.

Spíše než oblečení zaujala mužova tvář. Zpoza té tváře na cizí svět vyhlížela skromná, prostá duše. Přesto v očích neměl bezradný výraz. Byla v nich tvrdost, odhodlanost a sebejistota.

„Dobrý den," řekl Mason, „vy jste pan Bowers?"

„Přesně tak, a vy ste Mason."

„Ano."

Bowers prošel kanceláří, posadil se naproti Masonovi a pohlédl na Dellu Streetovou.

„To je v pořádku," řekl Mason, „to je má sekretářka. Vede záznamy případů. Nemám před ní žádné tajemství a můžete se spolehnout na její diskrétnost."

Bowers sevřel krempu klobouku mezi bronzovými prsty, opřel si předloktí o kolena a nakláněl klobouk dopředu, dozadu.

„Tak povězte, jaké máte problémy, pane Bowersi."

„Jestli s tím budete souhlasit, říkejte mi Salty. Nemám tohle pánování rád."

„Proč Salty?" optal se Mason.

„No, kdysi sem se toulal okolo solnejch ložisek v Death Valley a začalo se mi tak říkat. To sem byl ale o dost mladší, než sem se dal dohromady s Banningem.“

„A kdo je Banning?“

„Banning Clarke. Můj partner,“ řekl Salty s bezelstnou upřímností. „Partner v rýžování?“ „Ano, přesně.“

„A vy s ním máte potíže kvůli nalezišti?“ zeptal se Mason.

„S ním potíže?“

„Ano.“

„Probůh,“ vybuchl Salty, „dyk sem vám řek, že je to můj partner. S partnery potíže nebejvaj.“

„Aha.“

„Chráním ho. Je to křivácká společnost. Křiváckej prezident.“

„No dobrá, povězte mi, o co jde,“ vyzval ho Mason.

Salty zavrtěl hlavou.

Mason ho zvědavě pozoroval.

„Víte, to je tak,“ vysvětloval Salty. „Já nejsem tak chytrej jako Banning. Banning má vzdělání. Může vám všechno říct.“

„Dobře,“ řekl Mason odměřeně. „Domluvím si s ním schůzku na...“ Salty jej přerušil: „Nemůže přijít. Proto sem musel za váma já.“ „Proč nemůže přijít?“ „Doktor ho drží zkrátka.“ „V posteli?“

„Ne, v posteli ne. Ale nesmí chodit do schodů a nesmí cestovat. Nemůže se hnout z místa.“ „Srdce?“

„Ano, přesně. Banning udělal chybu, že se usadil doma. Muž, kterej žil pod širákem, se nesmí usadit. Snažil sem se mu to vysvětlit, než se oženil, ale jeho žena měla takový ty nafouknutý představy. Když už jednou Banning zbohatnul - a děsně zbohatnul, vzala si do hlavy, že musej žít na úrovni. Neměl bych proti ní nic říkat. Už je mrtvá. Tvrdím jen to, že člověk zvyklej na poušť se nesmí usadit.“

„Dobrá,“ řekl Mason přátelsky, „tak asi budeme muset Banninga navštívit.“

„Bydlí daleko?“ zeptala se Della v náhlé předtuše. „Asi sto mil,“ oznámil Salty nedbale.

Masonovy oči zazářily. „Dejte záznamník do kufříku, Dello. Pojedeme navštívit Banninga. Zlatokop, který zdomácněl, to mě zajímá.“

„On teď nežije v domě,“ vyhrkl Salty. „Postaral sem se o to, hned jak sem tam dorazil.“

„Ale myslela jsem, že jste říkal, že ano.“

„Ne, slečno. Doktoři říkaj, že se nesmí hnout z místa, ale v domě nežije.“ „A kde tedy?“ zeptal se Mason.

„To vám musím ukázat. Bylo by to dlouhý vysvětlování, a potom, stejně byste mi nevěřili.“

II.

V rychlosti třiceti mil za hodinu odbočil Perry Mason na hranicích města San Roberto doprava. Držel se v závěsu za otlučenou nenalakovanou dodávkou z roku 1930, ve které razil cestu Salty Bowers.

Auto vpředu ostře zabočilo a začalo stoupat.

„Vypadá to, jako by nás chtěl provést luxusní obytnou čtvrtí," prohodila Della Streetová.

Mason odchýlil oči od silnice, dost dlouho na to, aby zahlédl hluboko pod sebou oceán - modravý, průzračný oceán, vroubený lenivým příbojem, i hranici oslnivě bílého písku, přecházející v pásmo palem. Odbočka vedla mezi hřebeny sluncem zalitých kopců, posetých venkovskými sídly boháčů. Jako v malém amfiteátru viděl Mason pod sebou zářivou bělost městečka San Roberto.

„Proč myslíte, že nás sem vede? Přece tu...," zarazila se, když sešlé auto před nimi, které se houževnatě šinulo vpřed, přestože v něm všechno skřípalo a lomozilo, bouchalo a klepalo, náhle zastavilo u bíle omítnuté zdi.

Mason se ušklíbl: „Hrome, on tu bydlí. Otevírá vrata."

Della Streetová sledovala, jak Salty klíčem odemykal velikou bránu s ozdobnou mříží.

Salty Bowers se vrátil do auta a projel branou. Mason ho následoval. Parcela měla výměru dobrých šest akrů, v poloze, kde každý centimetr pozemku měl svoji cenu. Prostorný, bíle omítnutý dům ve španělském stylu, s červenými kachlemi, byl navržen tak, aby zapadal do okolí. Seděl si nahoře ve stráni, jako by se tam pohodlně uvelebil, aby se pokochal rozhledem. Terasovitá zahrada byla upravena s citem, až se zdálo, jako by většinu práce vykonala

sama příroda a člověk pouze doplnil tu a tam pěšiny, pár kamenných zídek a rybníček. Vysoká štukovaná zeď okolo pozemku obstarávala atmosféru soukromí a v protilehlém rohu ostře ohraničovala specifické formy pouštního rostlinstva, kaktusy, creozoty a dokonce i vyčnívající větve kaktusových stromů.

Della Streetová při pohledu, plném modře mísící se s oslnivou bělí a uklidňující zelení, který se před nimi rozestřel, jen vydechla.

„Toto je dům Banninga Clarka?“ zeptal se Mason Saltyho, který zrovna vystupoval z auta.

„Jo, to je on.“

„Krásný dům.“

„Nežije tam.“

„Myslel jsem, že jste říkal, že ano.“

„Nežije.“

„Promiňte, špatně jsem vás pochopil. Ptal jsem se, jestli je to jeho pozemek.“

„Je to jeho pozemek. Nežije v domě. Já sem ho vytáh ven. Tábořím mezi kaktusy. Vidíte ten sloupec kouře. Vypadá to, že kuchtí něco k snědku. Je to přesně tak, jak sem vám říkal. Usadil se. Málem mu z toho odešlo srdce. Tak sem to vzal do svejch rukou. Je ještě moc slabej, aby moh chodit po poušti. Doktor říká, že nemůže ani do schodů. Dám ho zas do pořádku. Je na tom lip než minulej tejden a minulej tejden na tom byl lip než minulej měsíc.“

„Vy jíte a spíte tamhle?“

„Jo, přesně tak.“

„Kdo tedy žije v domě?“

„Lidi.“

„Kdo?“

„On vám to Banning vylíčí. Poďte, dem za ním.“

Šli po stezce, která vedla do písčitého cípu, věnovaného kaktusové zahradě. V zlověstných shlucích tu rostly opuncie.

Kaktusy Cholla se zdály být jemné, krajkové. Ale jen ti, co znají poušť, si uvědomí zlovolnou sílu jejich ostnů či nebezpečí, která se skrývají v bodlinatých kuličkách, opadávajících z mateřské rostliny na zem. Rostly tu také kaktusy bez ostnů, vysoké až deset stop, které sloužily jako ochranný štít a větrolam pro ostatní zahradu.

Kaktusový háj obklopovala šest stop vysoká zeď z různobarevných kamenů. „Všechny ty kameny sou z nalezišť v poušti," vysvětloval Salty. „Banning tu zeď postavil ve svým volným čase, když měl ještě srdce v pořádku. Kameny sem přitáh já."

Mason prolétl očima pestrobarevné kameny.

„Uspořádal jste nějak kameny podle nalezišť?" zeptal se.

„Ne. Jen sem je přivlík a vysypal. Sou to jen barevný šutry. Srovnal je Banning."

Pěšinka se začala kroutit a klikatit, stáčela se, aby obešla kaktusové záhony, a budila zdání, že vede skutečně pouští. V malém zátiší mezi kaktusy, v kamenném ohništi, na němž byly položeny železné tyče, hořel malý ohýnek. Z achátové nádoby ležící na tyčích občas vybafla pára, obsah hrnce zdvihal poklici v přerývaných záškubech.

Vedle ohýnku seděl na bobku, soustředěně zahleděn do ohně, muž ve věku asi padesáti pěti let. A přestože byl hubený, bylo znát, jak má ochablé svaly, váčky pod očima a tváře prověšené. V klidu se jeho ústa zdála být měkká a měla modravý nádech. Teprve když vzhlédl k návštěvníkům a upřel na ně své ocelově šedé oči, bylo zřejmé, že i když tělo změklo, duši má tento člověk tvrdou jak kalená ocel.

Napřímil se a tvář se mu rozzářila úsměvem. Smekl svůj perleťově šedý širák v rozmáchlé úkloně.

Salty Bowers suše řekl: „To je on." Po chvilce dodal: „Ta dívka je sekretářka. Já se mrknu na fazole."

Salty se přesunul k ohni, dřepl si a vypadal, jako by v té pozici vydržel pohodlně celé hodiny. Tvářil se jako člověk, který už splnil svoji povinnost.

Mason podal Clarkovi ruku.

„Přijeli jste akorát včas, abyste s námi něco zakousli. Jen jestli vám bude chutnat skromný prospektorský oběd," oznamoval Banning a kradmo pokukoval po Delle Streetové.

„Bude nám potěšením," nechala se slyšet.

„Nemáme tu sice žádné židle, ale nemusíte odhrabávat písek, abyste se přesvědčili, že tam, kde budete sedět, není žádnej chřestýš. Tak se posaďte."

„Zdá se, že tu máte svojí vlastní soukromou poušť," řekl Mason, aby hovor nevázl.

Clarke se pousmál. „Ještě jste ji neviděli celou. Nechcete se, než se posadíte, po tom mém malém královstvíčku trochu porozhlédnout?" Mason přikývl.

Clarke je vedl kolem rozložité skupiny kaktusů do dalšího zákoutí. Stáli tu dva soumaři, hlavy skloněné, dlouhé uši nastražené dopředu. Na zemi ležel pár ošoupaných sedel, změť velkých krabic, provazy, plachta, krumpáč, lopata a rýžovací miska.

„Tohle tady přece nepotřebujete," podotkl Mason.

„No," řekl Clarke, „jo i ne. Ta výzbroj patří Saltymu. Nedokázal by tu být šťastný bez svých soumarů, a oni by zase podle mě nedokázali být šťastní bez něho. Spíte-li pod širákem, je vám hned nějak lip, když vám ráno budíček odtroubí soumaři. Teď kdybyste mohli tamhle okolo, prosím, tady po té stezičce. A tamhle je teď..."

Banning Clarke náhle zmlkl, otočil se obličejem k Masonovi a Delle Streetové, ztlumil hlas téměř do šepotu a rychle řekl: „O tomhle se před Saltym nikdy nezmiňujte. Nastražili na něj past - ženu. Až si ho vezme, bude s ním žít pár měsíců, a pak zažádá o

rozvod. Buď shrábne jeho akcie ona, nebo padnou na soudní proces. Je naprosto loajální. Udělá všechno, oč ho požádám. Řekl jsem mu, že chci, abychom své akcie jisté těžební společnosti sdružili. V ten moment, co ta ženská zjistí, že se k akciím nedostane, nikdy si ho nevezme. On nic neví - neví, proč to dělám. Nechápe, co za tím vším je. Ale až si ona uvědomí, že akcie jsou vázané, že už na ně nemůže, už ani nepomyslí, že by si ho vzala, jako nepomýšlí na to, že by skočila do rozžhavené pece. O tomhle mlčte.“

Téměř hned nato Clarke zvýšil hlas a řekl: „A toto je naše ložnice.“ Ukazoval k dalšímu malému písčitému prostranství. Ve stínu velkého kaktusu byly rozloženy dvě podložky.

„Jednou se odsud vypravím zpátky, do skutečné pouště. Nebude to dneska, zítra ani pozítří, ale toužím po poušti. Asi vám to nedokážu vysvětlit tak, abyste pochopili.“

„Salty nám to vysvětlil velice dobře,“ řekl Mason.

„Salty si na slova moc nepotrpí.“

„Ale umí dobře vyjádřit myšlenky,“ poznamenal Mason. „Slyšel jste někdy o nalezišti Louie-Leg?“ zeptal se náhle Clarke. „Asi ne. Dost neobvyklé jméno, viďte?“

„Tak se jmenuje tamhleten soumar. Pojmenovali jsme naleziště podle něho. To bylo terno. Salty prodal svůj podíl syndikátu, dostal padesát tisíc a všechno to rozfofroval. Za pár měsíců nato se jednoho rána probudil a byl dočista na mizině.“

„Ne!“ vyhrkla Della soucitně.

Banningovy šedé oči se zaleskly, když jimi pohlédl na Dellu. „To bylo velmi rozumný,“ oznámil. „Měl jsem to udělat taky.“ Mason se pousmál.

„Víte,“ pokračoval Clarke, „máme na peníze zkreslený náhled. Peníze nejsou k ničemu, leda tak si za ně něco koupit. Ale nic lepšího, než je prospektorský život, za ně nepořídíte. Tohle je nějak v podvědomí prospektora uloženo. Proto se tak mnoho z

nich snaží zbavit peněz, co možná nejrychleji. Já na penězích lpěl. To byla chyba.“

„Pokračujte,“ pobízel Mason, „začíná to být zajímavé.“

„Já jsem si svůj podíl z dolu nechal,“ řekl Clarke, „měl jsem ho rozházet. Čím dál jsme kopali, tím se naleziště ukazovalo být bohatší. Syndikát, který odkoupil Saltyho podíl, se mě pokoušel vytlačit ze hry. Soudili jsme se. A pak jeden člen syndikátu umřel. Já jsem se dostal k jeho podílu. To mi zajistilo kontrolu. Pak jsem sehnal ještě další podíly. Jednoho dne jsem k sobě pozval Saltyho a řekl mu, že jsem jeho podíl koupil zpátky. Řekl jsem mu, že mu něco dám a zbytek nechám u sebe v úschově. Div že neplakal vděčností. Žil tu se mnou asi měsíc a všechno klapalo. Pak si šel zahýřit a vrátil se zas plonkovej. Tentokrát se tak styděl, že se mi nedokázal podívat do očí. Zmizel v poušti... Pak jsem přišel k příležitosti, jak si vydělat další peníze. Založil jsem nový těžební syndikát a skupoval stará naleziště. V nich jsem zahájil přípravné práce a vrátil je do původního stavu. Byl to hektický život. Má žena tíhla ke společenskému životu. Najednou jsem žil v obrovském domě, navštěvoval večírky, o které jsem nestál, jedl rozličná těžká jídla - no, není třeba hlouběji zabíhat... Celý svůj život jsem hazardoval a risk mi přinesl zisk. Má žena ty podezřelé rizikové podniky, do nichž jsem se pouštěl, neschvalovala, tak jsem dal prakticky všechen svůj majetek přepsat na její jméno. Chtěl jsem najít Saltyho a odejít zpátky do pouště. Skutečnost, že jsem na takovou věc jenom pomyslel, jí otřásla a zlomila ji. Nebylo jí tehdy dobře. Já zůstal a ona umřela. V poslední vůli odkázala všechen svůj majetek své matce Lillian Bradissonové a bratru Jamesi Bradissonovi. Nevím, jestli kdy domyslela důsledky své vůle. Protože jsem měl zisky z těžby, myslela si, že jsem bohatý. Neuvědomila si, že vzhledem k tomu, že jsem jí ty akcie daroval, mě nechala na mizině. Šel jsem k soudu, aby potvrdil, že

ve skutečnosti šlo o majetek společnosti, který jsem zaregistroval na její jméno, abych ji chránil.“

„A chcete, abych vás v tom případu zastupoval?“ vyptával se Mason se zjevným poklesem nadšení.

„Ne,“ odpověděl Clarke, „spor se urovnal. Soudce, který případ řídil, navrhl, že by bylo dobré, kdybychom přestali vzájemně bojovat a akcie si rozdělili v poměru čtyřicet ku šedesáti. To jsme udělali. Během procesu vládla tíživá atmosféra. Jim Bradisson, můj švagr, si myslí, že je geniální obchodník. Nikdy to nikam nedotáhl, ale vždycky tvrdil, že je to proto, že ho stíhá smůla. Má žena byla mnohem mladší než já. Je mu jen pětatřicet, je samolibý, naprosto sebejistý. Znáte ten typ.“

Mason přikývl.

„Smrt mé ženy, život, který jsem vedl, starosti, a pak ten soud, který všemu dal korunu, to bylo na mě moc. Zlomilo mi to srdce, nervově jsem se zhroutil. Salty se doslechl, že jsem nemocný, a přijel. Pak se stala zvláštní věc. Ukázalo se, že akcie, které jsem dal stranou a spravoval pro Saltyho, představovaly kontrolní díl ve společnosti... Saltym otřáslo, když viděl, jak jsem na tom byl zle. Snažil se mě z toho dostat. Myslím, že se mu to povede. Převedl jsem akcie na něho, aby měl hlasovací právo. Mezi námi, snažíme se zabránit tomu, aby ten hamoun Jim Bradisson neurval všechno sám pro sebe. A teď se Salty musí zamilovat. Myslím, že to narafičila paní Bradissonová. Ožení se. A jako že tu stojím, jeho žena získá ty akcie. Chci, abyste sepsal smlouvu o sdružení akcií...“

Zarazil se, když Salty tlučením velké lžíce o dno pánve oznamoval, že oběd je hotov.

„Nechám Saltyho podepsat smlouvu o sdružení akcií, podle níž může hlasovat i za mě, ale vždy v našem společném zájmu.“ Když se svolání k obědu utišilo, Clarke rychle pokračoval: „Chtěl jsem, abyste věděl, proč to dělám. Nebudete se muset rozpačitě

vyptávat. Kdyby Salty věděl, že mám pochyby o ženě, kterou si chce vzít, bolelo by ho to.“

„Chápu,“ řekl Mason. „To je všechno, co jste chtěl?“

„Ne, je tu ještě něco, ale to s vámi můžu probrat před Saltym.“

„O co jde?“

„O podvod. Chci si vás najmout, abyste zastupoval žalovaného. Ten proces prohrajete. Nemáte se o co opřít.“ „Kdo je navrhovatel?“ „Společnost.“

Mason vybuchl. „Počkejte chvilku. Chcete mě platit, abyste měl při líčení pod kontrolou obě strany pře a...“

„Ne, ne, nechápejte to ve zlým,“ chlácholil ho Clarke, „pokud to dokážete, tak vyhrajete, ale nepůjde to. Je to předem prohrané.“ „Tak proč s tím chodit k soudu?“

Chvíli se zdálo, že se Clarke Masonovi chystá svěřit úplně. Pak se však opět rozezvučela pánev a Saltyho hlas. „Poďte jíst, nebo to vyhodím.“

Clarke rychle řekl: „Nemohu vám vysvětlit všechny souvislosti.“

„Myslím, že se tím případem nebudu zabývat,“ řekl Mason.

Clarke se usmál. „No, každopádně si můžeme dát oběd a probrat to. Možná, že když se dovíte víc, půjdete do toho. A časem přibude ještě další úkol - záhada, kterou budete muset vyřešit. Jim Bradisson zatím kupuje od Haywarda Smalla naleziště ve velkém a podle mého ta situace nějak smrdí. Ale teď se hlavně pusťme do jídla.“

III.

Sedli si okolo ohniště, na němž se teď v konvici hřála voda na nádobí. Salty se pohyboval s jistou nemotornou účelností, a jako by všechno dělal bez znatelné námahy. Fazole byly upraveny výtečně. Jídlo sestávalo z nadrobno nakrájených kousků sušené zvěřiny, povařených s rajčaty, cibulí a pepřem, ze studené placky, hustého sirupu a hrnku teplého čaje.

Banning Clarke se do jídla pustil s chutí, vyprázdnil talíř a nechal si nandat přídavek.

Saltyho oči se rozzářily. „Ještě před několika měsíci," řekl, „se v jídle akorát ponimral - nemoh jíst."

„To je pravda," souhlasil Clarke. „Byl jsem na tom špatně se srdcem, čím dál tím hůř. Doktoři mě nutili brát prášky a být v naprostém klidu. Nakonec mě chtěli držet v posteli. Pak přišel Salty a provedl svou vlastní diagnózu. Řekl, že musím zase ven. Doktor varoval, že mě to zabije. A tak Salty zřídil toto tábořiště v kaktusové zahradě a přestěhoval mě sem. Jím a spím pod širým nebem, živím se jídlem, na který jsem byl zvyklý, a cítím, jak mi je den ode dne lip."

„Srdce je sval jako každej jinej," řekl Salty rozhodně. „Začneš žít jako měkkota a všechny svaly ti ochabnou. Hlavní je čerstvej vzduch a slunce. Řeknu vám ale rovnou, ten vzduch tady mě ničí. Je příjemnej, to jo, ale když přijde od oceánu mlha - brrr!" Salty se při pouhém pomyšlení roztřásl.

„Nebude dlouho trvat a vydáme se tam," slíbil Clarke. „Salty, slečna Streetová si přinesla přenosný psací stroj. Pan Mason jí může nadiktovat tu smlouvu, kterou sdružíme naše akcie. Můžeme ji tu rovnou podepsat, a tím to budeme mít z krku, pan Mason sem už nebude muset jezdit."

„To se hodí.“

„A co ten podvod?“ zeptal se Mason.

Clarke řekl: „Abyste si udělal představu, budu vám muset vylíčit, jak to tu chodí... V domě bydlí ošetřovatelka, Velma Starlerová, která má na mě dohlížet. Dále je tu výstřední domovnice Nell Simsová. Vedla restauraci v Mojave. Salty a já jsme tam, kdykoliv jsme se nachomýtli blízko, chodili jíst. Když umřela moje žena, tak se sem jaksi přistěhovala.“

„Snad vás k sobě váže jistá náklonnost?“ zeptal se Mason.

Clarke se zasmál. „Tohle ne. Je vdaná a z prvního manželství má asi dvacetiletou dceru. Je to opravdu osobnost. Její manžel, Pete Sims, je taky osobnost, svým způsobem. Pete je falzifikátor zlatých dolů, mistrovský šejdíř a soustavný opilec. K práci má averzi. Hayward Small, obchodník a spekulant s doly, který fušuje tak trochu do psychologie a získávání duševní síly hypnózou, vyprávěl před rokem nebo tak nějak Peteovi o rozdvojených osobnostech - a od té doby má Pete druhou osobnost, coby obětního beránka. Je to naprosto absurdní, ale on to líčí s naivní upřímností. Tvrdí, že ho jednou Small požádal, jestli by ho nemohl použít jako subjekt při jakýchsi pokusech s hypnotizováním. A právě když byl v hypnóze, se prý zrodila jeho druhá osobnost. Navíc je to celé k smíchu tím, že Pete nemá o rozštěpených osobnostech dostatečnou představu, aby svým historkám dodal alespoň trochu důvěryhodnosti. Prostě si jen pije a podvádí dál, a potom veškeré delikty svede na své druhé já, tajemnou bytost, které říká Bob.“

„Dělá to šikovně,“ prohodil Mason, a pak dodal: „Pro Petea.“

„Velice.“

„Věří mu někdo?“

„Někdy si myslím, že jeho žena ano. Člověk nikdy neví, čemu Nell věří a čemu ne. Má svou vlastní, svéráznou filozofii a vyžívá se v překrucování přísloví. Lidi přicházeli k ní do hospody jen

proto, aby mohli poslouchat její zkomolená přísloví. Dokáže do nich mistrně vložit krátké poznámky. Každopádně ji poznáte.“

„Bydlí v domě?“

„Ano.“

„Paní Bradissonová a James Bradisson také?“ „Přesně tak.“ „Ještě někdo jiný?“

„Ten Hayward Small, jak jsem vám o něm vykládal. Obchoduje s doly. Myslím, že kdybychom dokázali odhalit, jaký je skutečný vztah mezi Smallem a Bradissonem, měli bychom trumf.“

„V jakém smyslu?“

„Když jsem onemocněl, prezidentem společnosti se stal Bradisson. Společnost utrácí peníze horem dolem za nové těžební pozemky. Téměř všechny tyto obchody dohazoval Hayward Small. Samozřejmě, že na první pohled je všechno v pořádku. Mám ale za to, že Bradisson je od Smalla nějakým způsobem uplácen. Nejsem schopen cokoliv prokázat.“

„A ten podvod?“

Clarke se pousmál. „Nell Simsová měla pár těžebních pozemků, kterými někdo zaplatil útratu. Všichni je považovali za bezcenné. Pete Sims je prodal společnosti. Jde o skupinu Shooting Star. Pete obelstil Jima Bradissona, aby je koupil. Společnost tvrdí, že Pete do dolů vpašoval rudu s obsahem zlata a podvrhl vzorky. Tak ty pozemky prodal za zcela fiktivní cenu.“

„Mohou z toho něco dokázat?“ zeptal se Mason.

„Obávám se, že to můžou dokázat do nejmenších podrobností. Ale chci, abyste se snažil případ vyhrát kvůli paní Simsové. A chci, aby všichni věděli, že jsem vás k tomu najal.“

„A předpokládáte, že prohraju?“

„Jsem si tím jist. Pete při jedné ze svých příležitostných cest domů zjistil, že se Nell usadila v domě, kde bydlí jakýsi začátečník, který má peníze a chce je investovat do dolů. To bylo

příliš silné pokušení, aby odolal. Chopil se úkolu Bradissona zcela očesat. Pete vypadá nevinně, ale natáhl už pár náramně schopných jedinců. Je hrozný lhář, nevyzpytatelný lump, který svoje vlastní podvody ochotně přiznává, všechno svádí jen na své druhé já, nestoudné a až příliš často aktivní.“

„A proč chcete, aby se vědělo, že jste mě najal obhájit Simse?“ otázal se Mason.

„To vám říct nemůžu,“ odpověděl Clarke. „Já - tamhle jde slečna Starlerová.“

Mason se otočil a spatřil ženu, která houpavým krokem přicházela po písčité cestě - ženu, které bylo, jak Mason soudil, něco málo přes třicet, jejíž jemné vlasy se na slunci zlatě leskly, břidlicově šedé oči hleděly trochu zamyšleně a ústa se ráda smála.

Clarke spěšně podotkl tlumeným hlasem: „Můj doktor říká, že je příliš sympatická na to, aby sloužila v ordinaci. Posílá ji ven k dlouhodobě nemocným pacientům, kde... Rozhodl, že tu na mě musí dohlížet. Pojďte se s ní seznámit.“

Clarke se postaral o představení. Velma Starlerová připomněla: „Pamatujte, že máte vždycky půlhodinu po jídle ležet. Natáhněte se tamhle do stínu a odpočiňte si.“

Se smíchem se obrátila k Masonovi. „To je ale vzpurný pacient. Teď, co se na scéně objevil Salty, mám co dělat, abych ho donutila poslouchat.“

Clarke odmlouval: „To je, Velmo, jen krátké obchodní jednání. Vyřídíme to během půl hodiny. Pak si odpočinu.“

Mírně se zamračila a podotkla: „Slíbila jsem doktoru Kenwardovi, že vás přinutím, abyste odpočíval každý den.“

„A Nell Simsová,“ pokračovala Velma, „chce vědět, jestli byste nechtěl zajít na pořádné jídlo.“

„Pořádné jídlo!“ Salty zamručel. „Samej ochucenej salát a zelenina. Na takovou stravu není zvyklej. Je zvyklej na dobrý jednoduchý jídlo, to, co má tady.“

Velma se rozesmála tak spontánně, až to v ostatních vyvolalo chuť smát se také. A Mason postřehl, jak se nervové napětí, které Banninga Clarka svíralo, když referoval o svých obchodních potížích, pod její nenucenou přívětivostí uvolnilo.

„S vámi je ta potíž," řekla, „že jste byli příliš dlouho spolu. Pan Clarke si myslí, že cokoliv Salty uvaří, je dobré. Je to přesně tak, jak říká Nell Simsová: ve skutečnosti u mužů žaludek prochází láskou."

Mason s úsměvem podotkl: „Neotřelý způsob, jak citovat stará přísloví."

„Počkejte, až poznáte Nell Simsovou," řekla. „Takovéto průpovídky má stále. No tak já zase půjdu zpátky do domu. Jsem velmi ráda, že jsem vás poznala, a doufám, že záležitosti uvedete do pořádku, aby se pan Clarke kvůli nim netrápil."

Významně na Masona pohlédla.

„Pokusíme se," přislíbil advokát.

Della Streetová navrhla: „Zajdu do auta pro přenosný psací stroj a..."

„Donesu ho," nabídl se Salty. „Vím, kde je. Viděl sem vás ho tam dávat."

Velma Starlerová řekla: „Tak já už tedy jdu. A... á... právě přichází Nell Simsová s ovocným džusem."

Obrátila se k Perry Masonovi a žertovně prohodila: „Zdá se, že tu působí tři dietetikové. Dr. Kenward pro něj vymýšlí vyváženou dietu, podle Nell Simsové by měl mít zase více ovoce a zeleninových salátů, a Salty Bowers se domnívá, že potřebuje spíše to, čemu on říká prostá strava."

Žena, nesoucí tác s velkou sklenicí tomatového džusu, která se právě objevila za záhony kaktusů, se náhle zastavila.

„To je v pořádku, Nello," řekl Banning Clarke. „Toto je slečna Streetová a pan Mason - pan Perry Mason, slavný advokát. Bude tě zastupovat ohledně toho podvodu."

„Opravdu?“

„Ano.“

„Kdo ho zaplatí?“

„Já.“

„Kolik?“

„O to se nemusíš starat.“

„Těší mě,“ řekla současně k Delle Streetové a Perry Masonovi a náhle dodala: „Já vám nic platit nebudu. Ten důl prodal můj muž, ne já.“

Nell Simsová byla statná, asi padesátiletá žena, jejíž záda shrbila těžká nádeničina - schopný dříč s pevnými kostmi, který v životě před žádnou prací neuhnul. Její oči, černé a neproniknutelné, ustupovaly silnému tmavému obočí a vyhlížely na svět nad velkými váčky. Ale stejně budila dojem nezdolné síly, robustní zdatnosti.

„Nell trvá na tom, že naše tábornické jídlo nemá dost vitamínů,“ vysvětloval Clarke. „Proto za mnou chodí s ovocným džusem.“

„Lepší od přírody ovocný džus než od doktora účet,“ pravila Nell. „Pořád mu říkám, že kapka v pravý čas vydá nad metrák péče. Kdybyste, lidi, dostali chuť se najíst, mám nahoře v domě dobrý oběd.“

„Děkujeme. Už jsme obědvali,“ řekl Mason.

Nell Simsová pohlédla na hromadu prázdných talířů na písku a jen povzdechla. „Ten Salty bude jednou vaše smrt,“ řekla k Banningu Clarkovi. „Když vařil v poušti Mesa Mine, říkali tomu jeho jídlu ptomainový guláš. Znám ho už třicet pět let. Nikdy...“

Salty se vynořil za kaktusy s přenosným psacím strojem a kufříkem Delly Streetové. „To mluvíte o mně?“

„Čert vem ten kaktus,“ vykřikla Nell podrážděně. „Člověk za něj nevidí, není tu žádný soukromí. Nedá se tu o nikom promluvit,

aniž by nešpicoval uši. Dobře ti slouží, Salty. Říká se, že toho. kdo naslouchá cizímu hovoru, bída neopustí.“

Salty se dobromyslně usmál. „Profesionální žárlivost,“ objasnil Perry Masonovi.

„Žádná žárlivost,“ řekla Nell. „Ta šlichta, co vaříš, by zabila koně.“ „Vždycky mi šla k duhu.“

„Jo, šla! - Pak ses vždycky plížil ke mně do hospody a dal si nějaké slušné domácí jídlo. Potíž je, Salty, v tom, že k vaření nepřistupuješ odborně. Nevíš, že existují vitamíny, a děláš všechno na tuku. Zásobit organismus takovou hmotou je vlastně jako vyplnit ho stejným množstvím jedu.“

Salty se usmál a nechal ji při tom.

„Nell pořád takhle hudruje,“ vysvětloval Clarke, „ale Saltyho má ráda, viď, Nell?“

„Jsem do něj celá blázen,“ odsekla sarkasticky. „Ve svém oboru nemá konkurenci - šmirglpapír také ne. Jako kuchařka si myslím, že v nakládání soumarů mu není rovného. Tak mi podejte tu prázdnou sklenici a já mizím. Nechcete, abych to nádobí vzala domů a pořádně ho umyla?“

Salty vytáhl z kapsy lulku z bryerového dřeva, napěchoval ji tabákem, zasmál se na Nell a zavrtěl hlavou. „Bylo by celý saponátový.“

„Víte, co dělá s nádobím?“ zeptala se Nell Delly Streetové. „Rozloží ho na zem, drhne ho pískem, dokud písek nevyschne, a pak ho vypláchne asi jednou skleničkou horké vody.“

„Jedinej způsob na zeměkouli, jak dostat opravdu čistý nádobí,“ řekl Salty a spokojeně pobafával z lulky. „Na poušti ho musíte mejt takhle, protože je málo vody. Ale když víte, jak na to, tak ho máte čistý. To vemete dobrej čistej písek a drhnete, pak písek vypláchnete a máte nádobí čistý.“

„Čistý!“ vyjekla Nell.

„Chci říct nezávadný a čistý.“

„Akorát čistý jed,“ trvala na svém Nell. „Nevím, jaká nešťastná hvězda tě přivedla zpátky, abys tu otrávil Banninga. Měl bys být v domě a vařit pro jeho švagra. Tomu by menší otrava prospěla.“

Salty protáhl ústa do úsměvu. V pravidelných rozestupech se objevily spokojené obláčky bílého kouře. „Proč ho neotrávíš ty, Nell?“

Náhle její tvář ztratila výraz a ztuhla. Vzala od Banninga Clarka prázdnou sklenici a vyrazila, pak se otočila a prohodila významně k Saltymu: „Mnohokrát žertem vrháme perly moudrosti sviním,“ a odpochodovala.

Mason s širokým úsměvem otevřel cigaretové pouzdro, nabídl Delle Streetové a potom Banningu Clarkovi. „Dle mého,“ prohlásil, „je to velká osobnost. Kam chodí na ta překroucená přísloví?“

„Nikdo neví,“ řekl Clarke. „Někdy si myslím, že je komolí bez úmyslu. Pak si zas myslím, že je vědomě přizpůsobuje své vlastní filozofii. Každopádně na nich hodně vydělala. Chlapi okolo Mojave k ní chodili na přísloví stejně tak jako na jídlo. Můžeme sepsat tu smlouvu?“

Della Streetová otevřela přenosný psací stroj, urovnala si jej na klíně, otevřela kufřík a vsunula papíry s kopíráky do stroje. „Ještě nikdy jsem smlouvu o sdružení akcií nepsala venku na poušti zinscenované v milionářské části San Roberta,“ podotkla, „ale samozřejmě se o to pokusím. Možná, že to nebude příliš dokonalá práce.“

„Je nám jedno, jak to bude vypadat,“ řekl Banning Clarke, „hlavně, aby byla závazná.“

Mason přikývl, položil pár otázek a začal Delle Streetové diktovat smlouvu. Když byl hotov, podal jednu kopii Clarkovi a druhou Saltymu Bowersovi. Clarke kopii pozorně studoval. Bowers se ani neobtěžoval, aby ji přečetl.

„Musíte si to přečíst,“ řekl mu Mason.

„Proč?“

„Jinak by nenabyla právní platnosti.“

Bowers si vzal svoji kopii, pracně ji pročítal a jak si tiše přeříkával slova, pohyboval ústy.

„V pořádku?“ zeptal se Mason.

Banning Clarke vytáhl pero, naškrábal na smlouvu podpis, a podal je Saltymu Bowersovi.

Bowers obě smlouvy podepsal, s vážností vrátil pero Banningu Clarkovi, vzal si lulku a už ji měl téměř zase v puse, když si to náhle rozmyslel a upřeně se zadíval do očí svého společníka. „Oklame tě,“ řekl.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Clarke s těkavou nervozitou, která naznačovala rozpaky.

„Ty víš, jak to myslím,“ odtušil Salty, pak vložil dýmku do úst a rozškrtl zápalku. Hořící sirku přidržel nad kalíškem lulky a znovu spočinul pohledem na Banningu Clarkovi.

„Napálí tě,“ prohlásil a nasál plamen do zašlého bryerového kalíšku lulky.

IV.

Velma Starlerová, zdravotní sestra, měla poslední dobou potíže s nespavostí. Jako každá zdravotní sestra se i ona bránila užívat prášky, zvláště když si uvědomila, že její nespavost má příčinu v nějakém vnitřním rozporu.

Věděla, co by řekl „Rinkey“. Rinkey, její o rok mladší bratr byl prodchnut duchem dobrodružství, hlavu měl plnou spousty vyhraněných představ - nových nekonvenčních představ o lidech, majetku a o lidských právech. Rinkey by soudil, že být přivázána zlatým řetězem k nějakému zhýčkanému milionáři, jehož život není vůbec důležitý, je ztráta času. Rinkey byl letcem někde v oblasti Tichého oceánu. Armáda potřebuje ošetřovatelky. Neustále jí psal, proč nejde někam, kde by mohla být užitečná.

To byla jedna stránka věci. Velmina matka viděla situaci v jiném světle. Říkala: „Velmo, ty nejsi jako Rinkey. On nemá stání. Nevydrží v klidu ani minutu. Vždycky bude vyhledávat nebezpečí. Miluje ho. Má už takovou povahu. Nebránila bych mu, ani kdybych mohla. Už od chvíle, kdy byl ještě chlapec, vím, že musím být na ten šok připravená, že mi jednou někdo tu zprávu přijde sdělit - ať už bez obalu, nebo bude uhýbavě blekotat ve snaze o ohleduplnost. Rychlá jízda a prasklá pneumatika. Pokus o nějaký nový akrobatický kousek v jeho vlastním letadle. Vím, že to bude něco rychlého a náhlého. Přesně tak on to chce a přesně tak to chci já. Ale ty jsi jiná, Velmo. Na tebe se můžu spolehnout. Ty jsi stálá. Vidíš dopředu. Máš smysl pro odpovědnost... Miláčku, prosím tě, nikam nejezdi. Koneckonců jeden v rodině stačí. Nesnesla bych zůstat úplně sama. Svět hrozně pádí a jestliže nemáš žádnou kotvu, která by tě držela v proudu žití, vytlačí tě stranou.“

A pak tu byl dr. Kenward, unavený, trpělivý, přepracovaný; věděl, že už není natolik fyzicky zdatný, aby vydržel vypětí nočních telefonátů. Denně přijímal procesí lidí, kteří u něj vytrvale zaplňovali čekárnu, s týmiž známými symptomy, s týmiž známými potížemi, jen pacienti byli noví. A dr. Kenward řekl: „Velmo, vy jste jediná, na koho se můžu spolehnout. Všichni dobří lidé jsou ti tam. Nebude to nijak náročná práce, jen být na místě a v případě potřeby mu píchnout injekci. Ale nemyslete si, že to, co děláte, není důležité. Držte ho v klidu, ať nabere sílu, a on se z toho dostane sám. Ale potíž je v tom, že si v okamžiku, jak se mu uleví, bude myslet, že je zdravý. Jeho unavené svaly se snadno namohou a pak budete muset zasáhnout vy s injekční stříkačkou a každá minuta bude drahá. Víte, jak to tady vypadá, já bych včas přijet nemohl. Budete tam muset být vy. Člověk s jinou povahou by mohl jít do nemocnice nebo sanatoria. Pamatujte, Velmo, počítám s tím, že zůstanete u mě.“

A tak žila Velma Starlerová ve velkém domě s červenými kachlemi, měla prostorný pokoj s výhledem na oceán, její profesionální povinnosti byly téměř nulové, spíše psychologické působení než fyzické zásahy; pacient se vystěhoval z domu, spal pod hvězdami, neřídil se vyváženou dietou, radám se jen vysmíval a tato léčba mu prospívala. K jednomu ústupku svolil. Nechal si zavést tlačítkový zvonek, takže pouhým stisknutím může Velmu v kteroukoli denní či noční hodinu přivolat.

Velma ležela v posteli a potlačovala nutkání otočit se na druhý bok. Jak se jednou začne vrtět a převalovat, bude vše ztracené. Lepší je usnout hned, bez zbytečného zápolení. Snaha usnout zatíží vědomí. Spánek nepřijde, když jej přivoláváte. Přijde, jen když je člověk lhostejný, naprosto uvolněný. Někde v pokoji byl moskyt... Velma se rozmrzele zamračila.

V myšlenkách se zčásti snažila soustředit na celkové uvolnění, zčásti ji dráždilo přerušované bzučení moskyta. Pokoušela se určit,

odkud zvuk vychází - zjevně z protějšího rohu. Tak tedy bude muset vstát, rozsvítit a zabít ho. Spát v pokoji s moskytem by prostě nedokázala, zvláště teď, když má pocuchané nervy.

Zvedla ruku a rozsvítila lampu nad postelí. V tu chvíli moskyt přestal bzučet. Velma se posadila na kraj postele, vsunula růžové nohy do bytelných pantofli a mrzutě se zadívala do rohu místnosti. Věděla, že to tak dopadne. Rozsvítí, milý moskyt se někam schová, třeba do stínu některého z obrazů, a tam bude nehybně vyčkávat. A až ho konečně objeví, bude už nadobro vzhůru a do rána neusne... Vlastně je čilá už teď. Velma vzala se stolu u postele plácačku na mouchy. Ležely tam srovnány s profesionální rutinou nejrůznější předměty: malý lihový vařič k ohřívání vody, pětičlánková baterka, notýsek se záznamy o činnosti pacienta - sledování, proti němuž by Clarke, kdyby to věděl, ostře protestoval.

Moskyt se už prostě neozve. Velma zhasla světlo, sedla si na okraj postele a vyčkávala.

Ticho, moskyt se už nerozbzučí.

Ozvalo se jemné zaťukání na dveře.

„Co je?“ zeptala se Velma.

Kdykoliv Velma zaslechla v noci zaklepání na dveře, reagovala zcela profesionálně. Co se stalo tentokrát? Přepadl záchvat Banninga Clarka tak náhle, že ani nestačil v křeči stisknout tlačítko zvonku? „Co je?“ opakovala.

Hlas Nell Simsové zněl téměř spiklenecky, když se ptala:

„Jste v pořádku, slečno Starlerová?“

„Jsem... ano, samozřejmě. Proč?“

„To nic. Viděla jsem, že u vás svítí světlo. Jen jsem byla zvědavá. Jimu Bradissonovi a jeho matce je špatně.“

Velma přes sebe přehodila župan. „Pojďte dál. Co jim je?“

Nell otevřela dveře. Přišourala se, na sobě poněkud sešlý župan a široké beztvaré pantofle, žíňovité bezbarvé vlasy v

natáčkách, oči opuchlé od spánku, nohy vlekla za sebou. „Říkají, že něco špatného snědli.“

„Je špatně ještě někomu jinému?“

„To chci zjistit. Viděla jsem, že jste rozsvítila. Vážně jste v pořádku?“ „No ano, samozřejmě. Jaké mají příznaky?“

„Obvyklé potíže - nevolnost, pocit horkosti. Že něco snědli! Pitomost. Hloupý řečičky. Přejedli se. Koukněte se na paní Bradissonovou - stále jen mluví o své váze, práce se ani nedotkne, jí samý tučný věci, nedokáže si odpustit ani moučník, a když to jde, tak si obvykle přidá. Víte, co jsem jí tuhle řekla, když se rvala do šatů?“

Velma poslouchala jen napůl. Zvažovala, jestli má situaci nechat volný průběh, nebo jít zjistit, co by se dalo dělat. Jedno je jisté: nesmí připustit, aby se vyplašili a volali v tuto noční hodinu dr. Kenwarda.

„Víte, co jsem jí řekla?“ opakovala Nell Simsová.

„Co?“ ptala se Velma duchem nepřítomna.

Nell se uchichtla. „Řekla jsem jí to na rovinu. Povídám, nezapomeňte, paní Bradissonová, nemůžete se cpát do polosyta moučníkama.“ „Jak dlouho je jí špatně?“

„Nevím. Z toho, co říká, mám dojem, že asi půl hodiny.“

Velma řekla: „Asi bych se měla jít přesvědčit, jestli nemůžu nějak pomoci.“

Velma prošla dlouhou chodbou za Nell Simsovou do severního křídla, kde v řadě pokojů měli Lillian Bradissonová a její syn James vlastní obývací pokoj a k němu připojené ložnice.

Velma slyšela zvuky dávivého kašlání provázeného hekáním. Dveře do pokoje paní Bradissonové byly otevřené. Vešla dovnitř s profesionální samozřejmostí a řekla: „Vám není dobře, paní Bradissonová. Můžu vám nějak pomoci?“

Paní Bradissonová, zesláblá dávením, klesla do polštářů a sledovala ošetřovatelku krví podlitýma vodnatýma očima. „Někdo

mě otrávil. Asi umřu. Celá hořím.“ Natáhla roztřesenou ruku pro sklenici, asi do třetiny naplněnou vodou, a naráz ji dychtivě vypila. „Mohla byste mi ještě přinést vodu?“ poprosila.

Nell Simsová odnesla sklenici do koupelny a podržela ji pod kohoutkem. „Nesmysl,“ vyhrkla. „To není z jídla, to je z přejídání. Nikomu jinýmu v domě špatně není.“

„Můj syn a já jsme byli otráveni.“

„Nesmysl!“

Paní Bradissonová řekla: „Jsem moc ráda, že jste přišla, slečno Starlerová. Právě jsem telefonovala dr. Kenwardovi. Řekl, že mě máte prohlédnout, a jestliže to uznáte za nutné, ihned přijede. Myslím, že byste ho měla radši zavolat.“

„No, myslím, že na to budeme stačit sami,“ řekla bezstarostně. „Ať už vaši nauseu způsobilo cokoliv, během patnácti až dvaceti minut by měla odeznít a pak vám bude zase dobře. Snad už najdeme nějaký prostředek, který vám žaludek uklidní. Zaslechla jsem, že vašemu synovi je taky špatně.“

„Není na tom tak zle jako já. On... on...“ Tvář se jí na okamžik zkroutila bolestí. Pak se naprosto vyčerpaná zabořila do polštářů.

Velma oznámila: „Zajdu za Jimem a podívám se, jak mu je.“

Jim Bradisson měl zjevně tytéž příznaky jako jeho matka, ale byl na tom fyzicky i duševně lépe. „Podívejte, Velmo,“ řekl, „myslím, že bychom radši měli ihned zavolat dr. Kenwarda.“

„Je teď strašně přepracovaný,“ vysvětlovala Velma, „nerada ho obtěžuji nočními telefonáty, když to není naléhavé. Dost často dostávají lidé akutní zažívací potíže z otravy jídlem.“

Jim Bradisson snížil hlas. „Už jsem otravu z jídla zažil. Tohle není z jídla. Tohle je otrava nějakým jedem. Zdá se mi, že mám pusu plnou kousků kovu - a celý hořím, jakou mám žízeň. Ta příšerná, palčivá žízeň se mi nezdá normální a bolí mě žaludek a břicho. Skoro se ho ani nemůžu dotknout. Já... řeknu vám, Velmo, asi nás někdo otrávil.“

Velma se snažila, aby jí hlas zněl nenuceně. „Máte svalové křeče?“ ptala se.

Bradisson se zatvářil překvapeně. „Vlastně ano, teď když o tom mluvíte, měl jsem křeče v lýtkách, ale to by nemuselo souviset. Dnes odpoledne jsem se dost nachodil. Víte, lezli jsme s matkou po kopcích. Rozhodla se vážně trochu zhubnout.“

Bradisson se usmál. Přesto, že byl své matce slepě oddán, rozpoznal naprostou marnost jejích sporadických pokusů zhubnout.

„Akorát se jí podařilo dostat strašnou chuť k jídlu,“ dodal, „a mně samozřejmě také. Bylo to hodnotné cvičení. A pak Nell Simsová upekla kuře. Ovšem po jídle jsme s matkou šli ještě do města. Bojím se, že na mě jde další záchvat. Bože! To je horší než mořská nemoc.“

Velma řekla: „Tak já tedy zavolám dr. Kenwardovi. Snad by bylo lepší, kdyby přijel.“ „Kéž by.“

Bradisson pádil směrem ke koupelně. Velma odešla dolů zatelefonovat dr. Kenwardovi. „Bohužel, budete muset přijet,“ sdělila mu.

„Tuctový případ akutní nausey?“ ptal se po telefonu.

Přimkla rty k mluvítku: „Příznaky otravy arzénem, naprosto typický případ, dokonce včetně svalových křečí v lýtkách.“

Velma žasla nad tím, jak se dr. Kenward, v telefonu zdánlivě rozespalý, vždy dokázal tváří v tvář naléhavému případu dokonale probudit, jako by už kompletně oblečený čekal právě na tento telefonát. „Budu tam asi tak za dvacet minut,“ řekl. „Sledujte průběh. Dialysované železo zřejmě nemáte?“

„Ne, nemám.“

„Dobře, proveďte výplach žaludku a zůstaňte u nich. Dorazím.“

Dr. Kenward to zvládl ještě o něco dříve než za deset minut a dalších čtyřicet minut už byla Velma zase v jednom kole, jak byla

ostatně celý život zvyklá. Dr. Kenward neztrácel čas povídáním. Pustil se do vyplachování žaludků, musel zavést oxid železa, aby se vytvořil málo rozpustný železitý arzenit, a pak železité sloučeniny vypláchnout. Pacienti na tento zásah reagovali poměrně rychle. Ve dvě hodiny už v klidu odpočívali a dr. Kenward vyzval Velmu nápadným pokynutím hlavy, aby se odebrali k poradě do jejího pokoje.

Velma seděla na kraji postele a nic neříkala, dokud se dr. Kenward neuvelebil v pohodlné židli, nevtáhl první hluboce uklidňující doušek cigaretového kouře a nevypustil jej téměř s povzdechem.

Toto vyčkávání bylo jako pokaždé při jejich společných nočních zásazích napjaté. Teď už udělal všechno, co lékařská věda dokáže. Než odejde domů, počká, až se kurs obrátí, až léčba začne plně působit. V těchto okamžicích býval uvolněný do té míry, jako je boxer uvolněný mezi dvěma koly. Jeho mysl, vybuzená do vrcholného výkonu, se uvolnit nedokázala, mohl jen oslabit nervové vypětí tím, že se roztáhl na židli a relaxoval svaly.

„Měli pečené kuře?“ náhle se ozval dr. Kenward.

„Ano.“

„Paní Simsová má se strávníky nějakou smlouvu?“

„Ano, má. Nevím ale, jak jsou dohodnuti. Myslím, že zůstane-li nějaký schodek, když vybere od lidí stravné, pan Clarke jej doplatí. Je to svérázná dohoda, ale celá tato domácnost je svérázná.“

„Upekla hodně kuřat?“

„Hodně.“

„Byla všechna na jednom tácu?“ „Ne. Tácy byly dva.“

„Jeden na konci stolu, kde seděli paní Bradissonová a její syn?“ „Ano.“

Dr. Kenward řekl zamyšleně: „Je to zřejmě v pečených kuřatech.“

„Myslíte jed?“

„Ne. Doba mezi požitím jedu a vznikem prvních příznaků. Mastné jídlo proces otravy zpomaluje. Nyní je otázka, jak mohlo být jídlo otráveno, aniž by jed požili ostatní u stolu. Určitě se jídlo neroznášelo jednotlivě na talířích?“

„Ne. Každý si nandal z mís, které kolovaly.“

Dr. Kenward uvažoval: „Oba tvrdí, že po večeři už nic nejedli. Jed tedy musel být podán v nějaké tekutině.“ „Je to arzén?“

„Nepochybně. Paní Simsová obešla všechny ostatní. Nikomu jinému špatně není. Takže to tedy... Zkontrolovala jste Banninga, že?“ Kenward vyhrkl úzkostí.

„Ano... Vytratila jsem se do kaktusové zahrady. Spokojeně si se Saltym pochrupovali ve spacácích.“ „Večeřeli u stolu?“

„Ne, většinou jedí venku. Salty je tábornický kuchař.“

Dr. Kenward dodal: „Takovou léčbu by sotva kdo předepsal, přesto to vypadá, že funguje, a víc si člověk od žádné léčby přát nemůže. Já s tím zásadně nesouhlasím a to jim oběma dodává zdání, že jsou párem školáčků, kteří se vykradli ven za dobrodružstvím. V tom tkví půl úspěchu - duševní stimulace, kterou jim dodává fakt, že dělají něco, co by dělat neměli. Ale je tu vůbec nějaké možné vysvětlení...?“ odmlčel se, když si všiml náhlé změny výrazu na Velmině tváři. „Ano? Co je, Velmo?“

„Slánka.“

„Co je s ní?“

Slova teď plynula rychle, překotně se jí řinula z úst, neboť si najednou uvědomila plný význam myšlenky, která ji napadla.

„Slánka - Jim i jeho matka hodně solí. Zvykli si už na sůl do té míry, že jí zasypou všechno, co je v dohledu, a paní Simsová jim nakonec přidělila vlastní slánku. Každé sousto kuřete si hojně osolili a vsadím se, že byli u stolu jediní, kdo vůbec sůl použil. Bylo ochucené tak akorát.“

Dr. Kenward zamáčkl napůl vykouřenou cigaretu a už byl na nohou. „Pojďme se potichu na tu slánku podívat.“

Plížili se po chodbách velkého ztichlého domu, dolů schodištěm a do jídelny. Velma konečně objevila slánku - stála na velikém odkládacím stole. Dr. Kenward si odsypal trošku soli do dlaně, vyndal z kapsy menší lupu, sůl pozorně prozkoumal, mnul ji na dlani, a nakonec vsunul slánku do kapsy. „Myslím, že je to ono,“ řekl, „ale pro jistotu nechám udělat rozbor. To byl, Velmo, chytrý postřeh. Bylo to ve slánce; snadný způsob, jak vyloučit ostatní. Zatím o tom nikomu neříkejte. Předpokládám, že to budeme muset předat okresnímu státnímu zástupci, a rád bych se dozvěděl ještě trochu víc, než ho zpravím. Jim Bradisson samozřejmě obviní Banninga Clarka z pokusu o otravu jedem. Jak se na ty dva dívají ostatní?“

„Jim nemá problémy,“ řekla Velma trochu pochybovačně. „Má na repertoáru devatenáct set třicet čtyři anekdot. Ty slušné jsou fádní a ty neslušné jsou násilné, hrubé, jen ne chytré. Ale vcelku se snaží být vlídný a příjemný a kdyby nebyl tak nezvratně přesvědčen o své nadřazenosti, byl by oblíbený.“ „A co jeho matka?“

Velma se zasmušila. „Je marnivá, sobecká a tak dokonale okouzlena svým synáčkem, že je úplně nemožná. Je plná drobných úskoků - klame sama sebe, vždycky rozhlásí, že bude držet dietu, co bude jíst a co jíst nebude, a pak předstírá, že zapomněla, dokud nepozře druhý přídavek. Nebo si tajně, když myslí, že se nedíváme, vezme druhý zákusek, jako by se po něm méně tloustlo. Je jí padesát, přiznává třicet osm a předstírá osmadvacet.“

„Má nepřátele?“

„Zjevně ano.“

„Ale většinou se všechno točí kolem té záležitosti se zlatem?“ „Ano. A kolem toho podvodu.“ „Co o tom víte?“

„Mnoho ne. Přirozeně přede mnou nemluví o obchodních problémech. Je to třenice. Pete Sims do dolů nastrčil rudu s obsahem zlata a pak je prodal Jimu Bradissonovi. Myslím, že to skutečně udělal. Je to starý zvrhlík a hodně pije. Dělá průšvihy a zkouší to svést na rozpolcenou osobnost. A pak jsou nějaké potíže, kdo má mít ve společnosti rozhodující slovo. Není to vůbec šťastná domácnost, ale každopádně se přede mnou snaží zachovat tvář.“

„A co ten obchodník s doly?“

„Hayward Small? Má elán, pravda, ale já bych mu nevěřila. Je to přitažlivá osobnost, dobrý obchodník. Shodou okolností se dost věnuje dceři Nell Simsové, Dorině, a určitě je o dvanáct až patnáct let starší než ona.“

„Má nějaké obchodní styky s Bradissonem?“

„Vyhledával pro společnost doly.“

Dr. Kenward řekl: „No, musím uvědomit úřady. Asi vyčkám do rána a spojím se se státním zástupcem osobně. Mezitím tu na všechno dohlédněte. Tu slánku vezmu s sebou jako důkaz. Je teď na vás, postarat se, aby pacienti, dokud nedoporučím něco jiného, nevzali do úst jediné sousto. Ozvu se, až zpravím státního zástupce, asi kolem osmé hodiny.“

Když dr. Kenward odešel, šla se Velma podívat na pacienty, aby se ujistila, že odpočívají klidně. Potom se vrátila do svého pokoje a natáhla se na postel. Téměř okamžitě ji zmohla ospalost. „Zvláštní,“ uvažovala, „když se snaží usnout, nejde to. Ale teď má na starosti pacienty a zjevně by měla spát přerušovaně, jen po malých kočičích doušcích, a ona dokázala usnout v tu chvíli, co se natáhla na postel; dříme, jedno oko pootevřené, a smysly jsou pod slupkou uvolnění ve střehu. Nyní nebyl problém pohroužit se do snů... Jen se mít na pozoru před příliš hlubokým spaním... Ukolébat se jen tak napůl do nevědomí, tam se zastavit, odpočívat, ale být v pohotovosti při sebenepatrnějším... Hluk... hluk... Ten

hluk nemá co dělat s pacientem, jen... zvuk moskyta. Tak je to. Nechala tam moskyta... Někde v pokoji... podivný moskyt... nepřiblíží se... Bzučí tak vteřinu či dvě, pak jako by svítil... a zas nanovo... Snad je ten moskyt taky ospalý... Spí moskyti?... Proč ne? Ale tenhle je malátný... unavený...“ Náhle Velma procitla. Toho protivného moskyta rozhodně z pokoje dostane. Vzala si baterku a čekala, až se zas moskyt ozve.

Zaslechla zvláštní bzukot a rozsvítila baterku. Hluboké bzučení náhle ustalo.

Velma byla jedním skokem s postele. Ten moskyt se choval podivně. Moskyti obvykle bzučí kolem vás, spirálovitě se přibližují. Tenhle, jak se zdálo, neměl rád světlo. Snad ho vypátrá, když zhasne světlo a počíhá si ve tmě.

Velma vzala baterku a popošla k oknu.

Za hodinu či dvě se rozprostře denní světlo. Veliký měsíc stál nízko na západě, visel nad zrcadlovou hladinou klidného oceánu; byl jen těsně po úplňku, svítil jí do tváře, vytvářel na hladině oceánu zlatavou cestu do Říše vil a zaplavil okolí domu světlem, jež vyzařovalo poklid. Někde nad tímto oceánem létá Rinkey. Ani větřík se nezdvihl; jen klid, průzračné měsíční světlo, skelná hladina oceánu hluboko dole, temné obrazce stínů, kde... Dole na zahradě se cosi pohnulo.

Velma pátravě zaostřila pohled na tmavý útvar stínu, jenž stínem nebyl. Byl to nějaký předmět. Pohyboval se. Byl... byl to muž, teď přikrčený a bez hnutí, zjevně chtěl vzbudit zdání, že je jen pouhým stínem. Pokoušel se tak uniknout pozornosti. Ale kolem něho nebylo nic, co by takový stín vrhalo.

Okno bylo otevřené. Téměř bez přemýšlení uvolnila Velma západku ochranného krytu, odklopila ji, namířila baterku přesným směrem a zmáčkla tlačítko.

Tlumeným, lahodným, zlatistvým světlem měsíce pronikl ostře bílý paprsek. Zhuštěn velkými čočkami tak, aby místo co

nejintenzivněji ozářil, dopadl úzký svazek paprsků těsně vedle přikrčené postavy. Velma jej stočila na cíl.

Ze tmy na ni zamrkaly dvě oranžově zářivé tečky s namodralým středem. Dvě rázné, prudké exploze přetrhly poklid měsíční záře. Oknem těsně nad Velminou hlavou třeskly dvě kulky.

Velma nedobrovolně uskočila. Instinktivně si uvědomila, že je díky rozsvícené baterce snadným cílem a čistě reflexivně nasadila kryt zpět. Muž právě teď přeběhl pruh bílého měsíčního světla do stínu živého plotu, okolo kamenné zídky.

Hlavou Velmy Starlerové probleskly dvě věci. Jednak si dělala starost o bezpečí svého pacienta. Výtržník prchal směrem ke kaktusové zahradě. Jestliže se střetne s Banningem Clarkem, ten šok Clarkovu srdci neprospěje. Dále měla nepříjemný pocit, že má vlasy plné skleněných střepin, které jí napadaly na hlavu, když nad ní kulky roztříštily okno.

Velma nyní zaslechla v domě zvuky; pleskot bosých nohou o podlahu, zvídavé hlasy. Měla by jít dolů uklidnit paní Bradissonovou a jejího syna... Jen ještě minutu...

Rozezlený hlas Banninga Clarka pronikavě vzkřikl: „Haló!“

Ze stínu poblíž dolní brány vyšlehl další oranžový plamen, zazněl další výstřel.

Téměř okamžitě odpověděly dva záblesky z kaktusové zahrady. Pff... pistole velkého kalibru. Byla to Clarkova pětačtyřicítka.

Velma spatřila hubenou postavu Banninga Clarka, oblečeného jen ve spodním prádle, jak nemotorně běží z kaktusové zahrady k místu, kde prchající zmizel.

Okamžitě zapomněla na strach. Navrch získal její profesionální instinkt. „Okamžitě přestaňte s tím běháním,“ křikla autoritativně. „Je to nebezpečné. Jděte spát. Já zavolám policii. Kde je Salty?“

Banning Clarke k ní zdvihl oči. „Co se stalo? Nějakej prevít na mě vystřelil.“

„Na mě také střílel... dvakrát... nějaký vagabund. Kde je Salty?“

„Tady,“ hlásil Salty Bowers. Objevil se v měsíčním světle a ještě bojoval s páskem u kalhot. „Lepší je se oblíct, Banningu.“

Teď poprvé si Banning uvědomil, co má na sobě. „A sakra!“ ulevil si a odcupital mezi kaktusy jako poděšený králík.

„Nechte toho běhání,“ křičela Velma přísným podrážděným hlasem. „Už jsem spodní prádlo viděla dříve.“

V.

Dobytčí ranč - obrovský, rozlehlý, přežitek z doby před sedmdesáti pěti lety, se rozprostíral asi sto mil od Los Angeles na ploše mnoha tisíců akrů v oblasti náhorní plošiny, kterou zdobily malebné virginské duby, kaňony porostlé zelenými platany, pahorky pokryté trním a sarkobaty, a nad ní v nachové dálce vyhlížely sněhem zahalené vrcholy.

Seshora s kopců se opatrným krokem v táhlém zástupu po hrbolaté, dobytkem prošlapané stezce, která se místy téměř ztrácela, blížili koně. Dole, v údolí se vzrostlými stromy, ležely hlavní budovy. Tráva sice ještě místy nesla matné stopy zeleně, ale povětšině už, díky suchému vzduchu, jasné obloze a sálajícímu slunci, vyprahla a zhnědla.

Della Streetová, záznamník v pravé části sedlové brašny naditý údaji o starých meznících, orientačně významných stromech, zaniklých cestách a shořelých plotech, se pohupovala v klidném rytmu, který tlumí otřesy a přináší pohodu jezdci i koni.

„Unavená?“ zeptal se Mason.

„Ne. Je to báječné.“

Harvey Brady, majitel ranče, se v sedle pootočil a uchichtl. „Jede se vám dobře?“ zeptal se. „Když ne, můžem se otočit.“ „Myslím,“ smála se Della Streetová, „že bych se místo toho spokojila s něčím k jídlu.“

Rančer si posunul opocené sombrero směrem k temeni a bystrýma, sluncem vybledlýma očima, jimž nic neuniklo, se rozhlédl po své říši. Malá skupina teď narazila na frekventovanější cestu. Obemkl ji oblak červenozlatého prachu, oblak natolik hustý, že na zasluněnou zemi vrhal stín. Drobné částečky prachu se

usadily na jezdcích. Koně, boky potažené solí z vyschlého potu, nabrali na rychlosti.

Dole, daleko pod nimi, odpočíval na třech nohách jeden kůň, hlavu skloněnou dopředu. Uzda, která se letmo dotýkala země, ho držela na místě, jako by byl přivázán - neklamná známka, že jde o vycvičeného dobytkářského koně.

Harvey Brady poznamenal: „Nevím, proč tam toho koně nechávaj stát na slunci. On tam snad čeká, aby nasbíral náš prach... Jo, dobrý, už tam jde jeden z jezdců."

Z budovy ranče vyšel honák. V chráničích z černé kůže a v botách na vysokém podpatku trochu nemotorně doběhl ke koni, vzal uzdu, hodil mu ji zpět přes šíji a přidržel sedlo. V momentě byla nemotornost ta tam. Vyhoupl se do sedla, a jak se kůň rozjel, pevně se usadil. Načež jezdec i kůň zrychlovali tempo, až splynuli do jednoho pruhu. Tryskem uháněli přes malý amfiteátr údolí a vířili prach. Pak začali šplhat po klikaté stezce.

Rančer popohnal koně. „To vypadá, že se něco stalo," řekl.

Za několik minut se s kurýrem střetli. Byl to snědý honák, štíhlý v pase. Zarazil koně po straně cesty. Kůň nejistě zakolísal na okraji příkrého srázu a neklidně se ošíval. Očividně se bál, že ztratí pevnou půdu pod nohama a zřítí se i se svým jezdcem dolů se strmého svahu.

Honák seděl klidně v sedle, jeho tělo se kývalo s pohyby koně. Strmému spádu za sebou vůbec nevěnoval pozornost a uzdou lehce přidržoval citlivé zvíře.

„Meziměstská ústředna v Los Angeles se už celej den snaží zastihnout Perry Masona. Sem začli žhavit dráty tak před dvaceti minutama. Říkaj, že je to strašně důležitej hovor. Má si ho vzít, jak nejdřív může."

„Díky, Joe. Hned vyrážíme," řekl rančer.

Della Streetová vzkřikla: „Á, dejte pozor, ten kůň vypadá, že ztratí rovnováhu..."

Na bronzové pleti se rozzářily bílé zuby. „Nebojte, slečno. Ví, že je tam ten sráz, stejně tak jako já.“ Harvey Brady pobídl koně.

„Neberte to tak,“ zvolal Mason. „Všichni klienti jsou jaksi přesvědčeni, že zrovínka jejich záležitost je nesmírně důležitá. Každopádně díky za zprávu, Joe.“

Honák se na odpověď usmál. Koně teď jeli vedle sebe a ten jeho, ve snaze dostat se do vedení, zaklonil prudce hlavu, ukázal bělmo vykulených očí a roztáhl nozdry. „Chtěl sem vám dát radši vědět,“ řekl jezdec a pustil se za nepočetnou skupinou.

Svah byl teď pozvolnější. Cesta se přestala kroutit. Rančer, který vpředu udával krok, přešel do trysku. Koně překonávali mírné pahorky, nakláněli se hned na jednu, hned na druhou stranu, jak probíhali zatáčkami klikaté dobytčí stezky.

Mason, který poskakoval v sedle, se zdál být ve srovnání s ležérní profesionální elegancí rančera toporný a nemotorný.

Společně prošli verandou, otevřeli dveře s nápisem „Kancelář“ a vešli do místnosti s nenatřenou podlahou, ze které podpatky časem vydřely třísky.

Asi dvě třetiny délky místnosti zabíral pult. Uprostřed místnosti stála kamna, vyrobená z dvousetlitrového barelu na benzín. Dívka, která seděla u stolu nad nějakými knihami, se na Perry Masona usmála. „Telefon je tady, pane Masone.“

Mason děkovně kývl, přikročil k telefonu, zvedl sluchátko a poprosil o spojení s Los Angeles.

Della Streetová spatřila noviny, které právě donesli s poštou. A zatímco čekali na spojení, pustila se do ‚Společenské rubriky'.

„Pátráte po mrtvolách?“ ptal se s úsměvem Mason.

Řekla: „Nemáte vůbec romantickou duši. Vy byste... Á, tady je to.“

„Tady je co?“

„Oznámení sňatku.“

Della Streetová noviny složila, tužkou zatrhla oznámení ze ‚Společenské rubriky' a četla: „Bowers-Brunnová, Prentice C, 42, 619 Skyline, San Roberto. Lucille M., 33, 704 6th Street, San Roberto.“ Zasmála se na Masona. „Jsem ráda, že si s tím pospíšili. Měla jsem pocit, že by romance mohla narazit na právní překážky. Bylo v tom takové...“

Zazvonil telefon. Mason zdvihl sluchátko.

Vzrušený hlas Banninga Clarka se ptal: „Jste to vy, Masone?“

„Ano. U telefonu Mason.“

„Snažím se vás chytit už celý den. Řekli, že jste někde mimo, na ranči, tak jsem myslel, že se každou chvilku ozvete. Mimochodem, jak velký je ten ranč?“

Mason se smál. „Než byste ho přejel na konec a zpátky, strávil byste celý den.“

„Kruci! A já myslel, že je to obyčejný ranč. Před půl hodinou jsem jim řekl, aby vás sehnali, nemohl jsem už déle čekat.“ „Chápu. Co se děje?“

„Nevyznám se v tom. Musím se s vámi sejít, co možná nejdřív, jak se sem dostanete.“

„Možná někdy v druhé půli týdne. Mám...“

„Ne. Ne. Myslím hned teď. Dneska. Jak nejrychleji můžete dorazit. Vyhrabali staré směrnice. Vypadá to, že mají dneska každoroční pravidelnou schůzi akcionářů. S něčím tam proti mně vyrukujou. Mají rafinovaného právníka, který pracuje na tom, jak mě vtáhnout do hry.“

„Je mi líto,“ řekl Mason pevně, „od svítání jsem venku a vyměřuju hranici pozemků, o kterou se vede spor a...“

„A minulou noc někdo otrávil mou tchyni a Jima Bradissona. Pak někdo dvakrát vystřelil na mou ošetřovatelku. Tohle - a ten arzén v jídle...“

Masonova tvář se zakabonila: „To střílení rozhodlo. Budu tam, jak nejrychleji dovedu.“

„Přijďte určitě k zadním dveřím,“ řekl Clarke. „Chci s vámi mluvit dřív, než se ostatní dovědí, že jste přijel.“

Mason zavěsil a obrátil se k Delle Streetové. „Chcete se projet závratnou rychlostí?“ zeptal se.

„Na koni?“

„Na koni každopádně ne.“ „To je tedy jiná,“ odvětila.

Rančer suše oznámil: „Jen si odsud zkuste odjet bez pohoštění a já vám ukážu, jak se střílí.“

VI.

Nell Simsová přišla otevřít zadní dveře velkého domu, jakmile Mason zaťukal.

„Jste sám?“ zeptala se podezíravě. „Je se mnou jen slečna Streetová, má sekretářka.“ „Dobře. Pojďte dál. Šéf se už nemůže dočkat. Řekl mi, abych mu dala vědět hned, jakmile přijdete.“ „Kde je, v kaktusové zahradě?“ „Ano.“

„A pořád staromládeničí?“ optal se Mason žoviálně.

„Dá si tu obden jedno pořádné jídlo,“ odsekla Nell Simsová. „To ho chrání před vyhladověním k smrti. Jinak jí tu příšernou šlichtu, co vaří se Saltym... Myslím, že jste měl dneska perný den, že?“

Della Streetová a Mason ji následovali do kuchyně. Mason řekl žertovně: „Tam nenalezne hříšník klidu.“

„Pravda,“ řekla Nell Simsová a zamyšleně se na něj dívala. „Ale blahoslavení čistého srdce, neboť oni se zmnoží jak zrnka písku.“

Della Streetová uličnícky pohlédla na Masona. Mason si změřil Nell Simsovou chladně podezíravým pohledem, ale v jejích očích našel jen dobromyslnou nevinnost. „Chcete něco sníst?“ zeptala se.

„Máte něco bez arzénu?“ opáčil Mason.

„Je zatím kapku brzo, abych vám to mohla říct. Božínku, měla jsem co dělat, abych je dnes v poledne vůbec přiměla jíst.“ „Co víte o té otravě?“ zeptal se Mason. „Naprosto nic.“

„Ale určitě v kostce víte, co se stalo.“

„Kde nevědomost je požehnáním, je nebezpečné vědět i málo,“ pronesla Nell Simsová. „Nevím o tom nic, a nic o tom

vědět nechci. Policie se trousila po celým domě. Pro mě za mě, ať...“

Otevřely se zadní dveře a Banning Clarke, když uviděl Masona, se s úlevou usmál. „Měl jsem ucho přitisknuté k zemi,“ řekl. „Myslel jsem si, že to jdete vy. Dobrý večer, slečno Streetová.“

Della se usmála na pozdrav. Mason mu podal ruku.

„Co takhle dát si večeři?“ zeptal se Banning Clarke.

„Asi se bojí arzénu,“ odtušila Nell Simsová. „Vypadá to, že se dnes bojí každý. Lidé se oběda sotva tkli.“

Mason se zasmál. „Pokusíme se o štěstí. Měli jsme jen pár sendvičů. Sem s vaším arzénem.“

Nell Simsová řekla: „Zbylo dost pečeného králíka. To je klasický příklad toho, že co jednomu prospívá, druhému škodí.“

Banning Clarke si přitáhl židli, usedl a ukázal prstem směrem k přední části domu. „Mají tam pravidelnou schůzi akcionářů. Chci od vás poradit. Měl bych tam vtrhnout a zúčastnit se, nebo bych se zúčastnit neměl?“

„Co získáte, když tam půjdete?“ zeptal se Mason.

„Nic. Podle smlouvy může Salty hlasovat i za můj díl akcií.“

„A co ztratíte, když tam nepůjdete?“

„To mi právě dělá starosti,“ svěřil se Clarke.

„Já vám bohužel nerozumím.“

Paní Simsová otevřela troubu, vyjmula velký pekáč s pečeným králíkem, nasypala do konvice čaj a přelila jej vroucí vodou. „Mí strávníci by dnes večer sotva co vzali do úst,“ rozhorlila se.

Clarke řekl: „Já si dám jenom šálek čaje, Nell, to je všechno, a vy se, lidi, pusťte do jídla. Zatímco budete jíst, já budu vyprávět.“

Della Streetová poznamenala: „Jsem tak hladová, že bych snědla i talíř. Doufám, že vám ten nenoblesní projev mého hladu nevadí.“

„Proč se bojíte nejít na schůzi?“ dožadoval se Mason odpovědi. „A co to střílení?“

„To střílení je záhada. V zahradě byl nějaký vagabund. Když na něj slečna Starlerová zasvítila baterkou, dvakrát po ní vystřelil. Kulky roztříštily horní tabulku, prolétly asi tři palce od sebe, možná dvě stopy nad její hlavou. Výstřely mě probudily, popadl jsem svou starou pětačtyřicítku a vyběhl s ní do měsíčního světla. To už byl dole u vrat. Vystřelil na mě a já vypálil směrem, kde se zablesklo z jeho zbraně. Netrefil jsem ho, ale určitě moc nechybělo. Dnes ráno jsem našel místo, kde moje kulka narazila na zeď, těsně u dolních vrat... Ta vrata jsou mimochodem stále zamčená.“

„A otrava?“ zeptal se Mason.

„Někdo dal arzén do slánky, kterou používá paní Bradissonová a její syn. Díky pohotové diagnóze je z toho doktor dostal. Za to musíme poděkovat Velmě Starlerové.“

„Dobře,“ řekl Mason s úsměvem. „Teď se vrátíme k původní otázce. Proč se obáváte nejít na schůzi?“

„Protože... no, já... Masone, řeknu vám něco, co jsem ještě živé duši neřekl, ačkoliv si myslím, že to Salty Bowers tuší.“

„Chcete, abych odešla?“ zeptala se Nell Simsová.

„Ne. Zůstaňte tady, Nell. Vím, že vám můžu důvěřovat.“

„Pokračujte,“ řekl Mason, nabídl králíka Delle Streetové a pak si nandal na svůj talíř.

„Víte něco o těch slavných zaniklých nalezištích v Kalifornii?“ zeptal se Clarke.

„Jen málo.“

„Slyšel jste někdy o Golerových rýžovištích?“ Mason, pusu plnou králíka, zavrtěl hlavou.

„Zaniklá naleziště,“ vložila se Nell Simsová. „Je jich v poušti spousta.“

Clarke si osladil čaj, zamíchal ho a vyndal z kapsy kabátu malou knížku v modrém papírovém obalu. „Co je to?“ chtěl vědět Mason.

„*Průvodce po nalezištích,* sestavený Horacem J. Western. West shromáždil o slavných zaniklých nalezištích v Kalifornii spoustu informací. Tato kniha vyšla v roce 1929. Zjistíte, že se traduje několik verzí příběhů slavných nalezišť - některé z nich znějí důvěryhodně, jiné neobstojí. West prověřoval kroniky, poslouchal vyprávění starých zlatokopů, a asi před dvaceti lety sestavil svoji historii. Snažil se přitom o největší autentičnost.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Jak to bylo s Golerovým zaniklým nalezištěm?“

„Podle Westových záznamů, kolem roku 1886,“ pokračoval Clarke, „prošli tři muži, kteří hledali zlato v Panamintských horách, sousedících s Death Valley, průsmykem Panamintů a vydali se směrem k San Bernardinu. Tito muži byli dobře vybaveni, měli dobré koně, napěchované vaky a zásobu čtyřiceti litrů vody. Vyjeli do pouště plni důvěry. Asi druhý den se nepohodli, kudy nejlépe dál, a tato neshoda se vyhrotila až do prudké hádky. Jeden z nich, Frank Goler, se domníval, že jsou moc daleko na jihozápad. Tvrdil, že by se měli držet spíš východním směrem. Když hádka dozněla, odtrhl se od ostatních a zamířil na východ. Nikdo neví, jak skončili ti dva. Možná se ztratili v poušti, možná, že ji prošli, že někam dorazili. Možná se dokonce dostali až do San Bernardina. Historie udává, že prostě zmizeli.“

Nell Simsová stručně podotkla: „Dva lidé se shodnou. Tři se poperou.“

Della Streetová, oči rozzářené zájmem, přestala jíst a sledovala Banninga Clarka. Perry Mason se krmil králíkem dál.

„Dáte si teď čaj?“ zeptala se Nell Simsová.

„Ano, děkujeme,“ ozval se Mason.

Začala nalévat čaj do hrnečků a Banning Clarke pokračoval. „Dva dny nato kolem poledne dorazil Goler, řádně utahaný a značně vyděšený, k nějaké pahorkatině, která se rozprostírala přímo ve směru jeho cesty. Přešel ji a na druhé straně objevil kaňon, kde rostla normální vegetace a tekl malý potůček. A dorazil tam právě včas. Byl na pokraji šílenství. Vrhl se na břeh potoka a začal pít, hltal vodu ve stínu velkého topolu, který stál přímo za ním. Zatímco pil, lehký větřík pohnul větvemi topolu a propustil sluneční paprsek, který dopadl přímo na něco žlutého v potoce, jen několik palců od Golerovy tváře. Goler přestal pít, ponořil ruku do vody a vytáhl žlutý předmět. Byl to velký zlatý valoun, vážící několik uncí. Kolem, na skalnatém dně potoka, leželo ještě pár dalších. Goler je všechny posbíral a zastrčil za košili.“

„Nabrala bych si jich plný vak,“ řekla Nell Simsová. „To by bylo peněz, co?“ podotkl Mason.

„Peněz, to teda jo,“ dodal Clarke. „Ale dokud jste nežili v poušti, nedovedete si představit, čemu musíte vzdorovat, když jste vydáni na milost a nemilost drsné, suchopárné pustině. Goler měl zlato, ale zlata se nemohl najíst ani napít. Byl daleko od civilizace. Jeho kůň byl unavený a hladový, on sám byl zesláblý nedostatkem jídla; náhle si uvědomil, že jeho zlato má cenu jen v lidské společnosti. Hluboko v poušti je to jen nadbytečná zátěž pro utrmáceného koně. Těch několik zlatých valounů, které Goler sebral, by ve skutečnosti snížilo naději, že se dostane k lidem. Jak tohle pochopil, zmocnila se ho panika. Rozhodl se váhu zlata nějak vykompenzovat, snížit svoji váhu. Odepnul svůj šestiranný revolver, odhodil ho do křoví a pobídl koně. Jak se často stává lidem, kteří jsou unaveni, nevnímal přesně cestu. A navíc tam do kaňonu zabloudil, vlastně se ztratil v poušti. To vědomí lidské mysli neprospívá. Projel kaňonem a dostal se do rovinatější oblasti, na vyprahlou planinu, kde se dříve rozprostíralo velké jezero. To se časem vypařilo. Až tam se teprve zorientoval.

Rozpoznal první známý bod - přibližně západním směrem se zvedala hora San Antonio, dnes se jí říká Old Baldy. Zhruba v přímém směru k vrcholu leželo na úpatí klínovité hory malé zlatokopecké městečko Arrowhead. Dorazil tam ve špatném stavu. Valouny pod košilí mu sedřely kůži a rány se zanítily. Měl sníženou odolnost a proležel tři týdny, než vůbec mohl začít uvažovat o tom, že by se vrátil vykolíkovat svůj pozemek. Když se vaše mysl neustále obírá jen jedním, mohou být tři týdny dlouhá doba. A za nějaký čas vás paměť začne klamat.“

„To jistě,“ prohodila Nell Simsová přes rameno, když vyndávala z trouby další porce králíka.

Clarke vyprávěl dál. „No a přirozeně nejel sám. Za ním se táhla spousta prospektorů, kteří doufali, že si v novém nalezišti pomůžou k vlastním pozemkům. Skupina jistou dobu bloudila po poušti. Pak toho prospektoři začali mít dost a postupně odpadali. Bylo jim všem jasné, že Goler někde nějak ztratil směr a plahočil se naslepo. Goler sám se vrátil asi za měsíc, odpočinul si, nabral další zásoby a opět vyrazil. Nikdy se však už do toho kaňonu nedostal. Nedokázal si ani vybavit polohu té pahorkatiny. Takhle to tedy doopravdy bylo. Většinu té příhody popisuje West ve své knize.

A něco jsem vypátral z jiných zdrojů, například o tom revolveru. Našel jsem Golerův dopis, kde se o něm zmiňuje. Ten dopis patří k vzácné sbírce Pasadenské knihovny.“

„Nikdy bych nevěřila, že se člověk může tak úplně ztratit,“ řekla Della Streetová.

„Je to naprosto možné,“ potvrdil Clarke. „V poušti se člověk ztratí velmi lehce. Jen si vzpomeňte na lidi, co si vyjedou zalovit. Ráno vyrazí z tábora odhodláni přesně si pamatovat cestu, aby se mohli večer vrátit. A když se pak vydají směrem k táboru, po celých hodinách chůze se nedokáží přiblížit natolik, aby narazili na nějaký známý bod.“

Mason přikývl. „A to byl konec Golerových nalezišť?“ zeptal se.

Na rtech Banninga Clarka se objevil záhadný úsměv. „No,“ řekl. „vraťme se tedy k svědectví Horace Westa. Toto se stalo v roce 1886. A o několik let později, roku 1891, se kolem San Bernardina potuloval zdatný prospektor, jmenoval se Hen Moss a čas od času se vypravil za zlatem do pouště. A na jedné takové výpravě se jeden nový soumar, kterého si právě koupil a měl ho s sebou poprvé, rozhodl nechat vše tak, jak je, a vydat se hlouběji do pouště. Můžete si představit, jak to Mosse rozvzteklilo. U soumara ve vaku zůstalo hodně věcí, které Moss pro svoji zlatokopeckou výpravu prostě potřeboval a které si soumar klidně odnesl na toulky. Moss mu v tom nemohl bránit a nemohl ho chytit. Jediné, co mohl dělat, bylo všechno sbalit a vyrazit „za ním, prskat a klít. To se soumarovi zamlouvalo. Najednou byl vůdcem výpravy. A Hen Moss kráčel ve stopě za soumarem, proklínal ho, občas ho dohnal a pak se ho snažil nalákat zpátky. Ale takový soumar je divný patron. Když si něco vezme do hlavy, už to nepustí. Soumar si to namířil do mrtvé vyprahlé oblasti, kde Hen Moss předtím ještě nikdy nebyl. Žádný prospektor se tam nikdy dlouho nezdržel, byla to zlověstná krajina úplně bez vody, daleko od jakékoliv možnosti doplnit zásoby. Tehdy znamenala tato místa v poušti jistou smrt. Hen Moss si ale nemohl dovolit přijít o věci, naložené na soumarovi, a nerad by ztratil i samotného soumara. Šel dál a pořád si říkal, že nechytí-li ho během této míle, otočí se a nechá soumara jít. A pak, zrovna když už se chystal všechno vzdát, zjistil, že se soumar táhne za vodou. Vezměte soumara do pouště a vždycky přesně poznáte, kdy se pustí za vodou. Ostatní zvířata vodu také zavětřila a vyrazila vpřed. A tak se Moss vlekl za soumarem a ten ho přivedl rovnou do kaňonu plného zlatonosné vody. Když Hen Moss zlato spatřil, úplně se pomátl. Nacpal si ho

plné kapsy a šílel radostí. Pobíhal dokolečka, křičel a výskal, načež se vydal zpět do San Bernardina, aby si tam vyhodil z kopýtka.

A byl asi tak v půli cesty, když si uvědomil, že v té divoké extázi si zapomněl vykolíkovat pozemek. Chvíli váhal, nemá-li se vrátit, ale představa, jak se v San Bernardinu pomeje, rozhodla. Řekl si, že pojede rovnou do města, tam to řádně oslaví, pak se do kaňonu vrátí, zakolíkuje si pozemek a začne opravdu rýžovat.“

„Muži mají vždycky dobrá předsevzetí, když se chystaj opít - a opravdová až potom,“ podotkla Nell Simsová.

Clarke se zasmál. „S čím ale nepočítal, byla reakce v San Bernardinu. Ve městě se div nezbláznili, když viděli, že má Moss zlaté valouny. Věděli, že Moss narazil na zlatou žílu. A věděli, že se tam brzy vrátí pro další zlato. A tak do něj nalívali kořalku a sledovali ho, nespouštěli ho z očí. Nakonec se starej Hen propil na dno kapsy a neměl na alkohol. Začal střízlivět a uvědomil si, jak to všechno je. Vypravil se zpět do svého naleziště, a v ten moment, jak vyrazil z města, se za ním pustilo asi tak půl San Bernardina, všichni na dobrých koních, vybaveni vším potřebným pro dlouhý pobyt v poušti. Hen bloumal pouští a snažil se nohsledů zbavit, zkoušel předstírat, že zabloudil, zkoušel se v noci vytratit, vyzkoušel snad všechno, jak by je mohl setřást, ale neměl šanci. Drželi se těsně za ním.“

Banning Clarke se odmlčel a zeptal se: „Nenudí vás to?“

„Strhující,“ poznamenala paní Simsová.

„Je to nesmírně zajímavé. Poutavé a přitom doložené,“ hodnotil Mason.

Banning poklepal na modrou knížku. „Je to kus historie,“ řekl, „průběžně kontroluju, abych se nespletl. I když ten příběh znám zpaměti. Ale bylo to před padesáti lety, když byla poušť plná zlata a žádná možnost rychlé dopravy.“

„Chápu,“ řekl Mason. „Pokračujte. Co se stalo s Henem Mossem? Podařilo se mu pronásledovatele setřást?“

„Ne. Nakonec to otočil zpět do San Bernardina, celý rozbolavělý a znechucený. Byl totálně na dně a přitom věděl, kde nabrat během pár hodin takové množství zlata, že by mu umožnilo stát se rázem králem salónů a tančíren. Ale nemohl ani na dva kroky ven z města, aniž by se celé San Bernardino nepustilo za ním. Pokoušel se najít nějaký způsob, jak vypadnout ven z města, aniž by to kdo tušil. Všechny tyto pokusy ztroskotaly ještě dřív, než na ně došlo. Vydat se do pouště bez ničeho by byla sebevražda a v San Bernardinu ho sledovali příliš bedlivě na to, aby si mohl naložené mezky někde ukrýt a vyzvednout později.“

„A nebyl ten kaňon, co objevil, vlastně Golerovo naleziště?“ zeptal se Mason.

„Hned se k tomu dostanu,“ řekl Clarke a po chvilce dodal: „Všeobecně se má za to, že to bylo Golerovo naleziště.“

Mason se zamyslel. „Ty trampoty chudáka starého Hena Mosse jsou zajímavé. Je téměř neuvěřitelné, že se tohle všechno mohlo v San Bernardinu stát. Dnes tudy svištíme v autech, zastavíme akorát, abychom načepovali benzín a hned zas jedem dál. Chodí to tam jako v každém jiném moderním městě, obvyklá uspěchaná společnost.“

„V San Bernardinu se toho seběhlo spousta,“ řekl Clarke, „ale automobily historii zastřely. Bývalo to opravdové zlatokopecké městečko.“

Nell Simsová od elektrického sporáku poznamenala: „Je dobře, že ty časy minuly. Chudáci lidi, co tehdy v těch krajích měli restauraci. Žádný led, žádné ledničky, žádné automobily.“

„Nějak to zvládli,“ řekl Clarke.

Paní Simsová vrtěla smutně hlavou. „Nechápu jak. Uchování jídla je základním zákonem přírody.“ „Sebezachování,“ opravil ji Clarke. „No a to neznamená jídlo? Bez jídla se žít nedá.“

Clarke zamrkal na Masona: „Čím úporněji se ji člověk snaží přesvědčit, tím hlouběji zabředává.“

„To proto, že mám pravdu,“ pravila paní Simsová s klidnou definitivností někoho, kdo si je jistý sám sebou a nepotřebuje se znepokojovat tím, jaký dojem činí na jiné.

„Ale nechali jsme Hena Mosse uprostřed pouště,“ připomněla Della Streetová.

„Přímo uprostřed San Bernardina,“ upozornil Clarke, „silně znechuceného a rozčarovaného. Ale v tom starci byl kus filozofa. A tak jednoho dne šibalsky obcházel lidi ve městě a nechával se slyšet: Přece neodjedu a vás tady nenechám, tak si zapakujte. Vyrazíme a tentokrát půjdeme přímo k nalezišti. Čím víc lidí, tím veseleji. Když už se vás nemůžu zbavit, ušetřím spoustu času a energie tím, že vás prostě všechny vezmu bez vytáček s sebou.“

„Udeptali ho,“ soudila Nell Simsová.

„A myslel to vážně?“ zeptala se Della.

„Jistěže myslel. Starý Hen držel slovo. Připravil si věci na cestu a počkal na okraji San Bernardina, dokud si nebyl jist, že všichni, co chtějí jet, už dorazili. Pak se vydal ke svému nalezišti... Tehdá měli lidi charakter.“

„A-co se stalo potom? Bylo tam pro všechny dost pozemků?“

Clarke se usmál: „To je smutná část příběhu,“ řekl. „Starý Hen Moss byl dobrej chlap, shovívavej k chybám. Žil v poušti celé týdny, snažil se šetřit zásoby, jak jen to šlo. měl chudou, nevyváženou stravu a byl naprosto sám, bez nikoho, s kým by si mohl popovídat. A pak přijel do města a rozházel do posledního centu všechny peníze, co dostal. Tak na tom tedy byl, než se opět vypravil ke svému nalezišti. Kůň, na němž jel, nebyl totiž nejlepší a Hen Moss asi taky nebyl nejlepší jezdec výpravy. Když už procesí putovalo pouští několik dní a výrazně se ke kaňonu s potokem přiblížilo, ti chytřejší si náhle uvědomili, že jsou u cíle. Pobídli koně k trysku a vyrazili vpřed. I Hen Moss popohnal ostruhami koně. To odstartovalo dostihy. Musela to být náramná podívaná. Koně, co nesli náklad, zůstali vzadu, k nebi se zdvihala

oblaka prachu, slunce pražilo z bezmračné oblohy, jezdci jak posedlí štvali koně do trysku drsnou pouští a střemhlav se řítili se strmého skalnatého srázu do kaňonu. A chudák starej Hen Moss byl někde na konci procesí. Jezdci přirazili do kaňonu. Muži zjistili, že zde ještě nejsou vykolíkovány žádné pozemky, a rozprchli se jako šílení, aby si nějaký vytyčili. To bylo v dobách, kdy ještě muži byli schopni rozhodnout se rychle, bez dlouhého váhání. Muž vzal to, co považoval za nejlepší dostupný pozemek, zabral a držel ho. A když konečně Hen Moss dostrkal svého zchváceného koně do kaňonu, byl už potok po celé délce obsazen. Hen Moss se na vrávorajícím koni vztyčil, rozhlédl se a uviděl, že jeho bohaté naleziště je v rukou dobyvatelů. Před ním se rozprostíralo osmdesát vykolíkovaných pozemků. Ten, co si nakonec vytyčil Hen Moss, byl jeden z nejchudších v celé výpravě.“

„Zákon dobroty a žebroty,“ řekla Nell Simsová.

„A bylo to Golerovo rýžoviště?“ zeptal se Mason a uvědomil si, že nikdo nevěnoval čtveračivým průpovídkám Nell Simsové nejmenší pozornost.

„Obecně se věřilo, že to je Golerovo naleziště. Zlatokopové celou tu oblast prozkoumali na podkladě Golerova vyprávění a rozhodli, že to je Golerův kaňon.“

„A opravdu je?“ optal se Mason. „Ne, není.“

Della Streetová přestala jíst a pohlédla na Clarka.

„Goler,“ pokračoval Clarke, „nebyl takový prosťáček, jak se zdálo. To, co navyprávěl o poloze svého naleziště, neodpovídá skutečnosti. Údaje o poloze dostatečně upravil, aby zmátl každého, kdo by se za ním chtěl vláčet. Takto se chránil, aby mu nakonec mladší jezdci na čerstvějších koních neujeli, jak se to stalo Henu Mossovi. Goler byl chytřejší než Moss. Popis oblasti, ve které naleziště leželo, si schválně přetvořil.“

„Jak to víte?“ zeptal se Mason.

„Příhodná otázka,“ utrousila Nell.

Banning Clarke se pátravě rozhlédl po místnosti.

„Je to v pořádku,“ ujistila ho Nell Simsová. „Všichni jsou na té schůzi. Hayward Small touhle dobou večer zajde na šálek čaje, ale dokud schůzujou, tak nepřijde.“

Clarke pootevřel kabát a odhalil pouzdro, které kdysi bylo černé, ale nyní vybledlo do tmavě hnědé a oblýskalo se častým nošením. „Nechci, aby to jen tak někdo viděl.“ Přesunul ruku k pouzdru, vytáhl zbraň a položil ji na stůl.

Mason, Della Streetová a paní Simsová se nad ní sklonili. Byl to oprýskaný, celý prorezlý šestiranný kolt. Jakákoliv původní povrchová úprava byla nyní pokryta tlustou vrstvou rzi, která obalovala hlaveň, buben i kohoutek silnými plátky. Jedině zažloutlá slonovinová rukojeť rzi unikla. A na té rukojeti ze slonoviny bylo vyryto slovo Goler a pod tím letopočet 1882.

Mason tiše zahvízdl.

„Našel jsem to,“ řekl Clarke, „čirou náhodou poblíž slabě vytékajícího praménku pod topoly v poušti. Muž, který byl se mnou, si šel trochu zalézt po skalách. To jsem na tom ještě nebyl tak špatně se srdcem, jako později, ale už tehdy jsem měl potíže s krácením dechu a snažil jsem se nic si z toho nedělat. Natáhl jsem se do stínu topolu. Vedle praménku vyčníval ze země kousek hlavně v délce asi tak tří palců. Došlo mi, že to je hlaveň revolveru a vyhrabal jsem ho. Chvilku jsem si ho zvědavě prohlížel, pak jsem uviděl jméno Goler a letopočet a pochopil, co jsem našel.“

„Co jste udělal?“ zeptala se Della Streetová, oči rozevřené a rozzářené vzrušením.

„Neměl jsem s sebou žádné náčiní ani výzbroj,“ řekl Clarke, „ale zašátral jsem po dně potoka holou rukou. Vedle skalnatého dna byla malá prohlubeň a z ní jsem nabral hrst oblázků. Byly samé zlato.“

„Ale jak to, že o tom nikdo neví?“ zeptal se Mason.

„To je ten háček," řekl Clarke. „Území, na němž pramen leží, patří k pozemku, kde umřel hlady jakýsi chudý pomatený prospektor, když se snažil najít rudu, která by stála za těžbu. Že je tam rýžoviště zlata, zjevně nikdy nikoho nenapadlo. Kruci! A Obnovený těžební syndikát má o ten pozemek zrovna teď zájem, ale myslí si, že tam je pouze nějaká zlatá žíla pochybné hodnoty - jen jedno ze stovek podobných těžebních míst, které skupovává. Nechci sypat další peníze do klína paní Bradissonové a jejího neomylného syna Jamese."

„Má někdo tušení, že víte, kde to naleziště je?" zeptal se Mason. „Myslím, že Bradisson." Mason pozvedl obočí.

„Venku v Saltyho táboře nemám kam podobné věci uložit, a tak jsem zbraň nechal v zásuvce svého psacího stolu. Položil jsem ji stranou, na níž je do rukojeti vyryto Golerovo jméno, dolů. No a před týdnem nebo tak jsem ji tam našel otočenou jménem nahoru. Nepřijdu teď do svého pokoje často, je pro mě těžké vylézt do schodů. Musím nahoru pěkně pomaloučku a na každém druhém nebo třetím schodě si musím minutu či dvě vydechnout. Víte, mám..."

Lítačky zavrzaly v pantech. Ruka Banninga Clarka vystřelila, sebrala starý rezavý šestiraňák a zastrčila ho zpátky do pouzdra pod kabátem.

Dveře se otevřely. Dívka asi kolem dvacítky, čiperné děvče ve svetru, které si bylo vědomo, že mu to sluší, se zarazila, když viděla uzavřenou skupinku kolem stolu. „Neruším?"

Banning Clarke řekl: „Vůbec ne, Dorino, pojď dál. To je pan Mason a slečna Della Streetová. sekretářka. A toto je Dorina Croftonová, dcera paní Simsové z prvního manželství. Zrovna jsem něco panu Masonovi vysvětloval, Dorino, ale už je to v pořádku."

Clarke se obrátil k právníkovi: „Vidíte tedy, v jaké prapodivné situaci se nalézám, myslím ve vztahu ke společnosti."

„Mají nějaké podezření, jak to doopravdy je?“ zeptal se Mason.

„Podle mě ano.“

„Myslím právní stránku - vlastnictví oné... ehm... předmětné reality.“ „Ano.“

Masonovy oči se zúžily: „Říkáte, že je na schůzi přítomen advokát?“

„Ano. Chlap jménem Moffgat. Možná ho znáte. Byl to právní zástupce mé ženy. Spravoval její majetek. Pak k němu začal chodit Bradisson. Moffgat jej zastupoval ve sporu o akcie. Myslím, že ke mně velkou náklonnost nechová, a já k němu samozřejmě také ne.“

„Navštěvuje pravidelně schůze představenstva?“ zeptal se Mason.

„To ano. Má dneska prsty ve všem, co společnost upeče.“

„Poslouchejte,“ řekl náhle Mason, „když jste rezignoval jako prezident, rezignoval jste také jako člen správní rady?“

Clarke přitakal.

Mason podotkl se stopami podráždění v hlase: „Měl jste mi to říci, než jsem sestavil tu smlouvu o sdružení akcií.“ „Proč? Co to má s tím společného?“

„Předpokládejme, že vás vyberou za člena správní rady společnosti. Je tam Salty a na základě vaší společné smlouvy má právo hlasovat i za vaše akcie. Je to stejné, jako kdybyste volil ve svůj prospěch vy sám. A jakmile jste jednou ve správní radě, stáváte se zmocněncem společnosti. Je-li vám známa nějaká skutečnost, která by ovlivnila hodnotu aktiv společnosti a vy odepřete poskytnout společnosti výhody z takovéto znalosti... Odlákejte Saltyho z té schůze dříve, než budou moci něco...“

„Schůze už skončila, pane Masone,“ řekla Dorina. „Když jsem procházela kolem jednací místnosti, slyšela jsem akorát vrzat židle.“

Clarke pohlédl na Masona. „Není nějaký způsob, jak to odvrátit?“

Mason zavrtěl hlavou. „V okamžiku, kdy se stanete výkonným členem správní rady, i když třeba jen na pár minut, prohrál jste. Nemůžete tu informaci zatajit a pak následně... Ale počkejte, musí být podle směrnic společnosti člen správní rady akcionářem?“

„Podle mě ano,“ řekl Clarke.

„V jaké hodnotě akcie máte?“

„Tři až čtyři sta tisíc určitě a možná i víc. Proč?“

„Chci je koupit,“ oznámil Mason a s úsměškem dodal: „Za pět dolarů. Uzavřeme soukromou dohodu, že vám je pozítří prodám zpátky za pět dolarů a pět centů, ale o tomto ujednání nesmí nikdo vědět.“

„Nemůžu rychle do schodů,“ připomněl Clarke. „Jsou nahoře ve druhém patře v mém psacím stole ve třetí přihrádce zprava.“

„Je stůl zamčen?“ zeptal se Mason a už se zvedal na nohy.

„Ne. Je tam zámek, ale nefunguje. Mám v úmyslu ho dát spravit. Zlomil se v něm klíč. Doufám, že najdete... Dorino, co kdybys pana Masona dovedla do mého pokoje? Můžete vyjít nahoru zadním schodištěm.“

Chvilku se zdálo, jako by Dorina, která stála u stolu, neslyšela.

Paní Simsová řekla: „Dorino, miláčku, prober se. Pozor, nepřevrať ten cukr. Pan Clarke chce, abys vzala pana Masona nahoru do jeho pokoje.“

„Á, ano, jistě.“ Usmála se s neurčitým výrazem člověka, který právě procitá z hlubokého spánku. „Tudy, prosím, pane Masone.“ Mason řekl: „Tady je vašich pět dolarů, Clarku. Tím považuji obchod za uzavřený.“

Clarke ztlumil hlas. „Kdybyste zjistil, že se členové správní rady rozcházejí a že už byste to nestihl, víte, co dělat!“

Mason pravou rukou do vzduchu naznačil podpis a zdvihl obočí.

Clarke přitakal.

„Tím by vznikly komplikace," podotkl Mason.

„Vím, ale nemůžeme si dovolit nechat je, aby nás chytli do téhle pasti."

Mason vzal Dorinu za paži. „Pojďme, mladá dámo," řekl.

Dorina Croftonová stoupala po zadním schodišti jako první. Beze slova prošla spěšně chodbou.

„Zdá se, že jste mladá dáma, která hluboce přemýšlí."

Usmála se na něj, jak vyžadovala zdvořilost, a po chvilce řekla: „Spíš jsem dneska trochu zamlklá. Tady je pokoj pana Clarka."

Mason očekával, že uvidí přepychovou ložnici domácího pána a byl překvapen, když se ocitl v malém pokojíku na severní straně domu. Byla tam obyčejná postel pro jednu osobu, psací stůl, komoda, poněkud otlučený jídelní stůl, obstarožní stůl se stahovacím víkem a asi tucet zarámovaných zvětšených fotografií. Na stěně viselo pár svinutých provazců ze surové kůže a mezi nimi pár velkých mexických ostruh. Na druhé straně zdi, na háčku, bylo zavěšeno ošoupané pouzdro, stále ještě se zbraní uvnitř. Zasklená skříňka se zbraněmi obsahovala množství pušek a brokovnic. Přes třetí zeď byla natažena kůže z obrovské pumy. Kdysi tento pokoj nepochybně vyzařoval osobitost mládeneckého soukromí, ale nyní již nebyl dlouho obydlen, aby si zachoval atmosféru hřejivé blízkosti člověka a zabydlenosti, jež by měly být součástí takovéhoto pokoje. Byl udržován v úzkostlivé čistotě, ale byla to čistota chladně rezervovaná, odtažená od vířivého toku každodenního života.

Mason popošel ke stolu a vyndal papíry z přihrádky, o níž se zmínil Banning Clarke. Našel obálku s certifikátem o vlastnících akcií, vytáhl ji a prohlédl, je-li v pořádku. Právě se chystal vyrazit ke dveřím, když k němu zezdola dolehly hlasy několika lidí hovořících najednou, kroky směřující k zadní části domu a

všeobecný činorodý ruch, který provází konec schůze. Mason zůstal stát bez hnutí a mračil se na certifikát. „Co se stalo?“ zeptala se Dorina Croftonová.

Mason řekl: „Obchod není uzavřen, certifikát měl být podepsán dřív, než skončí schůze.“ „V tom je nějaký rozdíl?“ ptala se Dorina.

„Velký rozdíl. Myslíte, že byste nějak dokázala zanést tuto listinu do kuchyně dřív, než tam dorazí ze schůze a...?“ „Už tam míří. Myslím, že ho hledají.“

Mason se promptně usadil na stole, vytáhl plnicí pero a probíral se papíry v přihrádkách, dokud nenarazil na dokument s podpisem Banninga Clarka.

Bleskově přes rameno pohlédl na Dorinu Croftonovou.

Zdálo se, že vůbec neví, co se děje, její mysl zjevně zaměstnával nějaký osobní problém, jenž pohltil její veškerou pozornost.

Mason rozložil certifikát a dokument s podpisem Banninga Clarka položil těsně nad něj. Chvilku podpis studoval, pak se na rukopis pro převod akcií rychlým jistým tahem, poněkud amatérsky, podepsal jménem Banninga Clarka.

Vrátil na místo dokument, z něhož okopíroval Clarkův podpis, složil certifikát, zastrčil jej do kapsy a našrouboval víčko na pero. „Hotovo,“ oznámil.

Dorina vyšla potichu do chodby. Mason si byl jistý, že byla tak naprosto ponořena do svých myšlenek, že jí význam jeho činu nedošel.

Když Mason dorazil do kuchyně, byli tam už všichni: Lillian Bradissonová, která měla větší vrstvu tuku, používala větší vrstvu make-upu; Jim Bradisson, navenek příjemný a dobrosrdečně přátelský; Moffgat, přísný, bezvadně upravený právník, vlasy sčesané dozadu tak, že každý, pomádou se blyštící pramének držel přesně ve své poloze; Hayward Small, štíhlý chlapík s živýma

roztěkanýma očima; a Salty Bowers, jenž se zdál od ostatních zcela izolován.

Mason je bleskově obdařil znaleckým odhadem a měl je v mysli zařazené ještě dřív, než si jeho zkoumavého pohledu vůbec povšimli.

Banning Clarke se postaral o formální představení a Masonovi se zdálo, že všichni překypují srdečností. Zejména Moffgat se překonával, aby byl přátelský, ačkoliv si podržel jistou opatrnou rezervovanost.

„Právě jsem se dozvěděl," řekl Moffgat, „že máte zastupovat manžele Simsovi ve věci toho podvodu. Bude to vskutku čest mít tak slavného protivníka, pane Masone. Zažil jsem vás u soudu několikrát. Nejsem si jist, jestli si vzpomínáte - Moffgat a Steel, advokátní kancelář v Brokaw Building." Slavnostně nabídl Masonovi navštívenku.

Mason ji zasunul do kapsy a pravil: „Ještě jsem neměl čas obeznámit se s hlavními spornými body případu."

„Jen žádný spěch," radil Moffgat, „myslím, pane Masone, že jen co uvidíte důkazy, rozhodnete se žalobu nenapadnout. Mimochodem, pane Clarku, máme pro vás dobrou zprávu."

„Jakoupak?" zeptal se Clarke, jehož hlas i chování byly chladně neosobní.

„Napadlo nás," oznamoval Moffgat, „že z důvodu různých sporů a jiných záležitostí se vůči vám společnost zachovala vskutku nespravedlivě. Nejste fyzicky schopen jít do terénu a aktivně se zúčastnit těžby, ale máte jisté vysoce odborné znalosti a společnost vůči vám cítí dluh, velice vám vděčí za práci, kterou jste vložil do zmnožování těžebních pozemků. Stručně, pane Clarku, zvolili jsme vás za člena správní rady a zaměstnali jako kontrolního manažera s platem dvacet pět tisíc dolarů ročně a úhradou všech náhodných výdajů."

Clarke vypadal překvapeně.

Mason řekl: „Je mi líto, Moffgate, ale to nepůjde.“ „Jak to myslíte?“

„Přesně jak to říkám. Je to chytře nastražená past, ale nevyjde to.“

Moffgat se rozdurdil: „Nevím, co vás opravňuje k takovémuto prohlášení. Snažíme se zakopat válečnou sekeru, to je vše.“

Mason se na něj usmál. „Povím vám něco jiného, kolego. Zvolení Clarka do správní rady je neplatné.“

„Jak to myslíte?“

„Členové správní rady musí vlastnit akcie společnosti.“ „Banning Clarke má obrovský podíl, pane Masone.“ „Měl.“ upřesnil Mason, „náhodou své akcie prodal.“ „V knihách společnosti to není zaneseno.“ „Bude, až bude certifikát předložen k převodu.“ „Ale podle knih společnosti je dosud podílníkem. On...“ Mason vytáhl z kapsy certifikát o vlastnictví akcií Banninga Clarka a rozložil jej na stůl.

„Otázka je,“ řekl, „zdali Banning Clarke skutečně akcie vlastní. A myslím, že tento bod mohu objasnit. Pánové, Clarkovy akcie jsem odkoupil já.“

Moffgata zachvátila zlost: „Celý ten prodej je pouze úskok.“

Mason se ušklíbl: „Chtěl byste jit k soudu a žádat, aby převod prohlásili za neplatný z toho důvodu, že jste na Clarka nastrojili past a doufali, že na ni naletí, ale on se jí vyhnul tím, že prodal akcie?“

„Říkám vám, že to nebyla past. Snažíme se jen podat ruku k usmíření.“

Nell Simsová podotkla jí vlastním čtveračivým tónem, který užívala výhradně pro své průpovídky: „Boj se cézarů, kteří podávají ruku.“

Mason dodal zdvořile: „No, snad jsem se trošku ukvapil.“

„Domnívám se, že ano.“

„Ustavil byste tu smlouvu o zaměstnání s roční výpovědní lhůtou, a tak zajistil, že společnost nemůže pracovní poměr ukončit dříve než po roce?“ Moffgat se začervenal. „Jistěže ne.“ „Proč?“

„No, mám... mám pro to důvody.“

Mason pokýval na Banninga Clarka. „Tady to máte,“ řekl. Clarke odvětil: „Jsem rád, že mohu svěřit celou tu záležitost do vašich rukou, Masone.“

Mason složil certifikát a dal jej do kapsy.

„Mohu se otázat, kolik jste za ně zaplatil?“ ptal se Moffgat.

„Jistě,“ odpověděl Mason.

Moffgat čekal, že připojí odpověď.

„Otázat se jistě můžete,“ dodal Mason s úsměvem.

Do hovoru se vložil sám Jim Bradisson. „Tak dost. Jen žádné záporné pocity. Pokud se mne týče, nechci, aby si Banning Clarke myslel, že je v tom osobní nepřátelství. Opravdu. Moffgat říkal, že zvolíme-li ho za člena správní rady a uzavřeme-li s ním pracovní smlouvu, můžeme ho vmanipulovat do situace, kdy musí odhalit všechno, co ví o aktivech společnosti, nebo v opačném případě - využije-li či rozpracuje svoji znalost svým vlastním jménem ve svůj vlastní prospěch - můžeme jít k soudu a prokázat, že takto jednal coby zmocněnec společnosti. No tak, Moffgate, holedbal jste se a byl jste až druhý. Mason odhadl, o co vám jde, a porazil vás vlastní zbraní. A já, pokud jde o mě, jsem rád. Mám už dost soudních pří. Tedy, zapomeňme na různé obchodní zájmy a buďme přátelé. Banningu, už asi není možné, abychom se dohodli a umluvili vás, abyste nám poskytl jistou informaci, kterou znáte, viďte?“

„Jakou informaci?“

„Vy víte, co myslím.“

Banning hrál o čas; podával svůj hrnek paní Simsové, aby mu dolila čaj. „Tak to byla past?“ zeptal se.

„Jistěže ano,“ potvrdil Bradisson; Moffgat se už už nadechoval, aby to popřel. „Tak tedy hovořme o něčem jiném.“

Paní Simsová, která právě nesla konvici kolem stolu, aby dolila čaj Delle Streetové a Perry Masonovi, se zeptala: „A co můj případ?“

Moffgat v nezvládnutelném vzteku řekl: „To jsem rád, že jste se o něm zmínila. Je to jedna z věcí, o níž jsem chtěl mluvit. Ale snad by to bylo lepší prohovořit v nepřítomnosti vašeho klienta, pane Masone.“

„Proč v mé nepřítomnosti?“ zeptala se paní Simsová.

Moffgat odvětil úsečně: „Mohla byste se rozčílit.“

„Já ne,“ řekla paní Simsová. „Já s tím nemám nic společného, chci akorát znát svoji pozici.“

Mason informoval: „Dal jsem instrukce, aby byla dnes odpoledne zaprotokolována námitka proti právní dostatečnosti důkazů.“

Paní Bradissonová, která se doposud držela v ústraní, pravila: „Jamesi, myslím, že jsme své povinnosti jako členové správní rady splnili a můžeme jít pryč.“

Zdálo se, že Bradisson se odejít jaksi zdráhá.

Dorina Croftonová obešla stůl, v rohu zůstala stát a pak v náhlém hnutí mysli naráz přešla ke sporáku, kde stála její matka, a políbila ji. „Proč?“ ptala se paní Simsová. „Pro štěstí,“ odpověděla Dorina a zasmála se.

Nastal všeobecný zmatek a lidé se rozptýlili po velké kuchyni. Bradisson přidržel dveře své matce. Mason stál, ukláněl se a vyslovoval potěšení, že se se všemi seznámil. Když se lítací dveře za odcházejícími členy správní rady zavřely, řekl Moffgat: „Mám k věci klauzuli a byl bych rád, kdybyste ji podepsal. Nechal jsem si kufřík v jiné místnosti. Omluvíte-li mne na okamžik...“

„Sledujte ho,“ nabádal Clarke důrazně, když Moffgat opustil místnost. „Je samej fígl. Navádí teď k něčemu Jima. Ta zapomenutá aktovka byla jen zástěrka.“

Mason rychle řek! tlumeným hlasem: „Ta klauzule zřejmě znamená, že chce místopřísežné prohlášení Petea Simse. Možná, že bude chtít i vaše.“ „Proč?“

Mason se usmál: „Zkusmo nastražená udička. Když už vás jednou bude mít před notářem, začne vám klást otázky s cílem něco z vás dostat ve spojitosti s tou druhou záležitostí. Promiňte, že jsem musel udělat to s těmi akciemi, ale hráli jsme o čas.“

„Zcela v pořádku.“ smál se Clarke.

„Víte,“ řekl Mason, „neměl jsem čas vám to vysvětlovat, ale zákony platné pro členy správní rady společnosti jsou dost nejasné. To není jako být zvolen do funkce v úřadě, kterou začnete oficiálně vykonávat od okamžiku, kdy jste vzat pod přísahu. Na základě smlouvy o sloučení akcií může za váš podíl volit Salty. Salty si přirozeně myslel, že to bude pro vás prospěšné, když vás prosadí do správní rady.“

Salty Bowers se v rozpacích omlouval: „Líčili to tak zpropadeně v hezkých barvách. Myslel jsem, že se vážně snaží uhladit všechny spory. Nejraději bych se zfackoval.“

„Takhle to neberte. Byla to chytrá právnická lest.“

„Setsakramentsky chytrá,“ souhlasil Banning Clarke.

„Ale budou-li prověřovat časový sled, bylo tu období pěti až deseti minut, během nichž jsem byl skutečně členem správní rady, tudíž...“

Mason se zakabonil a varovně zašilhal směrem k Nell Simsové.

Banning Clarke se zasmál. „To je v pořádku. Za ni a Dorinu ručím životem.“

Mason řekl: „Dobře, tak aby bylo z právnického hlediska všechno v pořádku a já byl pro případ, že by probíhalo šetření, z

bryndy, vezměte si pero a obtáhněte podpis na certifikátu. Chci, abyste to udělal v přítomnosti svědků. Hlavně bych chtěl, aby byla při tom Dorina Croftonová, protože se mnou byla, když...“

„Bohužel odešla,“ přerušila ho Nell Simsová. „To je ta dnešní mládež, jakmile se jim naskytne příležitost, natotata jsou venku. Bývaly doby, když jsem ještě byla holka, že se nedalo ani pomyslet na to, jít ven bez povolení rodičů.“

„Je to bezvadná holka,“ řekl zjihle Banning Clarke.

„Je dobrá ve srovnání s dnešními děvčaty,“ pronesla paní Simsová, „ale je moc nezávislá.“

Mason se připojil: „Je dobré, když jsou děti nezávislé. To jim umožňuje rozvinout vlastní individualitu.“

„Ale ne zase příliš nezávislé,“ povzdechla Nell Simsová. „Děti to přehánějí. Když někdo ohne ratolest, tak se zlomí větev.“

Banning Clarke se usmál na Masona, vyndal plnicí pero a Mason rozložil certifikát.

„Až se vrátí Moffgat,“ řekl Mason, „bude-li to vypadat, že pro vás má k doručení nějaké listiny, dvakrát zakašlu. Jakmile to udělám, vymyslete si nějakou výmluvu a vytraťte se. Zůstaňte někde v závětří, aby vám tu obsílku nemohl doručit. Já tomu člověku nedůvěřuji a...“

Rozevřely se lítací dveře. Moffgat se rozhovořil téměř ihned, jakmile vstoupil do místnosti. „Tak, pane Masone, doufám, že naše opačné zájmy v této soudní při nenaruší naše přátelské vztahy.“ Nyní se přívětivě usmíval a jeho chování prodělalo naprostou změnu, jako by mu Jim Bradisson udělil přesné instrukce, aby vyzkoušel nový přístup.

Mason vyškubl certifikát zpod ruky Banninga Clarka ještě dříve, než se pero stačilo dotknout papíru. Pod zástěrkou, že jde na druhou stranu stolu pro konvici, certifikát složil a vsunul jej do náprsní kapsy kabátu.

Moffgat si povšiml plnicího pera v ruce Banninga Clarka, svraštil čelo soustředěním, ale pronesl dostatečně přívětivě: „Mám zde klauzuli, pane Masone, vyžadující, aby Pete, jeden ze strany žalované pro podvod, učinil místopřísežné prohlášení. Chtěl bych, aby toto prohlášení bylo sepsáno již zítra, není-li to příliš krátká lhůta. Myslím, že je nesmírně důležité objasnit sporné body.“ Vytáhl ze své aktovky kartónové desky, otevřel je a podal Masonovi na rubu modrý právní dokument.

Della Streetová, která seděla vedle Masona, do desek nahlédla a šťouchla Masona do lokte.

Mason dvakrát zakašlal.

Banning Clarke odsunul židli dozadu, řekl: „Promiňte, jdu se napít vody.“

Vyrazil ke dřezu, pohlédl směrem ke stolu, viděl, že Mason pročítá klauzuli s nejvyšším zájmem a Moffgat ho sleduje s mírně zúženýma očima.

Banning Clarke tiše vyklouzl zadními dveřmi.

Mason řekl: „Jestliže žádáme místopřísežné prohlášení Petea Simse jako představitele jedné strany pře, rád bych měl také zároveň místopřísežné prohlášení Jamese Bradissona.“

„Proč chcete právě jeho místopřísežné prohlášení?“

„Je prezidentem společnosti, že?“

„Ano.“

„A právě on jednal s Petem Simsem krátce před tím, než vešla v platnost smlouva, která je nyní prohlašována za podvodnou?“ „Ano.“

„Chci od něj místopřísežné prohlášení,“ trval na svém Mason. „Požadujete-li místopřísežné prohlášení od jedné strany, já chci místopřísežné prohlášení od té druhé.“

Moffgat se vzdal jen zdráhavě. „Vepište to tam inkoustem,“ řekl. „A když už budete v tom, připište tam jméno Banninga Clarka.“

„Ten v tomto sporu nepatří k žádné straně. Nemáte právo od něj žádat místopřísežné prohlášení," namítl Mason.

Moffgatův úsměv prozrazoval úskok. „Je na tom zdravotně špatně. Mám právo od něj místopřísežné oznámení žádat, abych si pojistil jeho svědeckou výpověď. Je to osobní svědek."

„O čem má svědčit?"

„O něčem, co s případem souvisí."

„Co?"

„To odhalím až v pravý čas."

„Pak nezahrnu jeho jméno do klauzule," řekl Mason.

Moffgat oznámil: „Nemusíte. Předvídal jsem, že odmítnete, a zajistil jsem si soudní příkaz i předvolání. Za těchto okolností byste raději měl jeho jméno do klauzule připojit, ušetříte tak svého klienta rozrušení a rozpaků při převzetí obsílky."

Mason perem vepsal pouze slova: „A také místopřísežné prohlášení Jamese Bradissona ve stejnou dobu a na stejném místě."

Moffgat vykazoval zjevné znepokojení. „Varuju vás, pane Masone. Doručím toto předvolání při nejbližší vhodné příležitosti, bez ohledu na stav Banninga Clarka."

„To," pravil Mason a vkládal si plnicí pero zpět do kapsy, „je vaše právo."

Moffgat pijákem vysál Masonův podpis, připojil svůj vlastní, předal Masonovi kopii klauzule a vrátil desky zpátky do aktovky.

„A nyní," řekl, „omluvíte-li mě, připojím se k Bradissonovým. Uvidíme se tedy, kolego, zítra."

Sotva opustil místnost, vyrazila paní Simsová k ledničce a oznamovala: „Mám tu něco, co už vám pachuť toho právníka z pusy vypudí. Nehodlala jsem to přinést, dokud byl tady, protože by chtěl taky kousek."

Vyndala citrónový koláč. Povrch, vypečený do tmavě zlatavá, byl poset drobnými, jantarově žlutými kapénkami.

Mason pohlédl na Dellu Streetovou, pak se spokojeně usmál. „Kdybych byl kočka,“ pronesl k paní Simsové, „natáhl bych se u krbu a začal bych příst.“

Salty se podíval na hodinky. „Herdek, je mi moc líto, že sem vletěl do tý pasti, pane Masone.“

„To vám být líto nemusí. Bylo to chytře nastrojené. Podívejte, Salty, Moffgat se hodlá vytratit a doručit Banningu Clarkovi to předvolání. Myslíte, že se mu Banning dokáže vyhnout?“

Salty se uchichtl. „Dejte mu desetivteřinový náskok, aby zmizel ven do tmy, a nenajde ho ani sám ďábel.“

VII.

Když Mason i Della Streetová koláč dojedli, Mason navrhl: „No, myslím, že bychom si teď raději měli jít promluvit s Banningem Clarkem. Doufám, že se příliš nerozrušil.“

Salty Bowers se nervózně ošíval, a náhle vyhrkl: „Byl bych rád, kdybyste chvilku počkali.“

Mason pozdvihl obočí v tiché otázce.

„Má přijet ta žena, kterou si chci vzít - Lucille Brunnová. Řek sem jí, že tu budu do půl devátý. Bude tu přesně na vteřinu. Já... no, byl bych rád, kdybyste ji poznal.“

Paní Simsová, která nyní sklízela se stolu, podotkla: „S Banningem je ta potíž, že byl vždycky činorodý a nedokáže přibrzdit. Kdyby v životě jen chvíli zůstal v klidu, mohl by se uzdravit. Ale sotva se napůl vzchopí, jde a opět se ztrhá. A je přesně tam, kde začal.“

„Je na tom dobře,“ hájil ho Salty.

„Tím si nejsem tak jistá. Dneska večer vypadal špatně. A jestli sem má přijet slečna Brunnová, tak odejdi, Salty Bowersi, z mé kuchyně, abych mohla dokončit práci. Je to zázrak,“ drmolila dál a s rutinou se pustila do umývání nakupeného nádobí, „že vůbec nějakou práci udělám, když tady lidi používaj kuchyň ke schůzování správní rady a kdo ví k čemu ještě. Policie najde jed v jídle a ptá se mě, jak se tam dostal. Jak to mám vědět? Courá se tu po kuchyni každej. A ten fešnej obchodníček si mi klidně odloudí dceru a mámu tady nechá s hromadou nádobí. To ten její kluk, co narukoval, Jerry Coslet, by tohle neudělal. Dříve, než šly dívky ven, umyly nádobí, tenkrát si ještě rodičů vážily.“

Salty Bowers se na Masona uchichtl. „Můžeme jít do obývací místnosti. Takhle teď bude mrmlat pořád dokola...“

„Jako by dneska muži neměli k ženám žádné uznání," pokračovala Nell Simsová. „Prostě se nezastaví, aby se zamysleli. Lucille chce udělat dobrej dojem na tvého přítele právníka a ty ji přivedeš do kuchyně! Boha jeho! Co je tohle?"

Paní Simsová vzala cukřenku a složený papír pod ní se začal zvolna, jak se oprostil od tíhy cukřenky, narovnávat.

„To vypadá na vzkaz," odhadla Della Streetová. Paní Simsová jej otevřela, natáhla i ruce dál před sebe, a zamžourala se do něj. „Zase jsem si zapomněla brýle. Něco se tam píše, ale bez brýlí to nepřečtu." Podala papír Delle Streetové. „Máte mladé oči. Vy to přečtete."

Della Streetová vzkaz rychle přehlédla. „To je od vaší dcery, paní Simsová. Chcete, abych to přečetla nahlas, nebo..."

„Ano, určitě. Co to Dorinu napadlo, strkat vzkazy pod cukřenku? Proč rovnou nepřišla a neřekla mi, co má na srdci?"

Della Streetová hlásila: „Píše se tam: ‚Milá maminko, Hayward mě přesvědčuje, abych s ním odjela do Las Vegas a vzala si ho. Celý den se snažím rozhodnout. Zatím ještě nevím, jak odpovím. Ale nebudu-li do půlnoci doma, budeš vědět, co se stalo. I když se ti to nelíbí, nepokoušej se nám zabránit, protože to nedokážeš. Tvoje...' A podepsána jen iniciálou D."

Paní Simsová si dlouze otírala ruce do utěrky. „Lidi, nedá se tomu nějak zabránit?"

Salty Bowers řekl: „No, jestli ho má ráda, a..."

Nell Simsová zabručela: „Jestli ho má ráda! Nemyslitelné! Dívka, která odejde z domova, aby se vdala, a nechá takovejhle vzkaz. Matičko skákavá!

Boha jeho! Kdyby ho měla ráda, zbořila by dům, jak by pádila. Celý den přemýšlí a není s to se rozhodnout. Divný, že nepoprosila o radu mámu! Byla bych jí to mohla říct. Teď se jí to zdá být dobrý, protože všichni mladší muži slouží v armádě. Ti chlapi, kteří tu zůstali, dívkám připadají jako filmoví herci, protože už

neviděly mládence v civilních šatech tak dlouho, že zapomněly, jak vypadají. Matičko skákavá! Až se Jerry Coslet vrátí, tenhle Hayward Small bude rázem Dorině připadat jako starej páprda. To jsou ty dnešní dívky, matek se o radu neprosí. Myslí si, že vědí všechno samy. Pochytěj pár učených řečiček a myslí si, že vtipnými průpovídkami vyzrály na život.“

Mason namítl: „Podle mého je vaše dcera velice přemýšlivé děvče, možná, že právě tohle všechno zvažovala.“

„Je to dobrá holka,“ řekla Nell Simsová, „bezvadná holka, a bude v pořádku. Prostě ať se snažíte jak chcete, z hedvábné kabelky prasečí ucho neuděláte.“

„To je pravda,“ přitakal Mason a usmál se.

Salty Bowers, který už neklidně přešlapoval, řekl: „Lucille tu už bude každou chvilku a...“

„Tak a pryč z mé kuchyně,“ trvala na svém Nell Simsová. „Jděte už, všichni. Běžte ven.“

Della Streetová se nabídla: „Pomohu vám s nádobím, paní Simsová. Máte ho tu docela slušnou hromadu a já rozhodně nejsem z těch, co si potrpí na to, působit romantickým dojmem.“

Černé oči Nell Simsové spočinuly na Delle Streetové. „Když ne, tak byste měla,“ odsekla. „Matičko skákavá! Jak jsou ty vzdělaný lidi někdy slepí, nemůžou pochopit... Běžte už, všichni ven! Pryč z mé kuchyně.“

„Myslí to vážně,“ ušklíbl se Salty.

Della Streetová ji obdařila letmým úsměvem. „Byl to velice dobrý oběd, paní Simsová. Jsem si jista, že vaše dcera bude v pořádku.“

„Jistěže bude v pořádku. Kdybyste jen viděli Jerry Cosleta v ten den... To je na tom nejhorší. Nenavštěvovala své známé. Nevídala se s přáteli. Pořád jen trčela v kuchyni. Přesně ten případ, kdy z nedostatku jiného si srdce zamiluje vrabce v hrsti. Počkejte, až uvidím Haywarda Smalla. Já mu to vytmavím. Zeť, nezeť, já

mu ukážu. Běžte už. Jděte pryč, všichni. Lucille Brunnová dorazí každou chvilku a přijde-li sem do kuchyně, tak... Jděte, běžte odsud.“

V obývacím pokoji se Mason uchichtl na Bowerse: „Dokonce po nás máchla zástěrou. Kšáovala nás z kuchyně, jako bychom byli hejno kuřat.“

„Silná osobnost,“ zasmál se Salty, „tam v Mojave k ní chlapi chodívali a naváželi se do ní, jen aby si pak mohli vyslechnout ty její povídačky. Ona...“

Zarazil se, když se ozval zvonek.

Salty Bowers se omluvil, odběhl spěšně ke dveřím, a když se vrátil, zářil pýchou. „Lucille, tohle je pan Mason.“ Pak si náhle uvědomil, že měl jako první představit Dellu Streetovou a hbitě se opravil. „Slečna Streetová a pan Mason.“

Lucille Brunnová měla drobný obličej, temné hluboké oči a roztěkané, nervózní chování. Taktně se nejdříve obrátila k Delle Streetové, pak podala ruku Masonovi.

Bowers oznámil: „Pozítří se vezmeme a vyrazíme na svatební cestu do pouště.“

„Žila jste v poušti?“ zeptala se Della Streetová slečny Brunnové.

„Ne. Seznamuji se s ní prostřednictvím Saltyho,“ smála se.

„Poušť,“ prohlásil Salty, „je ta nejlepší matka, kterou člověk kdy měl. Dělejte, co od vás chce, a bude k vám laskavá. A taky vás naučí myslet sama za sebe a to je dobrý umět, ale jen zapomenete na její zákony a máte na krku trable, velký trable. Na poušti člověk udělá chybu jen jednou.“

Byla to na Saltyho dlouhá řeč a ukázala hloubku jeho cítění.

Della Streetová prohodila zdvořile k Lucille Brunnové: „Doufám, že budete na Saltyho poušti šťastná. Jeho líčení zní velmi lákavě.“

„Určitě budu,“ a pak s trhavým nervózním smíchem dodala: „Se Saltym budu šťastná kdekoliv.“

Dveře z haly se otevřely a do místnosti spěšně vešla Velma Starlerová, a když spatřila Perry Masona a Dellu Streetovou, prudce se zastavila.

„Jé, dobrý den, nevěděla jsem, že se nás chystáte navštívit. Není... Chci říci, nemá můj pacient nějaké potíže?“

„Naprosto žádné,“ odpověděl Mason. „Jenom mne požádal, abych přišel v obchodních záležitostech.“

„A, to se mi ulevilo. Dr. Kenward naléhal, že si mám vzít odpoledne volno. Řekl, že sem pošle jinou sestru, ale pan Clarke kvůli tomu spustil takové pozdvižení, že od toho doktor raději upustil. Víte,“ vysvětlovala, „měli jsme rušnou noc. Ale jak jste se měli vy? Byli jste na pláži?“

„Jezdili jsme na koni,“ upřesnil Mason. „Proto to opálení. Byli jsme v sedle celý den.“

„Zbožňuji jezdit na koni,“ řekla Velma a pak se obrátila k Lucille. „Jste tu dlouho, Lucille?“ „Právě jsem přijela.“ „Co se stalo? Něco nového?“

„O ničem nevím. Jen zkuste Saltyho přimět, aby vám něco pověděl, i když o tom slyšel.“ Zasmála se. „Když dojde na informace, funguje jako jednosměrka.“

Mason řekl: „Zdá se, že na dnešek byla plánována pravidelná schůze akcionářů těžební společnosti. Přivedli si svého právníka a snažili se použít nabídky k smíru jako zástěrky pro menší úskok.“

„Moffgat?“ optala se.

Mason si zapálil cigaretu a přitakal. „Značně výkonný intrikán.“ „Já z něj mám strach,“ špitla Lucille Brunnová Saltymu. „Proč?“

„Nelíbí se mi jeho oči.“

Mason si odkašlal, típl cigaretu v popelníku a nic neříkal.

„No, poběžím se podívat na pacienty," oznamovala Velma s úsměvem, „než se převléknu, jenom se ujistím, jestli jsou v pořádku. Budu si muset nahoru zaběhnout pro baterku."

„Milá holka," poznamenal Salty, když odešla. „Tak, Lucille, a já už taky pudu. Tak na viděnou zas příště."

Della Streetová je sledovala, jak procházejí dveřmi, a zadumaně poznamenala: „Určitě ji strašně miluje."

„Když ho tak člověk sleduje, řekl by, že ona je tou jedinou ženou na světě," souhlasil Mason. „Přímo se na ní pásl očima."

„Pro něho je jediná," podotkla Della, „musí to být pěkné, být takhle milována."

Mason se usmál. „Říká se, že celý svět miluje zamilované. Já bych řekl, že ženská část světa určitě. Ukažte ženě zamilovaný pár a rozjiskří se jí v očích."

Della se zasmála. „Ráda bych slyšela, co by s tímto příslovím udělala paní Simsová, aby je překroutila a přitom ještě dávalo smysl. Nebyla jsem si vědoma, že mi zářily oči. Po pravdě řečeno se cítím mizerně, strašně mizerně. Když mě zavezete domů, půjdu..." Zarazila se, aby si odkašlala.

„Asi jste se příliš vyčerpala," řekl Mason. „Ta dlouhá jízda na koni a..."

„Ne, to není únava. Já... Necítíte nic v krku?"

„Ne, proč?"

„Já v krku cítím takové podivné pálení, chuť po kovu." Mason s náhlou úzkostí v hlase řekl: „Ježíš! Počkejte chvilku. Nevsugerovala jste si to?" „Myslím, že ne."

Mason jí pohlédl do tváře, popošel blíž a vzal ji za ruku. „Dello, vám je špatně."

Pokusila se usmát. „Určitě jsem něco snědla, a teď se to se mnou pře. Já... Je mi nevolno. Ráda bych věděla, kde tady mají v domě koupelnu."

Mason přešel k oknu se zrcadlovým sklem, roztáhl závěsy a vyhlédl do přízračné tmy zahrady. Světelný kužel baterky komíhavě označoval cestu, kudy šla Velma Starlerová. Ještě ani nedorazila k zídce z pestrobarevných kamenů.

Mason rozevřel boční okno. „Á, slečno Starlerová," křičel. Paprsek baterky se náhle zastavil.

„Můžete se, jakmile se vám to bude hodit, podívat na slečnu Streetovou?" prosil Mason.

„Stalo se jí něco?" „Najednou se jí udělalo zle."

Kužel světla při otáčení na chvíli zaskomíral, ale pak, když se Velma rozběhla k domu, se rozzářil znovu naplno. Za chvilku už stála bez dechu a očividně vyděšená v jídelně. „Kde je? Co se stalo?"

„Šla hledat, kde je koupelna. Cítila nevolnost a stěžovala si na kovovou pachuť..."

Velma Starlerová vyrazila z místnosti, aniž by čekala, až Mason dokončí větu.

Než se vrátila, uběhlo dobrých deset minut. Její tvář byla vážná. „Telefonovala jsem pro dr. Kenwarda. Hned tu bude."

„Co je to?" zeptal se Mason.

Řekla: „Bojím se, že je to vážné, pane Masone. Má to všechny příznaky otravy arzénem. Ona... Ale, pane Masone, vy nevypadáte... Jste v pořádku?"

„Patří k příznakům otravy arzénem," ptal se Mason s chladnou důstojností, „pálivý pocit, nevolnost, svíravé bolesti v břiše a kovová chuť v krku?"

„Ano. Vy to..."

Mason oznámil: „Až přijde dr. Kenward, řekněte mu, že má dva pacienty," a zhroutil se do křesla.

VIII.

Dr. Kenward téměř nepostřehnutelným pohybem hlavy naznačil, že by si přál s Velmou případ prokonzultovat, a vyšel směrem k jídelně.

Velma Starlerová jej následovala za několik vteřin. Našla ho, jak sedí na židli u jídelního stolu, lokty se opírá o kolena a skloněn dopředu nějak sklesle zírá do koberce:

Nyní již nebyl dr. Kenward rozvážný a výkonný pán u lože nemocného, rychlý, rozhodný a dokonale vyrovnaný lékař, jehož profesionální schopností neotřesou naléhavé případy, hysterie pacientů, ani ty nešťastné osudové okamžiky, kdy se najednou zdá, že se všechno hatí.

Ten člověk, který seděl na krajíčku židle v jídelně, lokty podepřené o kolena, tělo skleslé únavou, byl pouze velmi vyčerpaný a přepracovaný, zmořený smrtelník, který dosáhl horní hranice toho, co vydrží. Když vešla Velma do pokoje, zdvihl hlavu, a ona se div nezhrozila, když si všimla tmavých kruhů pod jeho očima, nejapně zveličených jakýmsi světelným efektem.

Rozpoznala, že tohle není situace, kdy je sestra v přítomnosti doktora povinna stát, ale případ dvou unavených lidských bytostí, které k sobě poutá společný zájem, vysunula židli a posadila se vedle něj.

Téměř celou minutu byl zticha. Velma vyčkala, až promluví; pak si uvědomila, že teď zrovna po rozhovoru netouží, ale že čerpá sílu z její přítomnosti.

Nabídla mu cigaretu.

Tiše si jednu vzal. A ona rozškrtla zápalku a oheň přidržela v pohárku z dlaní, dokud si oba nezapálili.

V tom tichu nebylo žádné napětí ani rozpaky. Jakoby přes ně někdo beze slova přehodil plášť porozumění a na chvilku je tak uzavřel před starostmi a obavami venkovního světa. To ticho nakonec přerušil dr. Kenward. „Vzhledem k tomu, že jste měla po ruce protijed, předpokládám, že to vážné nebude.“

„Arzén?“ zeptala se.

„Nepochybně. Možná ne příliš velká dávka, ale nicméně arzén.“

Po několika vteřinách si unaveně povzdychl a řekl: „Bohužel jsem, jak jste mi prve vyprávěla o Banningu Clarkovi, nepochytil přesně všechny drobné detaily. Mohla byste mi to zopakovat?“

„Samozřejmě,“ odpověděla. Vtáhl kouř z cigarety, opřel si hlavu o židli, zavřel oči a pomalu vydechoval.

Velma vyprávěla: „Pan Mason na mě zavolal, zrovna když jsem se šla na Banninga Clarka podívat. Zatelefonovala jsem vám, pak jsem pacientům propláchla žaludek a podala železitý roztok. Potom jsem se šla podívat, jak se vede panu Clarkovi. Znáte to, cesta vede podél té kamenné zdi, pak se stočí kolem velké skupiny kaktusů a vine se pískem sem a tam mezi kaktusovými záhony. Běžela jsem, jak nejrychleji jsem se odvážila, tak rychle, že jsem si v tu chvíli ani neuvědomila význam toho, co jsem viděla... nebo spíše, co jsem neviděla.“

Odmlčela se a ostře na něj pohlédla, jako by zkoumala, jestli jeho zavřené oči a uvolněné svaly svědčí o tom, že ho fyzické vyčerpání ukolébalo do spánku.

„Pokračujte,“ vybídl ji, aniž by se mu zachvěla víčka.

„Víte, jak spali, Salty Bowers na severní straně v malém písečném zákoutí a Banning Clarke na jižní poblíž zdi. Až když jsem proběhla kolem ohniště, náhle jsem si uvědomila, co se stalo. Nebyl tam ani jeden spací pytel.“

„A po Clarkovi ani památky?“ zeptal se.

„Ani stopa. Oba spací pytle jsou pryč, kuchyňské potřeby pryč, chybí auťák, kterým jezdívali, a po Banningu Clarkovi a Saltym Bowersovi ani vidu ani slechu.“

„Žádné stopy v písku, ani sebemenší náznak?“ ptal se dr. Kenward. „To jsem si nevšimla.“ „A co soumaři, jsou pryč?“ „Ne, ti tam jsou.“

Dr. Kenward zamáčkl zprudka zbytek cigarety do popelníku. „Prohledejme to místo. Máte baterku?“ „Ano.“

„Podívejte se na pacienty,“ řekl. „Povězte jim, že možná budete pět až deset minut venku. Mimochodem, kde je správcová?“

„Nevím. Zdá se mi, že se tu nějakým zázrakem z domu ztrácejí lidi. Paní Simsová tu prostě není, její dcera utekla s Haywardem, pokud vím. Nechala vzkaz, kde píše, že se jedou do Las Vegas vzít. Paní Simsová z toho byla celá rozčilená. Nechala nádobí v dřezu a uháněla ven.“

„Rozčilená? Proč?“

„Nemá ho ráda.“

„Kde jsou ostatní?“

„Nevím. Zdá se, že měli schůzi akcionářů. Byl tu ten právník Moffgat. Zkoušel nějaké mazané fígle, ale díky panu Masonovi mu to neprošlo. Pak šli všichni ven. Jsem trochu překvapená, že šla i paní Bradissonová se synem, protože by se měli ještě cítit zesláblí po té otravě. Alespoň tak by to člověk předpokládal. Minulou noc jim bylo strašně zle.“

Dr. Kenward souhlasil: „Zdá se, že se zotavili velmi uspokojivě. To nás však nemusí znepokojovat. Musíme opět zpravit policii. Ale než to tu vezmou do rukou, chci se podívat na to, co se stalo Banningu Clarkovi. Chci se ujistit, že není na zahradě ani nikde poblíž domu. Poťřebuje-li ošetření, chci se postarat, aby je dostal dříve, než policie začne další vyšetřování.“

Velma Starlerová se podívala na pacienty a oznámila dr. Kenwardovi: „Odpočívají klidně. Tak půjdeme?“

Přikývl.

Vyšli ven zadními dveřmi po dlážděném chodníčku, sešli kamenným schodištěm, a pak se nechali vést paprskem baterky po terasovitém svahu, umně začleněném do okolní přírody. Vlevo od nich byla kamenná zeď, vpravo kaktusová zahrada. Měsíc, krátce po úplňku, se průzračně třpytil na východní straně oblohy, vysílal paprsky stříbřitého světla, které vytvářely skvrny černých stínů.

„Připadám si jako uprostřed Mojavské pouště,“ řekl dr. Kenward. „Pokaždé, když tu jsem, zmocní se mě mrazivý pocit. Ne, mrazivý není to přesné slovo, je to jako by člověk náhle překročil z přítomnosti do minulosti.“

„Vím přesně, o jakém pocitu mluvíte,“ řekla. „Je to opravdu dokonalá změna. - Tamhle je to místo, kde tábořili. Ohniště, vidíte, a tady měli spací pytle.“

„Posviťme tam baterkou,“ navrhl dr. Kenward. „Á, to jsem si mohl myslet.“ „Co?“

„Ten divný obdélný otisk v písku. Všimněte si, jak ty stopy vedou až k téhle uhlazené plošině, mírně vyhloubené, jakoby otisk nějakého válce.“

„No ano, prve jsem si toho nevšimla. Ale od čeho?“

„Právě tady měl Banning Clarke rozložený spací pytel. A ten pytel tu někdo pečlivě sroloval. Je přesně vidět, kde začal balit, v kleče postupoval dopředu, až spací pytel svinul a stáhl do úhledné role. Vidíte tamty zvláštní pruhy v písku? Jsou vytlačené od kolen, jak někdo spací pytel roloval a utahoval co možná nejpevněji. A když pytel smotal do kompaktního balíčku, tak jej zvedl a svázal. A při závěrečném utahování vak zatlačil do písku a zanechal tu slabě zřetelný obdélník.“

„Ano, ale nakolik je to důležité?“

„Myslím, že velmi.“

„Bohužel nechápu, kam tím zrovna míříte.“

„Táborník,“ vysvětloval dr. Kenward, „si spací vak sroluje, ať spěchá sebevíc, a nosí ho srolovaný, ledaže ho chce přehodit přes koně, to ho potom přeloží nadvakrát. Začátečník však, který se honem snaží odstranit spací pytel jako důkaz, by si pospíšil, popadl by jej jakkoliv je zvyklý a uháněl by s ním pryč.“

„Takže si myslíte, že tento spací pytel balil někdo, kdo se už něco natábořil?“ Přikývl.

„Banning Clarke?“

„Buď Clarke, nebo Salty Bowers.“

„A co to znamená?“

„Jednou z možností je, že Salty Bowers a Banning Clarke hrají jakousi záhadnou hru. Ale obávám se, že se někde cestou, v místech, která neposkytují okamžitou lékařskou pomoc, u Clarka objeví příznaky otravy arzénem, dávení a nevolnost mu přetíží srdce, i když dávka jedu nebude smrtelná.“

Tiše se vydali k domu a vsávali klid noci. Velma zhasla baterku. Měsíční světlo stačilo, aby jim ukázalo cestu mezi ostnatými kaktusy a kamennou zídkou, která vrhala zlověstný stín, oceán hluboko dole, tajemnou mlžnou plošinu, z níž je slyšet tlumené rytmické nárazy přílivu.

Náhle se dr. Kenward zastavil, otočen zády k zídce. „Odpočiňme si tak deset minut,“ navrhl. „Máme na to určitě právo. Pacientům se daří dobře a nikomu tím neublížíme, když policii vyrozumíme až za deset minut.“

„Jste unavený, viďte.“

„Šel jsem už spíš tak ze setrvačnosti,“ přiznal se. „Je tu venku naprostý klid, taková pohoda. Člověk je daleko od drnčení telefonů, neurotiků a hypochondrů. Občas, od té doby, co znám Saltyho Bowerse, přemítám o životě v poušti. Být venku, někde na rozlehlém prostranství se soumarem, rozložit spací pytel, natáhnout se a dřímat, z mezihvězdného prostoru padá dolů

nesmírné ticho a zahalí vás do přikrývky zapomnění. To musí být překrásný pocit.“

„Podívejte, Brucei,“ řekla náhle a téměř podvědomě užila jeho křestní jméno, „nemůžete se takhle v jednom kuse pořád honit den co den, měsíc co měsíc, rok co rok. Proč si nepředepíšete stejnou léčbu, jakou byste předepsal svým pacientům? Vezměte si na měsíc volno, všeho nechte, prostě si dejte pauzu.“

„Nemůžu.“

„U pacientů byste použil argumentu: ‚Podívejte, pokud se nervově zhroutíte či skácíte mrtev, život půjde dál i bez vás'.“

Světlo měsíce zmírnilo na trpkosti úsměvu, jenž mu přelétl po tváři. „Naprostá pravda,“ přiznal, „to jsou ovšem věci, kterým člověk nemůže poručit. Ale kdybych odešel teď, znamenalo by to, že moje klientela by padla na bedra někoho jiného, kdo je již přetížen svými vlastními starostmi. Jediné, co se dá dělat, je držet se a vytrvat. Je nás tu, co provozujeme praxi, poměrně málo. Ale i my máme jednou za čas právo na desetiminutovou přestávku.“

Náhle ji vzal za ruku a kráčeli zpátky k místu, kde Banning Clarke a Salty Bowers tábořili. Posadil se a přitáhl ji vedle sebe na písek. „Tak nyní jsme dva prospektoři sedící tam někde v poušti,“ pravil. „A nemůžeme nic dělat, až ráno, tak nasáváme regenerující pokoj a klid, jehož se dostává pouze těm, co žijí v přírodě, pod širým nebem.“

Velma Starlerová, hrdlo sevřené, ukázala prstem směrem k mlhavé modři měsícem ozářených hor. „Zejtra,“ řekla a snažila se napodobit protahovanou dikci Saltyho Bowerse, „se vydáme támhletím průsmykem a budem hledat zlato kolem támhle toho porostu. A teďkons to vypadá, že nám nezbejvá nic jinýho, než zalehnout a spát.“

„Přesně v duchu Saltyho,“ uznale chválil Bruce Kenward. Sepjal ruce za hlavou, uložil se do písku, tvář obrácenou k obloze. „Zvláštní, kolik je vidět hvězd, i když je měsíc téměř v úplňku. Ve

městě skutečné nebe vlastně nevidíme. Salty Bowers se mi snažil vyprávět o tom, jak člověk leží v poušti na zádech a vzhlíží na nebe, planoucí bezpočtem třpytivých hvězd, o jejichž existenci neměl ani nejmenší tušení, dokud neodešel z města do čistého suchého vzduchu pouště.“

„Dneska jsou výjimečně jasné,“ řekla, „dokonce i při měsíci. Je vidět na tucty hvězd.“

„Na tucty,“ pravil zadumaně. „Rád bych věděl, kolik hvězd je vidět na poušti za měsíční noci. Zdali by se nám podařilo některý večer si dát volno a vyjet do pouště, jen tak se podívat. Rád bych věděl, kolik jich je vidět právě teď. Podívejme se, je jich pět, deset..., patnáct..., dvacet..., dvacet pět..., třicet..., třicet jedna..., třicet dva..., třicet tři..., rád bych věděl, jestli jsem už počítal tuhle...“

Neřekla nic, když zmlkl. O pár vteřin později zaslechla rovnoměrné, pravidelné oddechování, jak vyčerpaný muž upadl do blaženého, tolik potřebného spánku.

Nehlučně se zvedla a popošla co nejtišeji měkkým pískem tak půl tuctu kroků od něho, pak se otočila a pohlédla na něj. S toužebnou něhou v očích viděla, jak měsíční světlo laská ustarané, spánkem zjihlé rysy.

Chvíli tam stála a hleděla na něj, pak se obrátila a tiše se vydala směrem k velkému domu, který svému majiteli připadal vždy nevkusný. Vnikla do pokoje pro hosty, složila si přes ruku dvě huňaté deky, vrátila se do kaktusové zahrady, po špičkách se přikradla k spícímu lékaři, opatrně a se zručností kvalifikované sestry ho přikryla, aby ho sebemenší ochvěv nevzbudil.

Pak si pospíšila zpátky do domu, zkontrolovala Perry Masona i Dellu Streetovou. Zašla do knihovny, vytočila ústřednu a řekla: „Prosím policejní ředitelství. Chci ohlásit pokus o zabití.“

IX.

Poručík Tragg z městské policie se posadil na okraj postele Perry Masona. Drátěnka pod jeho tíhou poklesla, což přimělo Masona otevřít oči. „Buďte zdráv," pravil Mason. „Co tu k čertu děláte?" Tragg se na něj uculil: „Věřte mi nebo ne, jsem tu na dovolené." „Smím si vybrat?" ptal se Mason a jeho hlas nesl známky slabosti. „Ale co?" „Jestli věřit či ne."

Tragg se rozesmál. „Náhodou to je, Masone, pravda. Můj švagr je tu šerifem. Byl jsem na rybách a cestou zpět jsem se u něj stavil, abych nechal sestře pár pstruhů, a zrovna telefonovali kvůli té otravě. Sam Greggory, můj švagr, chtěl, abych se zapojil. Řekl jsem žádný takový. Těhle případů mám dost na svým vlastním rajónu a cizí problémy si půjčovat nemusím. Pak mi ale sdělil, že poslední oběti jsou od nás z města, Perry Mason a jeho sekretářka Della Streetová. Dovedete si představit mou reakci. Takovouhle nahrávku jsem si nemoh nechat ujít."

Masonova víčka se zachvěla. Pokusil se o úsměv, ale vyloudil jen úškleb. „Jsem jako omámený. Zřejmě mi píchli nějakou injekci. A teď mi, Traggu, řekněte pravdu, jste skutečnost nebo jen epizoda nějakého zlého snu, vyvolaného drogou?"

„Jsem epizoda ze zlého snu."

„Přesně to jsem si myslel. To se mi ohromně ulevilo."

„Jaký to je být pro změnu obětí?"

„Příšerné."

„No, dlouho jste si o to říkal. Bráníte zločince a tady máte druhou stranu mince."

Mason se dopálil: „Jaképak bráníte zločince," protestoval rozhořčeně. „Já žádného zločince nikdy nebránil. Jen jsem žádal, aby byla nestranně dodržována spravedlnost."

„Ovšem, a využíval při tom všech prostředků,“ dodal Tragg. Mason měl hlas zastřený jako člověk, který mluví ze spaní, ale nezadrhával se. „Proč ne? Zákon je prostředek. Jakákoliv lidmi ustavená vláda je prostředek. Uděláte dělicí čáru mezi tím, co je předepsáno, a tím, co je zapovězeno, a vždycky tu budou mezní případy, které si jsou tolik podobné, až je to absurdní. A navíc, poručíku, navíc... vám budu vděčný, když si zapamatujete, že mí klienti nejsou zločinci, dokud je neodsoudí porota, a to se dosud nestalo... To asi ta injekce... Ještě se vzpamatovávám.“

Tragg řekl zvědavě: „Předpokládám, že mi teď řeknete, že člověk, který vám nasypal jed do cukru, má právo na to, aby mu byly poskytnuty všechny vymoženosti zákona.“

„Proč ne?“

„Nedopaluje vás to?“

„Necítím zlost vůči nikomu, kdo se odvolává proti nespravedlivému soudnímu rozhodnutí. Korektní soudní postup je i pro mne zárukou toho, že nebudu odsouzen nespravedlivě. A tou zárukou je pro mě vláda. Právo a řád. Sakra, Traggu, rozumíte, co říkám?“

„Jistě.“

„Mysl mám jasnou,“ řekl Mason, „ale jazyk je krapet otupělý. Podařilo se vám rozjasnit mi mozek, jen slova se mi, jak s nimi jazyk zápasí, nějak pletou. Nicméně cítím se už lépe, čím dál tím víc při síle. Jak je Delle?“

„Dobře.“

„Kolik je hodin?“

„Kolem půlnoci.“

„Kde je Banning Clarke? Jak mu je?“

„To nikdo neví. Tady není. Takže ten etický problém uzavřeme. Dokázal byste spolknout svou vlastní zášť a obhajovat toho, koho můj švagr zatkne za to, že vám nasypal do cukru jed?“

„Proč ne?“

„I kdybyste si myslel, že je vinen?“

Mason řekl trochu unaveně: „Zákon zaručuje jedinci, že ho bude soudit porota, Traggu. Kdybych odmítl obhajovat někoho jen proto, že si myslím, že je vinen, tak by byl odsouzen Perry Masonem, nikoliv porotou. Pak by samozřejmě obviněný nechtěl, abych ho hájil. Proč říkáte, že byl jed v cukru? Je to jen pouhá domněnka?“

„Ne. V cukřence jsme našli bílej arzén.“

„Promísený s cukrem?“

„Ne. Zjevně byl nasypán v cukřence na povrchu. To vypadá, jako by travič neměl čas arzén smíchat s cukrem, ale jen ho nasypal na povrch.“

Mason se s obtížemi posadil na posteli. Oči měl nyní jasné, hlas nezastřený. „Podívejte, Traggu, to přece není pravda.“

„A co?“

„Ten cukr.“

„Co je s ním?“

„Já i Della náhodou čaj sladíme. Banning Clarke také. Tedy Banning Clarke byl už po obědě. Řekl, že si s námi vypije šálek čaje, a hospodyně mu přinesla čaj jako prvnímu. Nabral si dvě vrchovaté lžičky svrchu cukřenky. A pak jsme dostali čaj my s Dellou a osladili si ho. Potom si nalila čaj sama Nell Simsová a matně si pamatuji, že si do něj dala dvě vrchovaté lžičky cukru. A jak si vzpomínám: všichni si nechali ještě jednou dolít čaj. Tedy alespoň Della, Banning Clarke a já. Jestli byl arzén nasypán na povrchu a nepromíchán s cukrem dole, pochybuji, že byste z cukru, který zbyl v cukřence, mohl něco zjistit.“

„A přece jsme zjistili. My...“ Tragg se náhle odmlčel. Vzhlédl, zazubil se a řekl: „Pojď dál, Same. Dovol, abych tě seznámil se svým osobním trnem v oku. Same, tohle je Perry Mason, slavný advokát, muž, který mi už několikrát vypálil rybník.“

Sam Greggory, mohutný podsaditý chlapík s dobromyslným úsměvem a ocelově tvrdýma očima, přešel místnost a potřásl Perry Masonovi rukou. „Vždycky jsem se s vámi chtěl seznámit," přiznal.

„No, neříkej mu, že jsi jeho případy sledoval s velkým zájmem," řekl Tragg. „Takové řeči ho kazí."

„Vůbec ne," řekl Greggory, „můj zájem byl čisté rodinný. Vždycky jsem chtěl poznat muže, který dokáže poručíkovi lézt na nervy s takovou vytrvalostí jako vy."

„Jo," vzdychl si Tragg, „vědět, s kým mám tu čest, držel bych si ho od těla."

„A co říká hospodyně?" zeptal se Mason. „Má také otravu?"

„Hospodyně zatím neříká nic," informoval Tragg, „má-li otravu, nevíme, a to z toho důvodu, že jsme ji zatím nebyli s to najít. Dcera se jí kdesi vdává a mám takové tušení, že panímáma někde žhaví meziměstské linky, aby tomu zabránila. Paní Bradissonová a její syn James jsou někde s právníkem jménem Moffgat. Mají poradu. Očividně se bojí, že jste tu ve zdi ukryl odposlouchávací zařízení."

„Jak dlouho jste už tady?" zeptal se Mason.

„Něco málo přes hodinu. Štěstí, že tu byla ošetřovatelka a měla po ruce protijed na otravy arzénem. Vyhnala vám jed z těla téměř ihned, jak se objevily příznaky. Je to zázrak. Jediné, co proti ní máme, je to, že nám to okamžitě neoznámila. Asi vás nejdříve řádně ošetřila, pak zavolala doktorovi a případ včas neohlásila, protože chtěla znát doktorovu diagnózu. To jí nemůžeme mít za zlé. A když tu diagnózu měla, trvalo jí určitou dobu postižené ošetřit, aspoň to tak říká. Já si myslím, že doktora schovala venku, někde, kde ho nemůžeme vyslechnout, leda až ráno. Nedá se mu dovolat. Vždycky, když jede za pacientem, to oznámí, a oni tvrdí, že jel sem."

Tragg se na Masona zasmál. „Ženy zajisté dovedou být loajální. Ani jí nemám příliš za zlé, že hrála o čas, dokud doktor nemohl odejet. Ale Sam se z toho může zbláznit. Kdyby ho zastihl, chrlil by na něj otázky celou hodinu. Ženy ke svým šéfům z profese rozhodně dokáží být loajální. Vemte si například Dellu Streetovou. Být vaší sekretářkou je pro ni životní poslání. Dovedu si představit, že s vaší neposednou náturou nepatříte mezi ty, s kterými je snadné vyjít. Bůh ví, s čím vším se musela umět vypořádat. Domníval jsem se, že jde o loajalitu vůči vaší osobě, ale teď mi přijde, že je to loajalita k samotné práci, k tomu, co obnáší.“

Mason přikývl. „Jde o něco většího a delikátnějšího, než jste si prvně uvědomil. Oddají se práci a... Počkejte! Jestliže jsme se z toho dostali, protože jsme byli promptně ošetřeni, co bude s Banningem Clarkem a Nell Simsovou, když požili takové množství cukru?“

Šerif Greggory řekl: „To nás právě trápí. Děláme, co můžem, abychom je našli. Clarke a Bowers zjevně odjeli pryč v té jejich rozhrkané rachotině a my jsme nechali rozhlásit jejich popis. Každou chvíli by je měli někde najít.“

Do dveří nahlédl jistý muž a řekl: „Šerife, prosím vás, můžu s vámi na chvíli mluvit?“

„O co jde?“ zeptal se šerif.

„Vrátila se paní Simsová.“

„Jak je jí? Je jí špatně?“

„Očividně ne. O jedu jsem jí nic neřekl. Šla si nahoru do svého pokoje lehnout.“

„Zajděte za ní a přiveďte ji sem,“ řekl Greggory a naaranžoval světlo tak, aby nebylo vidět Masonovy rysy. „Chci jí položit pár otázek.“

Když muž odešel, řekl Tragg Greggorymu: „Uveď mě do obrazu. Co je to zač? Vyslýchal jsi ji ohledně otravy Bradissona.“

Greggory se zasmál: „Statná to žena, to teda jo. Tak jak tomu rozumím, Clarke pro ni poslal v lednu čtyřicet dva, hned poté, co mu umřela žena. Vedla hospodu v Mojave, ale on ji přesvědčil, aby přijela a začala se starat o dům. Banning tenhle dům očividně nenáviděl a měl k tomu zřejmě důvod. Jeho žena si potrpěla na zábavy, bridžové večírky, ponocování, těžká jídla a víceméně pravidelné pití. Tihle prospektoři pořádaj těžký pijatiky, ale jen v mezidobí, když nejsou na poušti. Tam žijí i nocují venku. Je to velký rozdíl, mezi...“

Dveře se otevřely. Paní Simsová řekla bezbarvě: „Chtěl jste, abych přišla? Matičko skákavá, to už člověk nemůže jít spát, aniž by ho vyslýchali? Myslela jsem, že jste dům pročesali od sklepa až na půdu, a...“

„Něco se přihodilo,“ přerušil ji šerif. „Dnes jste podávala večeři pozdě u sebe v kuchyni, že?“

„No, jestli to s tím má něco společnýho, tak ano. Říkala jsem panu Clarkovi, že kuchyň není zrovna vhodný místo k podávání večeře slavnému advokátovi, ale on nechtěl, aby ostatní věděli, že je tady, a řekl, že se to musí odbýt v kuchyni. Bůhví, že kuchyň je dost velká, je tam stůl...“

„A k jídlu jste podávala čaj.“

„Ano. K jídlu nemůžete dávat kafe, kdykoliv...“

„Vy sama jste čaj taky pila?“

„Ano, jestli vás to trápí, tak...“

„Sladíte si čaj, že?“

„Jó, to ano, a pokud jde...“

„Cukr jste si vzala z cukřenky, co byla na stole, že?“ „Ano. Už jsem si skoro odvykla nabírat ho z podlahy. Zbavit se toho zvyku mi dalo samotné pěknou námahu, ale...“ „A nepociťujete žádné nepříjemné účinky?“ „Čaje, cukru, nebo vašich otázek?“

„Sarkasmus, nesarkasmus. Odpovězte na mou otázku, prosím. Nepociťujete žádné nepříjemné účinky?“ „Určitě ne.“ „Ostatní ano.“ „Co tím chcete říct?“

„Chci říct, že Perry Mason i jeho sekretářka byli otráveni.“ Paní Simsová odsekla: „To snad není výslech třetího stupně?“ „Prostě a jednoduše vás vyslýcháme, nic víc.“

„Tak proč na mě s tou kopou lží? Proč se nezeptáte na to, co chcete?“

„Říkáme vám pravdu. Mason a jeho sekretářka byli otráveni.“

Počáteční nedůvěru vystřídal ve tváři výraz zděšení. „Proč... proč? Umřeli?“

„Ne. Díky tomu, že včas zasáhla ošetřovatelka a dala jim protijed, se jim daří velmi dobře. Jde však o to, že jsme v cukřence objevili velké množství bílého arzénu smíchaného s cukrem.“

„Proboha, jak to? Já osobně jsem si dnes večer brala cukr z cukřenky také!“

„A nepociťovala jste žádné nepříjemné následky?“

„Rozhodně ne!“

„Jste si jistá, že ten cukr byl z téže cukřenky, z té bílé s kulatým knoflíkem nahoře?“

„Ovšem. Na stole byla cukřenka jen jedna. Ta, co mám v kuchyni.“

„Kde ji míváte?“

„Ve spíži na spodní poličce.“

„A předpokládám, že k ní má přístup kdokoliv z domu?“

„Přirozeně. Podívejte, pan Clarke si z cukřenky také bral. Jak je jemu?“

„Nevíme. Nemůžeme ho najít.“

„Chcete říct, že utekl?“

„Ano.“

Šerif Greggory řekl: „Paní Simsová, musíte si uvědomit, že vzhledem k tomu, že je to podruhé, kdy jídlo, které jste podávala, bylo otrávené, nacházíte se v poněkud prekérní situaci.“

„Nechápu, kam tím míříte.“

„Musíte nám podrobně popsat, co jste dělala.“

„Co chcete vědět?“

„Byla jste venku?“

„Ano.“

„Kde?“

„To je moje věc.“

„Chceme to vědět. Řekl jsem, popsat všechno, co jste dělala.“ „Každopádně nechápu, co to s váma má co dělat.“ „Může to být důležité.“

„No tak, když se vás to tedy týká, moje dcera utekla s Haywardem Smallem, tím spekulantem s doly. Jedou do Las Vegas, aby se vzali. No a Jerry Coslet je ve vojenským táboře u Kingmanu v Arizoně. Dal Dorině jméno muže, který má v Kingmanu něco jako hernu. Řekl, že tenhle člověk mu vždycky předá zprávu, kdykoliv s ním bude Dorina chtít mluvit. Vždycky se tam najde někdo z tábora. No a já do tý herny volala a náhodou tam byl samotnej Jerry. Řekla jsem mu, co se stalo. Řekla jsem mu, že Dorina je dobrý děvče, ale ten úlisný spekulant se jí vlichotil a není tu, kdo by mu konkuroval.“

„Co na to Jerry?“

„Celkem nic.“

„Žádala jste ho, aby s tím něco udělal?“

„Ne. Jen jsem mu to oznámila. A když je to mužskej, jak se sluší, tak s tím sám něco kloudnýho udělá.“

„A to jste celou tu dobu telefonovala?“

„Jářku ano. Jen si zkuste objednat telefonní hovor a oni vás tam celou hodinu nechají trčet, pak vám oznámí, že linky jsou na dvě hodiny obsazený. Tahle válka je terno na výrobu řečí.“

Tragg se ušklíbl: „Řeči, ty jsou za pakatel.“

„Ale ne do Kingmanu v Arizoně. Ne když si na to musí ženská sama vydělat.“

Tragg se zeptal: „Jak si vysvětlujete skutečnost, že jste si vzala z cukřenky cukr a nepociťovala žádné nepříjemné účinky, když u dvou dalších lidí, kteří si vzali cukr ze stejné dózy, se promptně vyvinuly příznaky otravy arzénem?“

„Nemám vysvětlení,“ odsekla Nell Simsová. „Je na vás, abyste to vysvětlili. Je to vaše práce.“

„Myslíte, že je vaše dcera do Haywarda Smalla zamilovaná?“

„Umí se vemluvit. Ví, jakej nahodit styl. Začal ji tahat po nocích, vraceli se stále později a později. Nic dobrýho na tom nevidím. Je pro ni moc starý. Vždycky na vás upře ty vytrvalý oči a předstírá, že na vás psychologicky působí. Dívkám v Dorinině věku je psychologie k ničemu. Ty potřebujou žít romanticky. Na to zas není on. Jednou už byl ženatý. Sám mi to řekl. Víte stejně dobře jako já, že pro jednou ženatého muže není správný trajdat s dívkou Dorinina věku, i když se už rozvedl. Není to správný.“

„Myslíte... tedy myslíte si, že na tom vztahu bylo něco v nepořádku, paní Simsová?“

Paní Simsová si oba dva změřila. „Nechť ten,“ prohlásila, „kdo jest mezi vámi bez kamene, vrhne první hřích. Má dcera je slušná dívka.“

„Já vím. Rozumím. Jen se snažím přesně zjistit, co jste chtěla říct...“

„To, co jsem řekla. Z takovéhle věci nevzejde nic dobrýho. Teď jsem vám už řekla všechno, co vím, a jdu spát.“

Otočila se a odpochodovala z místnosti.

Tragg zhasl světlo, které jí do očí svítilo tak silně, aby nemohla vidět Masona na posteli.

„Jak se cítíte, Masone? Nevloudila se k vám zase nějaká injekce?“

Žádná odpověď. Mason oddychoval pravidelně, oči zavřené.

„Sedativum,“ řekl Tragg, „a taky je značně zesláblej. Ošetřovatelka říká, že je v pořádku. Škoda, že tu nezdržela doktora Kenwarda, abychom ho mohli vyslechnout.“ Pak pokračoval:

„No, Same, tohle rozřeš. Buď lže, nebo si vzala cukr z cukřenky, ve které byla spousta arzénu, a nic jí nebylo.“

„Asi lže s tím cukrem.“

„Ne, Perry Mason říkal, že si ten cukr do čaje dávala.“

„To je pravda... Pohrávám si s myšlenkou, která mě znepokojuje.“

„Co?“

„Třeba, místo aby si nabrala cukr, nasypala do cukřenky jed. Bylo by to jednoduché ponořit do cukřenky lžičku, vyndat ji, a zatímco ji vyndáváte a zaklápíte víčkem, do ní nasypat jed.“

Tragg přitakal: „Mě napadlo to samé. Logicky je nejpodezřelejší ta osoba, která si z dózy cukr vzala jako poslední, aniž by se otrávila. Pojď, Same, dáme si cigaretu. Teď už se nikam nedostaneme. Další krok je zkontrolovat všechny potenciální podezřelé, a pak se podívat, jestli bychom u někoho z nich nenašli arzén, nebo zjistit, kdo kdy v poslední době kupoval arzén.“

Škrtli sirkou a chvilku v tichosti kouřili. Sam Greggory si protáhl dlouhé paže a zažíval. „No, jdu si lehnout. Jsem...“ Náhle je do uší udeřil úsečný výbuch přicházející směrem ze zahrady, jehož následkem šerif ukousl větu v půli, otočil hlavu a naslouchal.

Další dva výbuchy způsobily, že ticho, které následovalo, se zdálo být zlověstným. Někde v poschodí nad nimi zadusaly po podlaze nohy, pak přeběhly ke schodišti a uháněly dolů. Někdo tak prudce rozrazil postranní dveře vedoucí do zahrady, až práskly o zeď.

Sam Greggory vytrhl z pouzdra velký revolver, oblýskaný častým použitím. „Tak tohle je ono,“ odhadoval zachmuřeně, „řekl bych... z jihovýchodního cípu pozemku?“

„Asi jo;“ souhlasil Tragg, „jdem.“

Vyběhli z místnosti. Šerif v čele zvolal: „Pro případ, že bychom...“

Přerušilo ho vyjeknutí Velmy Starlerové.

Z kaktusové zahrady se ozvaly další dva výstřely.

97.

Sam Greggory a poručík Tragg vyrazili vpřed. Měli potíže zorientovat se v měsícem osvětleném terénu. Již se neozývaly žádné výkřiky, které by je vedly. Na zem posetou stíny se snesl zdánlivý mír. Kolem se všechno zdálo být klidné a nehybné a oba policisté, v rukou zbraně, postupovali obezřetně kupředu.

Náhle Tragg stiskl šerifovo rameno. „Hlasy," zašeptal a pak dodal: „kroky... tamhle."

Naslouchali. Podsaditý šerif, vlekoucí nějaké to kilo navíc, trochu supěl, což narušovalo poslech, ale po chvíli už slyšeli, jak křupe písek pod kroky, které míří k nim. Ty kroky přicházely zpoza velkého kruhovitého záhonu bezostných kaktusů. Rychle záhon obešli, každý po jedné straně.

Pomalu k nim přicházela Velma Starlerová. O rameno se jí celou svou vahou opíral dr. Kenward. Obličej ošetřovatelky byl v měsíčním světle bledý a ustrašený, když spatřila dva muže blížící se k ní. Pak rozpoznala policisty a zvolala: „Dr. Kenward byl postřelen."

Doktor si prsty profesionálně vyšetřoval zranění dokonce i za chůze. Konstatoval klidně: „Prostřelen adduktor magnus, možná i svalstvo profundy arteris. Krvácení poněkud silnější, než by se dalo očekávat. Myslím, že to zvládneme sami. Pokud nemáte nic proti tomu, půjdeme do domu." A už se chtěl belhat dál.

„Jak k tomu postřelení došlo?" zeptal se Greggory. „Kdo to střílel? Vy jste střílel také? Co jste tam venku dělal?"

Velma Starlerová řekla téměř nazlobeně: „Byli jsme venku a on usnul. Nechala jsem ho tam ležet, doufala jsem, že si trochu odpočine, tolik to potřeboval. Noční návštěvy u pacientů mu ničí zdraví. Nemá nejmenší tušení, kdo střílel."

Poručík Tragg uchopil levou paži dr. Kenwarda a přehodil si ji přes záda i rameno, aby mohl doktora lépe podepřít.

Dr. Kenward vyrovnaným, nevzrušeným tónem líčil: „Spal jsem, pánové. Nejsem si jist, ale domnívám se, že mě vzbudil právě výstřel, a tvrdit s určitostí, že to výstřel byl, nemohu. Vím ale, že během té doby, co jsem se vzpamatovával z hlubokého spánku, byly vypáleny alespoň dva výstřely. Dělalo mi trochu potíže upamatovat si, kde jsem... Pak jsem si uvědomil, že se kolem do písku zarývají střely a že jsou určené mně.

Vyskočil jsem a dal se do běhu. Osoba, která střílela, musela být částečně skryta: Jak jsem běžel, dostal se mezi nás shluk kaktusů. Útočník tedy ty kaktusy obešel, ve světle měsíce mě vyslídil a zahlédl včas, aby stačil vystřelit další rány. A právě druhý z těchto výstřelů mě zasáhl.“

„Viděla jsem,“ vysvětlovala Velma Starlerová, „jak při posledním výstřelu upadl. Věděla jsem, že po něm někdo střílí, už když utíkal směrem ke mně.“

„A vy jste útočníka nezahlédl?“ zeptal se Greggory.

„Ne.“

„Ani záblesky při výstřelech?“

„Ne.“

„Já ano,“ ozvala se Velma Starlerová, „viděla jsem záblesky dvou posledních střel. Tamhle za tím velkým válcovitým kaktusem. Asi padesát nebo šedesát stop od místa, kde ležel dr. Kenward.“

„Určitě to odsud dál zvládnete, doktore?“ zeptal se poručík Tragg.

„S Velminou pomocí ano. Jen mě trochu vyvádí z míry, jak silně krvácím, ale nepochybně se s tím vypořádáme, že ano. Nerad bych obtěžoval dalšího lékaře.“

Tragg uvolnil doktorovu paži a kývl na Greggoryho.

Oba muži se otočili ke kaktusové zahradě a zvolna se vzdalovali, revolvery vytažené. „Neukvapuj se," řekl Tragg svému švagrovi. „Může střílet ze zálohy."

Šerif Greggory se stáčel stále více doprava. „Nejdřív střílej a až potom se ptej. Nedávej svou kůži lacino."

Nyní šli pomalu, drželi se stínů a trapem přeskakovali měsícem osvětlené pruhy písku, sehraní jako cvičení honící psi plížící se houštím, udržovali si mezi sebou téměř stejnou vzdálenost, rozestoupeni tak, že jakákoliv osoba, která by se před jedním skryla, by nedokázala uniknout ze zorného úhlu druhého.

A na závěr své pochůzky dospěli k zářivě bílé štukové zdi, která obklopovala pozemek. Neviděli ani neslyšeli nic. Zahrada, ozářená měsícem, byla poklidná, tonula v hlubokém tichu, jež bylo podmalováno rytmickým hřmotem tříštícího se příboje, utlumeného vzdáleností do neurčitého šumu. Pouze zlověstná rudá stopa, kterou zanechal poraněný muž, svědčila o tom, že ticho ozářené měsícem skrývá hrozbu smrti.

„Vrátíme se," řekl Tragg, „kde ten člověk ležel a porozhlédneme se, jestli nenajdeme, odkud bylo vystřeleno. Pak budem pátrat po stopách." Našli kamenné ohniště pokryté plátem plechu, které sloužilo prospektorům jako venkovní sporák, odkud ještě byl z dřevěných oharků cítit kouř. Na místě, kde se dr. Kenward natáhl a usnul, našli pomuchlané deky a v písku vyryté brázdy, které ukazovaly, že tam dopadly alespoň dvě kulky. Když spočinuli pohledem na obrovském válcovitém kaktusu asi třicet metrů od nich, zachytili odlesk prázdné nábojnice, odraz měsíčního světla.

Poručík Tragg ji vyndal. „Automat, ráže třicet osm," odtušil stroze.

Za kaktusem byly patrné stopy. Sam Greggory, v těchto věcech díky životu v dobytkářské oblasti zběhlý, posvítil baterkou těsně u země. Šikmo osvětleny, byly nyní stopy zřetelnější.

Trpělivě pročítal příběh, jenž se tam odehrál, a trvalo mu téměř dvacet minut, než byl uspokojen.

Někdo se ke spícímu doktorovi přikradl, jako se lovec přikrádá k vysoké. Zpoza zdi vnikl do měsíčního světla, plížil se pískem po čtyřech, potom si úplně lehl a přerušovaně se plazil po zemi. Vždy se posunul tak o tři až pět centimetrů dopředu. Pak padly tři výstřely. Osoba, která střílela, nato vyskočila, přičemž zanechala v měkkém písku tři hluboké otisky nohou, přeběhla k dalšímu kaktusu, vzdálenému padesát metrů, a vypálila další dvě rány. Dále už stopy prozrazovaly zbrklý úprk k bílé štukované zdi. To všechno šlo vyčíst jasně a zřetelně, ale zbytek záznamu byl rozmazán. Měkký a přeschlý písek stopy opět zavál a nebylo možné toho o nich říci mnoho, jen to, že byly dost malé.

Poručík Tragg ustoupil stranou, uběhl pár metrů, aby mohl porovnat otisky svých vlastních nohou s těmi, které zanechal pronásledovaný.

„Malá noha," řekl.

Greggory si tak jistý nebyl. „Viděls někdy stopu zanechanou kovbojskou botou s vysokými podpatky?" zeptal se. „To zrovna tvrdit nemůžu," doznal Tragg.

„Já ano. Odhadoval bych to na stopy od jezdeckých kovbojských bot na vysokém podpatku."

„Nebo ženských bot?" ptal se Tragg.

Greggory o této možnosti soustředěně přemýšlel.

„Možná i ženských," připustil trochu váhavě. „Vraťme se do domu." Když tam dorazili, domem vyzváněl telefon, ale nikdo mu nevěnoval nejmenší pozornost. Velma Starlerová ošetřovala dr. Kenwardovi nohu a lékař, usazen s rukama na klíně, se zdáním jistého profesionálního odstupu, vydával pokyny.

Šerif přistoupil k telefonu, zvedl sluchátko a řekl: „Ano, co je?"

„To je šerif?"

„Ano.“

„Policejní centrála, San Roberto. Pohotovostní hlídka nám právě obousměrnou rádiovou linkou hlásila, že se s vámi máme spojit-a oznámit vám, že se v obvodu Skyline vyskytl případ otravy arzénem a postižený je nyní na cestě do nemocnice Haven of Mercy.“

„Můžete mi sdělit nějaké podrobnosti?“ optal se Greggory.

„Nějaká stará otlučená dodávka naložená věcmi k táboření, táhnoucí za sebou obytný přívěs, přejela hlavní třídu a na stopce ani nepřibrzdila. Hlídkový vůz si nadjel vedle ní. Muž za volantem oznámil, že se jmenuje Bowers a v přívěsu mu umírá partner na otravu arzénem. Jel k dr. Kenwardovi, ale ten doma nebyl, a tak spěchá do nemocnice. Hlídkový vůz mu vpředu uvolňuje cestu sirénou. Bowers tvrdí, že to souvisí s předchozím případem otravy a že vám mám dát vědět. V hlídkovém voze jedou dva muži. Zatímco jeden řídil, druhý podal hlášení. Spojení s nimi mohu navázat během několika vteřin. Chcete jim po mně poslat nějaký vzkaz?“

„Ano,“ uvítal to šerif, „povězte jim, že se sejdeme v nemocnici Haven of Mercy.“

Praštil sluchátkem a obrátil se k Traggovi. „Banning Clarke,“ oznamoval, „je v obytném přívěsu, řídí Salty Bowers. Clarke umírá na otravu arzénem. Upalujou do nemocnice Haven of Mercy. Jedeš taky? Tady necháme dozor.“

Tragg vyrazil ke dveřím. „Jdeme.“

Proběhli vstupní halou; nohy hlasitě dusaly po navoskovaných dlaždicích a tento zvuk probouzel ozvěnu v potemnělých zdech spícího domu. Prořítili se hlavním vchodem do šerifova automobilu. Greggory zařadil rychlost a prudce vyrazil po štěrkové příjezdové cestě, vjel na klikatou betonovou ulici a zapnul sirénu.

„Každopádně,“ zaprotestoval Tragg zapřený mezi opěradlem předního sedadla a přístrojovou deskou, „Sammy, kamaráde, má

tenhle auťák čtyři kola. Takže bys mohl místo po dvou jet po všech čtyřech.“

Šerif se ušklíbl, prořítil se zatáčkou a stále nabíral na rychlosti. „Když jedu s tebou ve městě, jsem strachy celý bez sebe, jak si to razíš pekelnou rychlostí hustým provozem, tak jsem rád, že tě naše prázdné silnice znervózňují. Je to jen otázka toho, na co jsi zvyklej. U nás jsou zatáčky. U vás zase hustej provoz.“

„Ale na každé minutě v tomhle případě zas tolik nezáleží,“ podotkl Tragg.

„Hlásili, že Banning Clarke umírá. Chci, aby ještě před smrtí vypovídal.“

„On ale nebude vědět, kdo ho otrávil.“

„To by ses divil.“ Dál už rozhovor nepokračoval. Šerif bral smykem zatáčky a pod kopcem najel na rovnou cestu a se spuštěnou sirénou se řítil dřímajícím předměstím San Roberta. Náhle dupl na brzdu a prosvištěl vjezdem pro sanitky do obrovské nemocnice, která ležela stranou od přelidněných čtvrtí.

Šerifův krvavě rudý hledáček ozářil do vínova zadní část obytného přívěsu, a když šerif auto prudce zastavil a otevřel dveře, z obytného přívěsu právě vycházela ošetřovatelka doprovázející doktora v bílém plášti, se stetoskopem v ruce.

Šerif vyrazil kupředu. „Jakou má naději, doktore?“ Muž v bílém plášti odpověděl: „Vůbec žádnou.“ „Chcete říci, že je...“ „Mrtvý.“

Sam Greggory unaveně povzdechl. „Otrava arzénem?“ zeptal se a z tónu otázky bylo znát, že je míněna pouze jako rutinní, položená pouze proto, aby konstatovala samozřejmou věc.

„Rozhodně,“ odvětil doktor suše, „to byl náboj ráže třicet osm, vypálený přesně do srdce na krátkou vzdálenost. Máme důkazy, že než byl tento muž zastřelen, požil značné množství arzénu, a vzhledem k jeho srdeční slabosti, jak mě o ní informoval jeho přítel Salty Bowers, vše nasvědčuje tomu, že symptomy již dalece

překročily stadium, kdy by lékařský zásah ještě mohl přinést úspěch. Kulka tudíž konec jen o pár minut uspíšila.“

Tragg se obrátil na šerifa: „Roztomilá právní situace, a to je navíc do případu zatažen Perry Mason. Až uvidíte okresního státního zástupce, tlumočte mu moji soustrast.“

XI.

Perry Mason se probudil z únavného spánku. Hlavu měl nyní jasnou. Matné světlo v protějším rohu již stačilo místnost prosvětlit natolik, že rozeznal ručičky na ciferníku. Bylo čtvrt na čtyři.

Mason chvilku poseděl na okraji postele, pak se oblékl. Žaludek a břicho ho bolely tak silně, jako by ho někdo zbušil palicí. Byl slabý a mátožný, ale pálivý kovový pocit v krku už ustal. Cítil se duševně čilý.

V podvědomí se mu vybavila nejasná vzpomínka, až nakonec vykrystalizovala v jistotu. Někdy během noci ho Velma Starlerová probudila, když mu měřila tlak, a prosila ho, aby zase usnul, jen mu sdělila, že Banning Clarke je po smrti, dr. Kenward v klidu odpočívá a Della Streetová už asi od jedenácti hodin pokojně spí. To byl ještě Mason dost vyčerpaný a nezajímalo ho nic jiného, než že je Della mimo nebezpečí. To ostatní, co Velma Starlerová řekla, byla jenom slova, která sice něco vyjadřovala, ale postrádala význam. Teď byl Mason opět duševně čilý. Cítil se odpočatý, přestože byl slabý jako moucha. Jeho mysl však už začínala skládat fakta do celistvého obrazu.

Vydal se hledat Velmu Starlerovou.

Velký dům byl jakoby zlověstně pohroužen do spánku. Zachovával atmosféru obydlenosti a přece nějak vzbuzoval dojem, že pro tuto chvíli o své obyvatele přišel. Dlouhá, matně osvětlená chodba spíše vypadala jako předsíň v hrobce než v honosné vile. Obrovská místnost, do níž Mason nahlédl, mohla být stejně dobře součástí nějakého muzea, jehož dveře se již zavřely za posledním návštěvníkem.

Mason nechtěl nikoho vytrhovat ze spánku. Doufal, že Velmu najde podřimovat v nějakém pokoji s otevřenými dveřmi. Nevěděl, kam byla uložena Della Streetová. To mu může říci Velma. Jeho uložili do postele v jednom z pokojíků v přízemí, který architekt zřejmě původně zamýšlel pro služku. Mason tušil, že Della Streetová bude někde ve druhém patře, ale kde přesně, nevěděl. Stínidlo lampy na čtení v knihovně vrhalo světelný kruh, který ještě ostřeji zdůraznil temné stíny v protějších rozích velké místnosti. Téměř pod lampou stál kuřácký stolek, na němž spočíval telefon, dlouhou šňůrou připojený do zásuvky ve zdi. Vedle něho stálo mohutné křeslo.

Mason kolem knihovny přešel po špičkách, ale pak dostal jistý nápad, vrátil se, zabořil se hluboko do měkoučkého polstrovaného křesla, zvedl sluchátko, vytočil meziměstskou ústřednu a řekl: „Chci mluvit s Paulem Drakem, Drakeova detektivní kancelář, Los Angeles. Na účet volaného. Nevolejte obvyklé číslo. Vytočte tajné číslo, Rexmount 6985. Čekám u aparátu.“

Pocítil úlevu, když si, zatímco čekal na spojení, opřel hlavu o měkký polštář na opěradle křesla, a znovu si uvědomil, nakolik je zesláblý.

Konečně uslyšel hlas Paula Drakea, ještě zastřený, jak byl rozespalý: „Haló, haló. Ano.“ Spojení se náhle přerušilo, když se operátor ujišťoval, souhlasí-li Paul Drake s hrazením poplatku za hovor. Hned nato byl Drake už zas na telefonu. „Nazdar, Perry. Co se to s tebou k čertu děje? Ty nemáš dost peněz, abys zaplatil jeden telefonát?“

Mason mluvil tiše. „Volám z domu Banninga Clarka v San Robertu, Paule. Chci, aby ses hned teď pustil do jednoho úkolu.“

„Ty si vždycky vzpomeneš něco chtít právě uprostřed noci,“ řekl Drake podrážděně. „Oč jde tentokrát?“

„Chci, aby ses stal prospektorem, Paule.“

„Cože!“ vykřikl Drake nevěřícně.

„Prospektorem, starým ošumělým zlatokopem.“ „To si děláš legraci.“ „Ne, myslím to vážně.“ „A k čemu?“

„Teď poslouchej,“ řekl Mason tlumeně, ústa blízko mikrofonu na sluchátku. „Drž se přesně těchto pokynů. Nebudu už mít příležitost je zopakovat. Harvey Brady, který má velký dobytčí ranč pod Las Alisas, je můj klient a k tomu bezva chlap. Pomůže ti to navlíknout.“

„Vím, kde ten ranč je,“ řekl Drake. „Co mám udělat?“

„Znáš nějakého novináře, který by ti popřál sluchu, kdyby odměnou získal záživnou, lidi strhující historku?“

Drake odtušil: „Znám reportéry, kteří by podřezali hrdlo své matce, aby dostali dobrou poutavou historku.“

„I kdyby ta historka nebyla pravdivá?“

„Chtějí psát pravdivé příběhy, Perry.“

„Dobře. Předložíme jim to tedy jako pravdu.“

„Pokračuj. V čempak ten trik tkví?“

„Jsi prospektor,“ vysvětloval Mason, „a příliš ti nepřálo štěstí. Harvey Brady tě sebral na poušti. Tys ho uháněl o půjčku s příslibem podílu z případného zisku. On se zajímal o nějaká dávná naleziště v Kalifornii. Řekl, že tě finančně založí, abys jedno z těch nalezišť vypátral, jestliže se při tom průzkumu budeš držet jeho pokynů. Má teorii, kde je hledat.“

„Které naleziště?“ ptal se Drake.

„Budeš se tvářit záhadně a úzkostlivě to držet v tajnosti, ale postaráš se, aby ti nějak ujelo, že se ve skutečnosti jedná o Golerovo naleziště. Budeš dělat tajnosti, držet celou tu záležitost pod pokličkou. A Harvey Brady bude triumfovat... Teď, Paule, poslouchej. Musíš mít u sebe nějaké zlato, hrst zlata, aby tvé vyprávění znělo přesvědčivě. Myslíš, že to zvládneš?“

„Myslím, že ano,“ zabručel Drake, „ale nikoliv ve tři hodiny ráno. Perry, měj slitování.“

Mason řekl: „Ta historka musí na veřejnost proniknout před polednem. Budeš si muset sehnat pár soumarů, rýžovací pánev, rýč a lopatu, potem umolousané sombrero, nějaké spravované hadry, a všechny ostatní náležitosti.“

„Dobře. Nějak to propracuju. A co mám dělat pak?“ „Pak přikročíš k volnému hýření.“ „Na konto cestovních výloh?“ „Na konto cestovních výloh.“

Drakeův hlas nyní vykazoval větší nadšení. „To zas není tak špatný. Tvé úkoly, Perry, bývají tvrdé, ale občas mají něco do sebe.“

„Až se patřičně zbřinkáš,“ řekl Mason, „utrousíš, že ta bonanza, kterou jsi nalezl, je na dekretovaném pozemku a z tohoto důvodu vše musíš držet v tajnosti, dokud ten pozemek tvůj sponzor Harvey Brady nekoupí. Nato Harvey Brady prohlásí, že moc mluvíš, chytne tě a zpráská do zapomnění.“

„Do jak velkého zapomnění?“

„To ponech na mně,“ řekl Mason. „Tou dobou už tam budu. Ale hlavní je pustit se do věci okamžitě.“

Drake přitakal. „Dobrá. Uvidím, jak to půjde. Ty po mně vážně žádáš jen samé zapeklitosti, Perry.“

„Co je na tom špatného?“ zeptal se Mason v umně předstíraném údivu.

„Ále nic,“ řekl Drake. „Jen se někdy, až tě krapet znudí život, zkus v půl čtvrté ráno vyhrabat z postele a ulož si sehnat do rána pár mezků, prospektorskou výbavu a dále zlato z rýžoviště v hodnotě několika set dolarů. A nádavkem sombrero, se skvrnami od potu, aby vypadalo přesvědčivě, nějaké ošuntělé šaty a... Ne, Perry, to je v pořádku, asi budu v nějakém špatném rozpoložení. Když jsi s tím vyrukoval, vyhlíželo to pesimisticky, ale teď, když všechno znovu přebírám, bude to hračka. Určitě už nic jiného nechceš?“

„Nic proti sarkasmu,“ řekl Mason a zavěsil dřív, než si stačil Drake promyslet další slova.

Několik minut odpočíval Mason v křesle a uspořádával si myšlenky. A jak si tak znovu probíral rozhovor s Paulem Drakem, najednou se zamračil, zvedl sluchátko a nahlásil operátorovi v ústředně: „Právě jsem domluvil s Paulem Drakem, Los Angeles, Rexmount 6985. Na něco jsem zapomněl. Můžete mě s ním okamžitě spojit? Je to velice důležité.“

Drake se mu ozval během několika vteřin. „Ahoj, Perry. Zjevně jsi na něco zapomněl.“

„Ano,“ doznal Mason.

„A co... chceš, abych jel na bílém slonu, až mě budou fotografovat, nebo tak něco podobnýho?“

„Až se stačíš uvést na scéně,“ varoval Mason, „dávej pozor, co jíš a piješ...“ „Jak to myslíš?“

„Jednoduše, někdo se ti bude snažit podstrčit velkou dávku arzénu. A dvakrát příjemný zážitek to není. Začíná to v krku, palčivou chutí po kovu. Della i já se právě zotavujeme.“

A Mason zavěsil sluchátko dříve, než se udivený Paul Drake zmohl na jakoukoliv odpověď.

XII.

Dobré tři minuty trvalo, než se Mason dokázal zdvihnout z hloubi křesla a pokračovat v pátrání po Velmě Starlerové.

Prošel těžkými závěsy do vstupní haly, tiše, po špičkách, na navoskovaných dlaždicích. Odsud vybíhalo rozlehlé točité schodiště s kovovým zábradlím. Někde monotónně tikaly hodiny. Kromě toho nebyly v domě žádné známky života.

Mason vyšel po širokém schodišti, přičemž kráse a propracovanosti jeho architektonického ztvárnění nevěnoval nejmenší pozornost. Pro něj bylo schodiště jen pracně vykrášleným prostředkem, jenž jeho potácejícím se nohám umožňoval vystoupit do druhého patra.

V horním patře se Mason tichounce plížil chodbou a hledal otevřené dveře. Byl si jistý, že Velma lehce podřimuje - oblečená, uši nastražené na sebeslabší zvuk vycházející od pacientů. Profesionální ošetřovatelka pravidelně obchází své pacienty, aby se přesvědčila, že jsou v pořádku, a mezitím si lehce zdřímne.

Mason prošel kolem dlouhé řady zavřených dveří, až našel jedny otevřené. Nahlédl dovnitř.

Spatřil luxusní překrásně zařízenou ložnici. Na lůžku někdo spal, nebesa byla zatažená. Každopádně to byla dámská ložnice.

Každičký detail zde dýchal atmosférou přepychu a Mason byl na vážkách, je-li to skutečně ložnice Velmy Starlerové. A jak stál mezi dveřmi, zaujaly jeho pozornost další pootevřené dveře. Usoudil, že to jsou spíše ty dveře, které hledal. Rychlými tichoučkými kroky se k nim přesunul a zlehka je pootevřel. Otočily se tiše v pantech a on mohl nahlédnout do pokoje. Náhle se zarazil. Byl to pokoj Banninga Clarka.

U stolu se sklápěcím víkem v protějším rohu seděla žena v župánku. Chvilku ji Mason nemohl rozeznat, ale temeno, linie šíje a sklon ramen naznačovaly, že to Velma Starlerová nebude. Byly trošku moc těžkopádné, trošku moc...

Žena pootočila hlavu, jako by její uši zachytily nějaký slabý zvuk.

Rozpoznat ji podle profilu již Masonovi potíže nečinilo. Byla to Lillian Bradissonová; světlo z lampy se zeleným stínidlem na stole zvýraznilo rysy její tváře - rysy prohnané nenasytností, hrabivostí, která se stala nespoutanou a vymazala jí z obličeje veškerý pečlivě vypěstovaný úsměv. V této emočně vypjaté chvíli ztratila paní Bradissonová svůj ochranný pláštík a stanula před jeho zkoumavým pohledem nepříjemně nahá.

Ať ji do střehu vyburcoval jakýkoliv šramot, zjevně ho po několikaminutovém naslouchání bez hnutí zavrhla jako bezvýznamný. Otočila hlavu zpět, takže jí už Mason do tváře neviděl. Její ramena se mírně pohybovala. Mason jí na ruce neviděl, ale po chvilce si uvědomil, že zručně a důkladně prohledává přihrádky ve stole.

Mason stál tiše mezi dveřmi.

Žena nyní byla zcela soustředěna na to, co dělá, a podezřelým zvukům nevěnovala pozornost. Vyndala papíry z jedné přihrádky, probrala se jimi, pak je zas dala nazpátek a vybrala obsah vedlejší přihrádky.

Sledována Masonem našla to, co zjevně hledala - obdélníkový složený dokument. Rozložila jej a četla, tvář otočenou tak, aby na stránku dopadalo světlo, což opět Masonovi umožnilo pohlédnout jí do tváře a sledovat, jak se její výraz mění ze zvědavosti ve zlobu a odhodlání. Zasunula ruku do otvoru v župánku a vytáhla jiný složený papír, prvnímu velice podobný a na tu vzdálenost nerozeznatelný. Do přihrádky ve stole zandala tento papír. Mason viděl, jak odsunuje vetchou, rozviklanou točitou židli, vstává,

přendává si složený papír do levé ruky a pravou míří k vypínači stolní lampy se zeleným svítidlem.

Tiše, po špičkách se Mason odplížil chodbou, zastavil se před prvními dveřmi vlevo a vzal za kliku. Byly odemčené.

Mason vnikl hlouběji do pokoje, aby nebyl vidět, kdyby se paní Bradissonová náhodou na chodbě otočila.

V pokoji někdo spal a Mason slyšel jemné rytmické oddychování. Pootevřené dveře způsobily, že se v místnosti zdvihl průvan, nadouval záclony a pofukoval přímo nad postelí. Mason ze strachu, aby průvan nocležníka nevzbudil, přivřel dveře, skulinou netrpělivě pozoroval chodbu a čekal, až se vynoří paní Bradissonová.

Ale paní Bradissonová se neobjevovala. Po téměř dvou minutách zaslechl Mason z pokoje, kde paní Bradissonová probírala obsah přihrádek, zvláštní, rytmické tepání. A za chvíli znovu - buch-buch-buch.

Mason si podrážděně uvědomil dilema, do kterého sama sebe dostal. Vydá-li se znovu k pokoji, aby viděl, co paní Bradissonová provádí, je pravděpodobné, že na sebe narazí, zrovna když ona bude vycházet. A zůstane-li, nikdy se nedozví, co se v pokoji dělo.

Spáč se neklidně zavrtěl v posteli.

Mason se rozhodl riskovat. Vkročil na chodbu. V tu samou chvíli se z pokoje vynořila i paní Bradissonová. Mason, chycen mezi dvěma ohni, spěšně vcouval do ložnice.

Náhle zavrzaly pružiny a neznámý se na posteli posadil.

„Kdo je to?“

Mason, stojící s rukou na klice těsně u prahu, se usmál, neboť právě rozpoznal hlas Delly Streetové. Zavřel dveře a řekl: „Jak se cítíte, Dello?“

„Á, to jste vy! Probudila jsem se a viděla někoho stát tam... tak nějak potutelně... Je všechno v pořádku, šéfe?“

„Všechno je v pohodě, jestliže je vám dobře.“

„Je mi lépe,“ řekla. „Sakryš, to byla ta nejstrašnější zkušenost!... Kolik je hodin?“

Mason rozsvítil světlo. „Budou čtyři,“ řekl.

„Spím jenom chviličku. Vzpomínám si, že sem zašla ošetřovatelka. Píchla mi injekci. Vám je dobře?“

„Trochu se motám,“ přiznal Mason. „Víte, že je Banning Clarke mrtvý?“

„Ano. Slečna Starlerová mi říkala, že ho našli... Ale nebyl otráven. Jestli jsem dobře rozuměla, zastřelili ho.“

„Právně zajímavá situace,“ nadhodil Mason a usedl na kraj postele. „Dáte si cigaretu?“

„Ne, díky. Mám v puse pořád takovou divnou chuť. Ani by mi nechutnala... A jak je to s tou právní situací?“

„Dejme tomu,“ vysvětloval Mason, „že vám podstrčím jed a vy zemřete. Bude to vražda, viďte?“

Rozesmála se: „Někdy, když zrovna udělám něco špatně, tak dojdu k názoru, že by to bylo ospravedlnitelné zabití. Ale povídejte dál. Co se za tím skrývá?“

„Ale,“ pokračoval Mason, „dejme tomu, že ještě než jed stačí přivodit smrt, někdo přijde, vytasí revolver, vypálí smrtelnou ránu a uteče... Kdo je vinen vraždou?“

Della se zakabonila. „Oba,“ zkusila štěstí.

Mason zavrtěl hlavou. „Ne, ledaže by šlo o společnou akci nebo spiknutí. Chybí-li společná snaha nebo vůbec jakékoliv spiknutí, může být z vraždy obviněn jenom jeden.“

„Kdo?“

„Vyřešte to.“

„To nedokážu. Myslíte, jestliže oběť požila tolik jedu, že by určitě nepřežila?“

„Přesně tak.“

„A už vlastně umírala?“

„Ano. Je to záležitost už jen několika minut..., možná vteřin.“

Della prohlásila: „No, každopádně se s tím nehodlám trápit právě teď. Mám k promyšlení jiné věci. Snad jste mě nevzbudil ráno ve čtyři, abyste mi předkládal právní záhady. Teď běžte, ať se můžu obléknout. Chcete už odjet, je to tak?“

Mason slezl z postele. „Máme tu ještě práci,“ oznámil.

„Jakou práci?“

„To, k čemu se chystám,“ řekl jí, „by asi Sama Greggoryho silně popudilo.“

XIII.

Mason postával mezi dveřmi ložnice. „Určitě se už cítíte dostatečně silná na cestu?“

„Ano. Teď už je mi dobře. Jednu chvíli jsem se cítila jako zauzlovaný hadr na nádobí.“

„Povím vám, co chci dělat, Dello. Budete mě krýt, zatímco já budu v tom pokoji vedle, ano?“ „Co mám dělat?“

„Stát mezi dveřmi. Kdybyste slyšela někoho přicházet, dělejte, že zrovna vycházíte na chodbu, začněte se s ním bavit a...“ „Ale co když půjde zrovna do tamtoho pokoje?“

„To je riziko, které musím podstoupit. Není vyhnutí. Chci předejít tomu, aby mě kdokoliv viděl vcházet nebo vycházet z pokoje Banninga Clarka.“

„Dobře. Je jedno, kdo to bude, prostě nechcete, aby někdo věděl, že jste uvnitř?“

„Přesně tak.“

„Jestli se vrátí poručík Tragg, budu v úzkých. Bude chtít vědět, kde jste.“ „Ano,“ řekl Mason. „Můžeme se akorát modlit. Zvyšte hlas a zdravte každého jménem, tak se dovím, co se na mě chystá. Všechno?“ „Dopřejte mi pár minut, abych se oblékla.“

„Ne. Nemůžu čekat. Teďka tam vniknu. A vy mě kryjte. Obléknout se můžete, když budete hlídat chodbu. Všechno dobrý? Tak já vyrážím.“ Mason vyšel ze dveří, tichounce se proplížil chodbou, až stanul před místností, kde předtím pozoroval paní Bradissonovou, sedící u stolu. Nyní byly dveře zavřené. Mason je hbitě otevřel, vrazil do místnosti a zase je za sebou zavřel. Chvilku čekal, neuslyší-li nějaký signál od Delly Streetové.

Když se nic neozývalo, cvakl vypínačem u dveří. Místnost se zalila světlem a on popošel ke stolu se sklápěcím víkem. Najít

právní dokument, který paní Bradissonová zasunula do přihrádky, mu nečinilo žádné potíže.

Mason jej rozložil. Byla to poslední vůle, datovaná dvanáctého července 1941, očividně celá napsaná rukou Banninga Clarka. V ní odkazoval všechen majetek své milované ženě Elvíře, nebo „v případě, že by mne předešla, jejím právoplatným dědicům, avšak výlučně odmítám, aby se jakýkoli podíl z mého výše uvedeného majetku dostal do rukou Jamesi Bradissonovi“.

Mason věnoval této vůli jenom pár vteřin. Spěšně ji prohlédl, vrátil ji do přihrádky stolu a pustil se do pátrání po původu tepavých zvuků, které slyšel chvilku poté, co z pokoje odešel.

Nejdříve pečlivě prozkoumal koberec. Nic nenasvědčovalo tomu, že by jej někdo zvedal. Prohlédl okraje a pečlivě prozkoumal rohy. V pokoji bylo půl tuctu zarámovaných fotografií. Mason je postupně sundal se zdi, aby prozkoumal zadní stranu, nebyly-li hřebíčky, které uchycovaly kartón, vyndány a zase zatlučeny.

Prohlédl všechny, aniž našel nejmenší náznak toho, že některá z fotografií byla zezadu otevřena.

Ani nikde na zdech nenašel stopy, že by tam někdo přitloukal hřebíky nebo napínáčky. Mason obrátil a zespodu prohlédl všechny židle a prozkoumal i spodek stolu. Pak si lehl na záda a projel prsty po spodních stranách všech šuplat. Když tam rovněž nic nenašel, vyndával ze stolu jednu zásuvku po druhé a nakláněl je, aby je mohl prohlédnout zespodu.

To, co hledal, našel z druhé strany levé dolní zásuvky.

Byl to starý stůl, celý zhotovený z kvalitního materiálu, a dno šuplíků bylo vyrobeno z tvrdého dřeva, takže paní Bradissonová připínáčky musela, aby dosáhla toho, že do dřeva pronikly celé až po hlavičku, přitloukat. To, jak si Mason uvědomil, vysvětlovalo bouchání, které slyšel.

Trvalo mu několik minut, než zásuvku vyprázdnil, pak ji obrátil dnem vzhůru a prozkoumal dokument, který byl rozložený připevněn ke dnu z druhé strany zásuvky.

Byla to poslední vůle, datovaná z předchozího dne. Psána byla celá hranatým, trochu křečovitým písmem.

Zněla takto:

Já, Banning Clarke, si uvědomuji, že vzhledem k svému problematickému zdravotnímu stavu, ale i jistým neblahým tlakům v mém okolí, mohu náhle zemřít, aniž bych měl příležitost předat životně důležité informace těm, které mám rád, pročež ustavuji tuto poslední vůli a závěť slovy i číslicemi tak, jak jest níže psáno:

1. Ruším všechny předchozí vůle.

2. Perry Masonovi odkazuji částku dvou tisíc pěti set dolarů, kterou, jak pevně věřím, přijme zmíněný Perry Mason jako poplatek za to, aby se postaral, že má přání budou vyplněna, a ponechávám jeho bystrému úsudku a pochopení, aby určil, jaká to přání jsou.

3. Své ošetřovatelce Velme Starlerové odkazuji sumu dva tisíce pět set dolarů.

4. Veškerý zbytek svého majetku odkazuji P.C. (Salty) Bowersovi, svému příteli a po mnoho let společníkovi.

Je zde ještě jedna osoba, kterou bych chtěl obdarovat, ale nemohu **tak** učinit, neboť jakýkoliv pokus ji zanést do mé poslední vůle by zmařil její účel. Ponechávám na důvtipu vykonavatele, aby pochopil, co mám na mysli. A jediná stopa, kterou se odvažuji poskytnout, je, že varuji vykonavatele před nebezpečím, že by malátný moskyt mohl osobě, kterou chci obdařit, dědictví ukrást.

Vykonavatelem této mé poslední vůle a závěti jmenuji Perry Masona a chci, aby ji vyplnil bez závazků. Jeho pozornost směřuji k tomu, co nalezne v pravém šuplíku v horním přihrádkovém oddělení stolu. Je to jediná stopa, kterou jsem mohl doposud najít, ale vysoce významná.

Sepsáno, opatřeno datem a podepsáno vlastní rukou níže podepsaného pořizovatele poslední vůle

Banning Clarke.

Mason otevřel zásuvku zmíněnou v poslední vůli. Obsahovala pouze malou skleněnou lahvičku. Na jejím dně zůstalo přichyceno několik jemných šupinek zlata. Ale Masonovu pozornost zaujala druhá věc v lahvičce - moskyt.

Když advokát lahvičku obrátil, zahýbal moskyt pomaličku nohama, několikrát křečovitě kopl, a pak ustrnul bez hnutí. Mason odšrouboval víčko lahvičky a špičkou tužky do moskyta šťouchl. Moskyt byl mrtvý.

Masonovo rozjímání náhle přerušil hlas Delly Streetové.

„Á, dobrý den, poručíku Traggu, právě jsem vás šla hledat. Můžete mi říct, kde je pan Mason?“

Mason slyšel, jak Tragg říká: „Je v přízemí, v ložnici v severozápadním cípu. Tam ho najdete.“

Della jen na chvíli zaváhala, a pak hlasem posazeným stejně vysoko řekla: „Takže vy ani šerif ho nehledáte?“

Na tuto vějičku skočil šerif Greggory: „Jdem prohledat pokoj Banninga Clarka,“ řekl. „Pokoušíme se zjistit motiv vraždy.“

Mason, který zápolil s časem, jak se snažil uvolnit hlavičky připínáčků svým kapesním nožem, slyšel, jak Della v zoufalém pokusu muže odlákat říká: „Ale on není v té ložnici dole. Už jsem se tam dívala. Nemohlo se mu něco stát?“

Zdálo se, že šerif Greggory projevil účast. „Jste si jistá, že v té ložnici není?“

„No ano. Dívala jsem se tam asi před patnácti minutami.“

Mason už připináčky vyndal a vsunul do kapsy. Vůli složil a zastrčil si ji do náprsní kapsy saka. Pak strčil věci zpátky do zásuvky. Zoufale se snažil pracovat co nejrychleji a přitom se vyhnout sebemenšímu hluku. Lahvička putovala do kapsy u vesty.

Slyšel, jak hovor venku pokračuje. Greggory říkal: „Nakonec, snad bychom měli... Ale je v pořádku, snad vyrazil hledat nějaký důkaz.“

„Aniž by se zašel nahoru podívat, jak se mi daří?“

„No, třeba tam zašel, nebo mu poreferovala sestra.“

„Byl by přišel sem nahoru,“ trvala na svém Della, „ledaže,“ dodala, „se mu něco stalo.“

Chvilkové ticho, které následovalo, mohlo znamenat, že Della třeba vybojuje odklad, ale Tragg nakonec záležitost rozhodl. „Jen se tam podíváme, Same. Bude to trvat jen minutku. Masona můžeme jít hledat potom.“

„Trvalo by nám jen minutu jít se podívat na Masona.“

Traggův hlas zněl unaveně. „Už tři roky, Same, doufám, že dostanu případ vraždy, kde on bude stát proti mně a já dosáhnu alespoň remízy. Vždycky mě roznese na kopytech. Tentokrát leží s otravou jedem a já jsem odhodlán kout železo, dokud je žhavé. Pojď, Same, podíváme se tam... teď hned.“

Mason zasunul šuple, uvelebil se v otočném křesle, dal si nohy na stůl, opřel bradu o hruď, setrval bez hnutí se zavřenýma očima a zhluboka oddychoval.

Slyšel, jak cvakla klika a Sam Greggory překvapeně sděluje: „Je tu rozsvíceno.“ A pak Tragg: „Jejda, u všech svatých! Podívejte, kdopak to tu není!“

Mason ponechal hlavu na hrudi, oči zavřené, oddychoval slabě a pravidelně.

Greggory řekl Delle Streetové: „Nuže, slečno Streetová.“

Dellin překvapený výkřik byl, podle Masona, zahrán skvostně.

Tragg řekl: „A jsme zase doma. Staré známé kličky. Předpokládám, že pokud tu nějaké stopy byly, stačil je už zabavit.“

Greggory podotkl: „To mu u nás neprojde. Jestli se v této místnosti něčeho jenom dotkl, pozná, že k nám tyhle fígle zatahovat nebude, to mu u nás neprojde.“

Masonova tvář se ani nepohnula, hluboce oddychoval, víčka zavřená.

Tragg odtušil: „Dobrý výkon, Masone, ale ne tak docela. Ale už byste možná měl přikročit k finále. No tak, probuďte se, celý vylekaný a překvapený, zamrkejte očima, protřete si je hřbetem ruky, zeptejte se ‚Co se děje?' a asi minutu předstírejte, že nevíte, kde jste. Viděl jsem to už tolikrát... Občas jsem si to ozkoušel i sám.“

Masonův dech se ani v nejmenším nezměnil.

„Myslím, že zapomínáte,“ řekla důstojně Della Streetová, „že jsme oba dostali injekci. Já sama jsem ještě celá mátožná. Dalo mi velkou práci se probrat.“

Šerif Greggory řekl: „Správně, vy jste dostala injekci. A už je vám dobře?“

„Jsem jen celá mátožná. Neodvažuju se zavřít oči, to bych na místě usnula. Ale odjet bychom snad už mohli. Doktor se nezmínil, jak dlouho tu máme zůstat.“

Ve dveřích se objevila paní Bradissonová. „Co je? Co se tu, prosím vás, děje?“

„Jen jsme se tu rozhlíželi,“ řekl Greggory. Hovořil k ní uctivě, tónem, který si zástupce okresu rezervuje pro vlivné daňové poplatníky.

„No, nutno říci, že je to poněkud neobvyklý přístup k věci, přijít si rovnou do mého domu a...“

„Víte, nemáme času nazbyt,“ vmísil se poručík Tragg. „Děláme to, abychom vás chránili, paní Bradissonová. Vás i vašeho syna. Chceme vraha chytit dřív, než udeří znovu.“

„Ach, ano. Toho si cením... ano.“

Mason slyšel hlas Nell Simsové, který přicházel z chodby. „Co se děje, zas někdo další?“ ptala se.

„Je to v pořádku, Nell. Můžete si jít zase lehnout,“ oznamovala jí paní Bradissonová.

Della Streetová chytila Masona za ramena a zatřásla jím. „No tak, šéfe,“ řekla. „Proberte se. Vstávat.“

Mason něco nesrozumitelně zahuhňal.

„To ta injekce,“ pravila Della a zatřásla jím ještě prudčeji. „Tak, šéfe. Jste v pořádku? Snad bychom měli raději zavolat ošetřovatelku. Snad se mu znovu nepřitížilo? Přece má už ten jed z těla venku!“

Mason přitiskl jazyk k zubům a vydal pár ještě zastřenějších zvuků, jež by se sotva daly tlumočit slovy, pak obrátil oči v sloup, zdvihl víčka a párkrát krátce zamžikal, zavřel je a poklesl ještě hlouběji do křesla.

Della Streetová jím vytrvale třásla, jemně ho popleskávala po tváři. „Probuďte se, šéfe,“ opakovala. „Povězte mi, jste v pořádku?“

Poklekla vedle něho a vzala ho za ruku. Hlas jí zněl naléhavou úzkostí. „Řekněte mi, jste v pořádku?... Jste v pořádku?!!! Prosím, sežeňte někdo ošetřovatelku. Je mu zle.“

Byl to, soudil Mason, grandiózní herecký výkon. Byl by přísahal na to, že vedle stále sílící úzkosti zaznívala v jejím hlase až slabá hysterie.

Otevřel oči, tentokrát šířeji, uštědřil Delle Streetové omámený úsměv a těžce vysoukal: „... nic mi není. Nechte mě spát...“

Stála už zase nad ním a třásla jím. „Šéfe, musíte se vzbudit. Vstávejte. Musí...“

Mason na celé kolo zazíval, otevřel oči a pohlédl na ni. „... sedativum,“ blekotal a začátky vět vyzněly naprosto nesrozumitelně, „...je dobře?“ „Ano, ano. Mně je dobře. Co děláte tady?“

Mason se očividně snažil vymanit ze souvislého spánku a v zmateném překvapení pohlížel na ostatní přítomné. „O co jde? Stalo se něco?“

„Ne, ne, všechno je v pořádku. Ale jak jste se dostal sem? Co tady děláte, šéfe?“

Ocenil Dellinu pohotovou a vtipnou narážku, kterou mu přihrála možnost vše vysvětlit dříve, než bude dotázán. „Šel jsem se nahoru podívat, jak se vám vede,“ řekl. „Vy jste zjevně spala. Mluvil jsem na vás, ale vy jste mě vůbec nevnímala, a tak jsem se rozhodl vyčkat, dokud se nevzbudíte, a říci vám, že vyrazíme hned, jakmile se budete cítit dost silná. Nechal jsem dveře vaší ložnice otevřené a na chvíli jsem usedl v chodbě. Ale byl tam průvan. Uviděl jsem tady otevřené dveře. Vypadalo to tu jako kancelář, a tak jsem vešel a sedl si do otočného křesla, abych vás uslyšel, jakmile se začnete pohybovat. Asi mám ještě v krvi nějaké sedativum. Co je nového, Traggu?“

Tragg se obrátil ke svému švagrovi a zagestikuloval nataženou dlaní. „Tady to máš, Same,“ řekl. „A takhle to je pořád. Nikdy nepoznáš, jestli ti na pálku nadhazuje tak rychle, že to ani nedokážeš postřehnout, nebo jestli se namáhá jen tak v rámci tréninku.“

Greggory pohrozil: „Tady nestojíme o to, aby nám nadhazovali rychlí. A když už k tomu dojde, házeče diskvalifikujeme.“

Mason znovu zívl. „Já vám nic nevyčítám, šerife. Já sám bych to cítil naprosto stejně. Tak pojďme, Dello. Máte-li chuť se projet, vyrazíme. Proč ten rozruch? Nemyslel si snad někdo, že jsem zemřel?“

„Ne,“ řekl šerif Greggory. „Podnikáme kroky, abychom se postarali o to, že už k žádným dalším vraždám nedojde.“

Nell Simsová na okraji skupiny téměř nezúčastněně prohodila: „Zamknout koně, když někdo ukradl stáj.“

Zvenčí se ozvalo hrčivé zahýkání osamělého soumara.

Mason vzal Dellu za paži. Jeho oči se setkaly s očima paní Bradissonové. Jen ona věděla, a kdyby se pro to rozhodla, mohla

dokázat nepravdivost Masonovy historky. Avšak prozradit ho by pro ni nutně znamenalo přiznat své vlastní vniknutí do pokoje mrtvého muže.

„Na shledanou, paní Bradissonová,“ pravil Mason a uklonil se.

„Na shledanou,“ odsekla.

XIV.

Poručík Tragg si v Masonově soukromé kanceláři počínal jako doma. „Jak se cítíte?“ zeptal se a zkoumal advokáta nepřátelskýma, vychytralýma očima.

„Trochu mátožně,“ přiznal Mason, „ale je nám už dobře. Musím dnes vybavit nějaká místopřísežná prohlášení. Jak je doktorovi?“ „Daří se mu dobře.“ „Co případ?“

Tragg se zakabonil. „Je mimo moji úřední pravomoc. Je to na švagrovi, Samovi. Ale Sammy zažádal o pomoc tady ve městě a jestli mu vyhoví, šéf tím úkolem zřejmě pověří mě.“

„Nějaké nesrovnalosti?“ ptal se Mason zvědavě.

Tragg přikývl.

„Můžete mi říct jaké?“

„Zatím ne.“

„Co jste vypátrali ohledně vraždy Clarka?“

„To je jedna z těch věcí,“ řekl Tragg. „Příběh, který vyprávěl Salty Bowers, je prazvláštním sledem náhod. A přece může být pravdivý.“ „Co vypovídal?“ optal se Mason.

„Clarke mu řekl, že může nastat situace, kdy se budou muset urychleně vypravit do pouště. Zapřísahal se, že se cítí dostatečně dobře, aby takový výlet mohl absolvovat, jenom ať Salty všechno zabalí a je připraven vyrazit, jakmile dá Clarke signál.“

„A ten signál mu dal včera večer.“

„Očividně ano. Salty byl venku se svou dívkou, dokonce ji ani nevzal domů. Svezl ji pod kopec a řekl, že domů bude muset jet autobusem. Přihnal se zpátky a všechno spakoval do té staré kraksny. V chvatu svinul spacáky a složil do krabic nádobí. Asi to dělal dost často. Ví už, jak na to. Tvrdí, že to trvalo jen deset minut.“

„A soumaři?“

„Určitou dobu,“ pokračoval Tragg, „zjevně počítali s tím, že vezmou soumary do přívěsu. Pak ale Clarke dostal strach, že by to pro něj bylo trochu moc náročný. Tak Salty zkoumal možnosti obytnýho přívěsu. Zjistil, že by si Clarke jednoduše mohl vlézt dovnitř a zalehnout do postele, jako by byli na jachtě. Tak si ujednali, že Salty pojede dvakrát, nejdřív odveze Clarka v obytném přívěsu a pak se vrátí, vezme koňský přívěs, naloží a přiveze soumary.“

„Ale stejně, co dalo impuls k té jejich akci?“ „Právě proto jsem za vámi přišel. Byl jste to vy.“ „Já!“ Mason nadzvedl obočí v náznaku dokonalého překvapení. „Salty uvedl, že jste Clarkovi dal nějaký signál, aby vypadl, a Clarke zase dal avízo jemu, že je ta pravá chvíle vyrazit.“

Mason se zachmuřil. „Myslím, že to bylo kvůli té soudní obsílce.“ „Jaké obsílce?“

„Ten právník, Moffgat, začal mluvit o místopřísežných prohlášeních a já měl dojem z toho, jak chodil kolem horké kaše, že hledá nějakou záminku, aby mohl získat místopřísežné prohlášení Banninga Clarka. Ovšem pouze ve věcech souvisejících s tím podvodem - ale pak by se snažil vybočit z výsostných vod a poohlédnout se, jestli by nemohl vylovit nějakou informaci ohledně docela jiné záležitosti.“

„Jaké záležitosti?“

Mason se jen usmál.

„Jak jste věděl, co Moffgat zamýšlí?“

„Della zahlédla předvolání v jeho aktovce, když vyndával klauzuli, vymiňující si místopřísežné prohlášení Petea Simse.“ „To prohlášení, které sepisujete dnes odpoledne?“ „Ano.“

„Proč jste to neodložil?“ zeptal se Tragg starostlivě. „Není vám dobře a...“

„Děkuji vám, opravdu mnohokrát, za projev starostlivosti, dá se říci vzácný projev starostlivosti o mé zdraví,“ usmál se Mason. „Ale já to prohlášení chci sepsat, chci už to mít za sebou. Čím déle nechám Moffgata čekat, tím víc otázek vymyslí. Už jsem byl indisponován dost dlouho, k čemu nevolnosti a sedativa. A kde byli všichni včera večer?“

„Tak různě,“ řekl Tragg vyhýbavě. „Jejich výpovědi právě ověřujeme.“

„Salty je zjevně jediný, o kom chcete mluvit.“

„Spíš je to jediný případ, ve kterém mi můžete pomoct.“

„Co chcete vědět?“

„Přesný důvod Clarkova útěku do pouště.“

„Co říká Salty?“

„Prostě že vy jste dal signál.“

Mason zavrtěl hlavou. „Bohužel můj signál asi špatně pochopil.“ Tragg si právníka zamyšleně přeměřil.

„Také,“ pokračoval Tragg, „co jste dělal v Clarkově pokoji, když jsme tam se Samem přišli.“

„Čekal na Dellu Streetovou,“ odpověděl Mason naprosto nevinně a pak dodal se širokým zívnutím: „Jde na mě spaní, kdykoliv si na to vzpomenu.“

Tragg řekl suše: „Mě samotného to trochu unavuje. Věděl jste, že Clarke nechal ve stole poslední vůli?“

„Opravdu?“

Tragg dělal, že je na odchodu. „Asi jsem nenapravitelný optimista,“ prohlásil, „ale pokaždý si namlouvám, že byste snad jednou mohl říct něco, co jste nechtěl.“

„Jen ještě, co se stalo Clarkovi?“ zeptal se Mason. „Přesněji, jak umřel?“

„Přibližně tak, jak píšou v novinách,“ řekl Tragg. „Odjeli do pouště. Salty byl vpředu a řídil. Clarke se natáhl v obytném přívěsu na postel a spal. Pro oba dva to byl svým způsobem

experiment. Opomněli zajistit nějakou formu komunikace, jak by se Clarke mohl s Bowersem ve voze spojit. A ta dodávka rachotí na tisíc a jeden způsobů, takže Salty nemohl slyšet ani hromobití, natož výkřik. Když už ujeli kus cesty, Salty zastavil, aby se přesvědčil, jak to jeho pasažér snáší. Našel ho celého nemocného a slabého, s týmiž příznaky otravy arzénem, jaké se projevily u Bradissonových. Salty skočil do dodávky, otočil to a jako šílenec uháněl do San Roberta. Spěchal za doktorem Kenwardem. Dr. Kenward nebyl doma. Salty zašel do lékárny s celonočním provozem, zatelefonoval do nemocnice, ohlásil případ otravy a že tam okamžitě jede. Prořítil se stopka nestopka přes hlavní třídu a zachytil ho pohotovostní hlídkový vůz. Jel dál a na policisty křikl útržkovitě vysvětlení. Ti mu zapnutou sirénou uvolňovali cestu a uvědomili centrálu. A jak říkají hlasatelé v rozhlase, to je pro tuto chvíli všechno. A taky... všechno, co vám povím.“

„Usmrtila ho kulka?“

„Ano, kulka,“ přiznal Tragg.

„Ale umíral na otravu?“

„No...,“ váhal Tragg.

„Co ukázala pitva?“ zeptal se Mason.

Tragg se usmál. „To si, myslím, nechám pro sebe.“

George V. Moffgat celý hořel netrpělivostí, aby už ta záležitost byla vyřízena. Ale právě projevoval zdvořilou starostlivost. „A určitě se cítíte dost dobře na to, abychom přistoupili k sepsání místopřísežných prohlášení, kolego?“

„Myslím, že to zvládnu,“ řekl Mason.

„Proč den či dva neposečkáte?“

„To je v pořádku. Přikročme k věci. Cítím se trošku mátožný, ale to je všechno.“

Jim Bradisson se připojil: „Mně se to hodí kdykoliv. Nemusíte se bát, že byste mě obtěžoval, pane Masone. Chápu okolnosti a budu rád...“ „Ne. Jsem už v pořádku,“ řekl Mason.

Moffgat se k notáři otočil s nedočkavou horlivostí, charakteristickou pro štěně bostonského teriéra, které míč chytí ihned, jakmile ho pán vyhodí.

Moffgat oznámil: „Toto je čas a místo stanovené k tomu, abychom sepsali místopřísežné prohlášení Petea Simse, jednoho z obžalovaných v případu Obnovený těžební syndikát versus Sims et alii., a Jamese Bradissona, prezidenta této těžební společnosti. Žalovanou stranu zastupuje pan Perry Mason. Já zastupuji stranu žalující. Oba svědci jsou přítomni, aby mohli být vzati pod přísahu.“

Notář se informoval: „Je toto místopřísežné prohlášení vyžádáno na základě klauzule, pánové?“

„Přesně tak,“ řekl Moffgat.

Notář oznámil: „Nyní bude vzat pod přísahu svědek Sims.“ Pete Sims se tázavě zadíval na Perry Masona. „Vstaňte,“ řekl Mason.

Sims, vyzáblý muž okolo padesátky, který měl v obličeji nevyzpytatelný, ušlápnutý výraz člověka, jenž zápasil se životem a vyšel z boje poražen, se postavil.

„Zdvihněte pravou ruku.“

Sims zvedl pravici.

Notář takřka obřadně zarecitoval text přísahy. „Přísaháte slavnostně, že svědectví, které poskytnete v případu Obnovený těžební syndikát versus Sims et alii., bude pravda, úplná pravda a nic než pravda a k tomu vám dopomáhej Bůh.“

V hlase Petea Simse byla posvátná úcta. „Přísahám,“ pak usedl, dal nohy křížem a s andělskou nevinností pohlédl na George Moffgata.

Moffgat otevřel aktovku, vyndal svazek dokumentů, přisunul si malý kufřík na dosah pravé ruky, pohlédl na soudního zapisovatele a pak se obrátil na svědka. „Jmenujete se Pete Sims. Jste manžel Nell Simsové. Znáte těžební pozemek zvaný Shooting Star?“

„Ano, přesně tak,“ souhlasil Pete sebejistě s odzbrojující upřímností.

„Asi před šesti měsíci jste měl, pane Simsi, rozhovor s panem Jamesem Bradissonem, že?“

„Mluvím s ním pořád,“ řekl Pete a pak dodal: „tu a tam.“

„Ale před šesti měsíci jste s ním měl zvláštní rozhovor, v němž jste ho informoval o objevení jisté rudy na pozemku Shooting Star, že?“

„Tedy, no,“ protahoval samohlásky Sims, „nemohu si vzpomenout.“

„Chcete říct, že si nepamatujete rozhovor, který jste měl před devadesáti dny?“

Sims řekl: „Asi to budu muset vysvětlit.“ „Asi ano,“ odtušil Moffgat sarkasticky.

„Tak tedy,“ začal Pete, „to je takhle. Já jsem jedna z těch rozštěpených osobností, jak se o nich píše. Většinou já jsem já, ale každou chvíli převezme vládu Bob, a potom já nejsem já.“

Moffgat odsekl: „Jste pod přísahou, pane Simsi.“

„Jistě, jsem pod přísahou,“ řekl pan Sims.

V hlase Moffgata zněl zlomyslný triumf. „Pokračujte, pane Simsi,“ pobízel ho. „Pamatujte, že jste pod přísahou. Řekněte nám o své rozštěpené osobnosti a proč si nemůžete vybavit váš rozhovor s Jamesem Bradissonem.“

„No, to je takhle,“ vysvětloval Pete a hleděl bezelstně na ohromeného notáře. „Já jsem slušnej chlap. Můžu si dát sklenku, ale taky nemusím. Jsem ctižádostivej, chci mít úspěch, jsem pravdomluvnej. Miluji svoji ženu a myslím, že jsem dobrej manžel.“

Mason řekl: „Odpovídejte, prosím, výhradně na to, na co jste byl dotázán, pane Simsi.“

Moffgat odsekl: „On to za přesnou odpověď považuje a já také. Pokračujte, pane Simsi. Chci, abyste mi ten problém rozdvojené osobnosti blíže vysvětlil. Samozřejmě, nesmíte zapomenout, že jste pod přísahou.“

„To je pravda,“ řekl Sims. „No, té druhé osobnosti říkám Bob. Možná se jmenuje nějak jinak. Nevím, co je zač. Pro mě je to zkrátka Bob... Tak si tedy žiju spokojeně a najednou přijde Bob a zmocní se mě. A když k tomu dojde, já prostě... prostě nevím, co Bob dělá, když tak nějak převezme velení.“

„Je něco,“ triumfoval Moffgat, „co by vás předem varovalo, že se vás druhá osobnost chystá zmocnit?“

„Jenom taková nějaká žízeň,“ řekl Sims. „Dostanu tuhle hroznou žízeň a pádím někam, kde prodávají studený pivo, a jen co si ho objednám, převezme vládu Bob. No ale chtěl jsem vám vylíčit rozdíl mezi mnou a Bobem.“

„Pokračujte,“ řekl Moffgat. „Právě to chci slyšet.“

„Tak tedy, Bob nedokáže nechat chlast bez povšimnutí. Je to strašnej násoska. Tohleto mě znepokojuje. Bob se tak nějak chopí iniciativy, někam mě přivede a do němoty zpije. Když se pak ráno probudím, bolí mě hlava a Bob je fuč. Nebylo by to tak zlý, kdyby zůstal a rozdal si to s kocovinou sám, ale to on nikdy neudělá. On si mě odstrčí, pobaví se a popije, pak se zdejchne, a s bolestí hlavy, co přijde druhý den, se mám vypořádat já.“

„Chápu,“ řekl Moffgat. „Ale vraťme se k prodeji onoho pozemku panu Bradissonovi, který obchod projednával za žalující stranu. Nevzpomenete si vůbec na nic, co jste mu o tamních nalezištích řekl?“

„Akorát vím, že jsem s ním mluvil o nějakém těžebním místě, potom jsem zčistajasna pocítil tu bláznivou žízeň, no a pak musel nastoupit Bob, protože dál si pamatuju až to, že jsem se asi za dva dny nato probudil s příšernou kocovinou, v kapse spoustu peněz.“

„A,“ dodal Moffgat, „předal jste mu jisté vzorky rudy, které, jak jste mu řekl, jste osobně sebral na jistém těžebním místě v Shooting Star, že?“

„No, na tohle si nevzpomínám.“

„Řekl byste, že jste mu je spíše dal, či nedal?“

„No, je tu možnost, že mu je dal Bob, když byl u kormidla.“

„Zkrátka,“ pokračoval Moffgat, „zmíněná ruda nepochází ze Shooting Star. Ty kousky rudy patří do souboru vzorků Banninga Clarka a vy jste mu je sebral z dolní zásuvky stolu se sklápěcím víkem v jeho pokoji, nemýlím se?“

„K těm vzorkům nemám co říct, za živýho boha si na ně nemůžu vzpomenout.“

„Takže ta druhá osobnost, které říkáte Bob, se vás zmocnila až poté, když už jste s panem Bradissonem začali o Shooting Star mluvit?“

„No, přesně se nepamatuju. Začali jsme mluvit o těžebních pozemcích a samozřejmě, jelikož má žena toto těžební místo

vlastnila, možná, že jsem se o něm nějak zmínil. To znamená, než přišel Bob. Co se dělo potom, už nevím.“

Moffgat nasadil medový tón. „Chápu přesně, v jaké jste situaci, pane Simsi. Vy sám byste se za žádných okolností žádným podvodným obchodem neprovinil, ale jsou chvíle, za něž nejste odpovědný, chvíle, kdy místo vás jedná ta druhá osobnost a vy se nalézáte v trapné situaci, že nesete odpovědnost za věci, které se stanou bez vašeho vědomí a zcela proti vaší vůli.“

„To je pravda,“ souhlasil Sims. A pak po chvilce přemýšlení dodal s velkým důrazem: „To je pravda!“ Zářivě se na právníka usmál tím vřelým přátelstvím, které se rodí z dokonalého porozumění.

„Nuže tedy,“ pokračoval Moffgat, „když jste v ten den, o němž mluvíme, odcházel, neměl jste ani nejmenší tušení, že vás to škodolibé druhé já dožene k podvodu pana Jamese Bradissona, že?“

„Já určitě ne. Pan Bradisson je můj přítel a za nic na světě bych mu nedokázal ublížit. Nezkřivil bych mu jediný vlásek na hlavě.“

Bradisson si pěstěnou rukou třel téměř holou lebku, oči mu zjihly, až se rozzářily.

Moffgat vemlouvavě pokračoval: „Vy sám jste toho dne nezamýšlel, dokonce ani v nejmenším, pokusit se Jamesi Bradissonovi nějaký těžební pozemek prodat, viďte?“

„Absolutně ne.“

„Dobrá, ovládl někdy Bob vaši osobu v období krátce před rozhovorem, který jste měl s panem Bradissonem?“ „Myslíte ten samý den?“

„Ten samý den, nebo den či dva předtím,“ prohodil Moffgat ledabyle.

„Ne, to ne. Dost dlouho mě nechal být. A to mě mělo varovat, protože Bob se drží stranou tak dlouho, než ho popadne žízeň, pak přijde a převezme velení.“

„Já chápu. Takže Bob určitě nebyl, jak vy říkáte, ‚u kormidla' v průběhu tří či čtyř dnů před vaším rozhovorem s Bradissonem?“ „To je pravda.“

„Pak,“ pravil Moffgat náhle pohrdavě a nyní své přátelské chování nahradil zjevnou agresivitou, „jak vysvětlíte to, že jste na schůzku s panem Bradissonem šel s kapsami naplněnými vzorky rudy, které jste šlohl z dolní zásuvky stolu se sklápěcím víkem v ložnici Banninga Clarka?“

Simsova tvář náhle změnila výraz. Jeho samolibost byla otřesena, jak na něj dopadl plný dosah otázky. Neklidně se posunul na židli.

„No tak, odpovězte na tu otázku,“ burácel Moffgat na zdrceného svědka.

„Tak, tedy... No, počkejte. Nevíte jistě, že ty kameny pocházejí z Clarkova stolu.“

Moffgat sáhl vítězoslavně do malého kufříku, otevřel ho a postavil horninu před svědka: „Vidíte tento vzorek rudy?“ „Ano,“ řekl Sims, aniž se ho dotkl.

„A vidíte ten, který je označen křížkem, vytesaným do povrchu horniny? Není tato označená hornina jedním ze vzorků, které jste dal Jamesi Bradissonovi, a není tento kus naprosto shodný s tím druhým vzorkem, který pochází z naleziště Banninga Clarka, známého pod názvem Sky High?“

Sims se chvilku nervózně ošíval, pak náhle vyhrkl: „Nikdy jsem tenhle vzorek Bradissonovi nedal.“

„Chcete říci, že jste mu tento vzorek s vytesaným křížkem - ten, co vám právě nyní ukazuju - nedal?“

„Ne, nedal,“ řekl Sims rozhodně. „Je tu jen jeho tvrzení proti mému. Nedal jsem mu ho.“

„Vy jste mu tedy během rozhovoru ani při jednáních, která vedla k podepsání smlouvy s Jamesem Bradissonem, tento vzorek vůbec nedal a neřekl mu, že jste ho vlastnoručně sebral v těžební oblasti Shooting Star, že pochází z rudné žíly, na kterou jste v této oblasti narazil?“

„Ne, pane, nedal.“ Nyní byl Sims neústupný a tvrdošíjný.

„Jste si tím jist?“

„Naprosto.“

„Jak si můžete být jist?“ zeptal se Moffgat a vítězoslavně se na svědka usmíval. „Vždyť si z rozhovoru nic nepamatujete. Tou dobou vás ovládalo vaše druhé já, jak jste, myslím, vy sám uvedl, ‚u kormidla byl Bob'.“

Svědek si prudce přitáhl levou ruku k hlavě a poškrábal se ve vlasech nad levým spánkem. „Tedy,“ řekl, „už se mi to začíná vybavovat jasněji. Možná že to nebylo proto, že Bob převzal velení. Možná to bylo jen proto, že jsem se trochu opil a nemohl jsem si na věci jasně vzpomenout.“

„Vy jste během vaší diskuse s panem Bradissonem o tomto těžebním místě pil?“

„Přesně tak.“

„A nedokážete se na věci jasně rozpomenout?“ „Přesně tak.“

„Jak potom můžete tak rozhodně tvrdit, že jste tuto horninu společně s jistými dalšími vzorky panu Bradissonovi nedal a neřekl mu, že to jsou vzorky z rudné žíly, kterou jste právě odhalil na pozemku vaší ženy v těžební oblasti Shooting Star?“

„Tak,“ řek] Sims a neklidně se vrtěl, „začínám se teď jasněji rozpomínat.“

„Chcete říci, že jste se právě na všechno jasně upamatoval?“

„No, poměrně jasně.“

„Potom vaše druhé já, které vy nazýváte Bob, u moci vůbec nebylo. Vůbec na scénu nevstoupilo?“ „No, myslím, že ne. Jak to teď vypadá, tak ne.“

Moffgat výsměšně zaklapl složku, strčil ji do aktovky a s dramatickým gestem zavřel zip. „To je všechno," oznámil.

Obrátil se k Masonovi a řekl: „Takže, kolego, ve světle těchto okolností žalobu jistě nenapadnete. Mám pravdu?"

Mason řekl vážně: „Nevím. Musím celou záležitost rozvážit."

„Hm!" řekl Moffgat. „Věc je naprosto jednoznačná, k tomu není co dodat."

„Nezapomínejte," podotkl Mason, když se Moffgat právě chystal vstát, „že nás čeká ještě jedno místopřísežné prohlášení, prohlášení Jamese Bradissona."

„Ale vy nyní, pane Masone, Bradissonovo místopřísežné prohlášení jistě nechcete." „Proč ne?"

„Protože prohlášení, které jsme právě vyslechli, už případ naprosto rozhodlo. Nyní již žalobě pro podvod nemůžete zabránit. Váš vlastní klient se k němu fakticky přiznal. Kdybyste šel k soudu, neměl byste se o co opřít."

„Ale," naléhal Mason, „já bych chtěl sepsat Bradissonovo místopřísežné prohlášení. I když se nemám o co opřít, stále můžu mluvit."

„To teda nechápu proč," odsekl Moffgat nedůtklivě. „Neznám v zákoníku paragraf, který říká, že se lze vyhnout trestnímu stíhání pro podvod, když už byl podvod jednou prokázán, zastrašováním postižené strany."

Mason odvětil: „Chci toto prohlášení sepsat, trvám na něm."

„Povstaňte," pronesl Moffgat podrážděně k Bradissonovi. „Zdvihněte pravou ruku a přísahejte. Jestli pan Mason nalezne útěchu v tom, že vás vyslechne, dopřejme mu ji."

Bradisson vstal, zdvihl ruku, vyslechl text přísahy, řekl: „Ano, přísahám," a usmál se na Perry Masona. „Tak začněte, pane Masone. I když se domnívám, že k tomu, co řekl Pete Sims, už nemám co dodat."

„Jste zástupce Obnoveného těžebního syndikátu?"

„Prezident.“

„A jak dlouho jím jste?“ „Asi tak rok.“

„Zdědil jste rozhodující balík akcií od své sestry, paní Banning Clarkové?“ „Ano.“

„A jako prezident společnosti určujete její politiku?“ „To je přece hlavním posláním prezidenta.“

„Jenom se snažím dostat do záznamu fakta,“ vysvětlil Mason.

„No, nejsem žádná vycpaná dekorace. Byl jsem zvolen členy správní rady, abych společnost řídil. A o to se snažím, jak nejlépe dovedu,“ dodal poctivě.

„Přesně tak. Znáte Nell Simsovou, manželku Petea Simse, svědka, jenž právě vypovídal?“

„Ano, jistě.“

„Jak dlouho ji znáte?“

„Ani nevím. Rok nebo tak, možná o pár měsíců déle. Prvně jsem se s ní setkal v Mojave.“

„Kde provozovala hostinec?“ „Ano.“

„A s Petem Simsem jste se seznámil také tam?“ „Myslím, že ano. Možná.“

„Poslední rok se s nimi stýkáte více méně důvěrně. Žijí v tomtéž domě. Zastává funkci hlavní kuchařky a správcové?“ „Přesně tak.“

Moffgat zasáhl: „Protestuji proti takovému maření času. Fakt, že šlo o podvod, nemůžete změnit, ani kdybyste tohoto muže vyslýchal do soudného dne.“

Mason tomuto přerušení nevěnoval pozornost a pokračoval družným, důvěrným tónem ve vyšetřování.

„A během té doby jste měl příležitost vidět Petea Simse poměrně často?“

„Dost často. Tedy, dá se říci v určitých údobích.“

„Jakých údobích?“

„Když nebyl na tahu. Předpokládám, že by to vyjádřil asi takto - ‚když Bob nebyl v sedle'.“

„Takže o Bobovi už určitý čas víte?“ „Ano.“

„Asi tak před šesti měsíci se pan Sims vrátil z pouště a řekl vám o žíle, kterou objevil.“

„Ano. Odhadoval cenu pozemků své ženy a narazil na tu žílu. Domníval se, že je vskutku bohatá. Ukázal mi ji. Podle mě byla dobrá. Řekl jsem mu, že syndikát zřejmě bude mít zájem uvedené pozemky odkoupit.“

„A později jste se na ceně dohodli?“

„Ano, ty pozemky jsme koupili.“

„A jaká částka byla zaplacena?“

„Vyplatili jsme základní obnos v hotovosti a pak jsme podali žalobu, aby byla smlouva prohlášena za neplatnou na základě skutečnosti, že šlo o podvod, a abychom byli dále zproštěni povinnosti uhradit zbytek formou splátek, jak jsme se v kupní smlouvě zavázali.“

„Kdy jste prvně zjistili, že jste byli podvedeni?“

„No, přišla zpráva od prubíře a pak, o několik týdnů později, jsem si všiml, že tato ruda měla přesně tutéž zvláštní minerálovou skladbu a přesně tytéž slučovací poměry jako ruda. která se vyskytla na pozemku jiném, který byl součástí majetku společnosti, pozemku, na který nám Banning Clarke udělil přednostní kupní právo.“

Mason se zeptal: „A když jste se stal prezidentem společnosti, měl jste už s těžbou zkušenosti?“

„Neměl jsem v tomto oboru velké zkušenosti, ale hodně jsem toho o těžbě věděl a měl jsem pro ni přirozené vlohy. Praktickou stránku jsem si osvojil poměrně rychle, až neobvykle rychle, mám-li se podržet spíš pravdy než skromnosti.“

„Takže se považujete za naprosto kompetentního vykonávat funkci prezidenta těžební společnosti, jež má poměrně velký objem akcií?“

„Kdybych se nepovažoval, nikdy bych tuto funkci nepřijal. Vypracoval jsem podrobné studie všech forem těžby, pane Masone, zejména pro reality Obnoveného těžebního syndikátu a problémy, které se k těmto realitám vztahují.“

„A jste dobrým znalcem lidských povah, pane Bradissone?“ „Co tím myslíte?“

„Jen to, že poté, co jste měl příležitost sledovat a zkoumat pana Simse, jste měl přesnou představu o jeho celkové povaze?“ „No ano, když chcete mluvit o tomhle.“

„Šel jste si jeho těžební reality osobně prohlédnout, než jste uzavřel obchod?“ „Přirozeně. Těžko bych přesvědčoval akcionáře své společnosti, aby vyplatili horentní sumu v hotovosti za něco, co jsem si sám neprohlédl.“ „Sestoupil jste i do mělké těžební jámy?“

„Tak mělká zase není. Je hluboká kolem padesáti stop, a dále pak nepatrně stoupá vlivem sesunů na čtyřicet až třicet pět stop.“ „Zkoumal jste rudu v této jámě?“ „Jistě.“

„Než jste podepsali dohodu o koupi?“

„Samozřejmě. Ty bohaté vzorky, které jsem tam našel, byly podvržené.“

„Slyšel jste o nezbedném druhém já, nevyzpytatelném Bobovi, který nutí Peteovo tělo proti jeho vůli sejít z uzoučké pěšinky poctivosti a dát se na cestu opilství?“ otázal se Mason.

Bradisson se zasmál: „Jistě, slyšel. Promiňte, že se směju, ale myslím, že jste to vyjádřil skvěle.“

„Děkuji. A měl jste příležitost vyslechnout hodně těch příhod, co udělal Bob, když ovládal tělo pana Simse?“

„Ano.“

„Mám za to, že jste si na Boba vytvořil nějaký názor.“

Bradisson podotkl: „Nerad bych, abychom si nerozuměli, pane Masone. Tenhle takzvaný Bob na žádný pád neexistuje. Pete Sims ho jednoduše užívá jako obětního beránka. Jako alibi. Kdykoliv se Pete zapomene nebo vyvede něco, co by neměl, tvrdí, že si vůbec nepamatuje, co se dělo, že se ho zmocnilo jeho druhé já. Ten takzvaný Bob je jen výmluva pro jeho ženu. Možná mu věří, možná ne. Každopádně nepodniká nic, aby tomu vykrucování učinila přítrž. A díky tomu si Pete osvojil poněkud dětinský, nezralý přístup. Manželka mu ty výmysly polyká s takovou slepou důvěřivostí, že si ten člověk už ani nenamáhá mozek, aby vymyslel kvalitní lež. Jen tak pro ilustraci, víte, jak snadno ho dneska chytil pan Moffgat, ačkoliv nechci snižovat schopnosti pana Moffgata, které v této brilantní ukázce křížového výslechu předvedl. Ale faktem zůstává, že Sims v účinnost těch svých báchorek tak dětinsky věří, že ani nevěnuje patřičnou péči jejich vymýšlení. Tohleto vymlouvání se na druhé já je pro něj velice snadné.“

Masonova tvář i hlas prozrazovaly překvapení. „Chcete říci, že si své druhé já úmyslně vybájil?“

„Samozřejmě,“ odvětil Bradisson a hlasem i chováním dával najevo určité pohrdání nad Masonovým pokusem hrát divadlo. „Jistě jste, pane Masone, neočekával, že prosadíte, že nějaké takové druhé já skutečně existuje.“

„Ovšem já nemám tu výhodu znát ho tak důvěrně jako vy. Pouze jsem se s ním letmo setkal, ale když mluvil o svém druhém já, zdál se mi být upřímný. Doufal jsem, že jeho slova potvrdíte.“

„Neurážejte moji inteligenci, pane Masone.“

„A vy myslíte, že pan Sims úmyslně lže?“

„Jistěže.“

„Jak dlouho to víte?“

„Téměř od chvíle, co jsem se s ním seznámil. Mělo by to být zřejmé každému, kdo má zdravý úsudek. Je to pověstný ničema a

příšerný lhář. Pamatujte, že jste si o to žádal, pane Masone. Je v něm něco sympatického, ale je to jen notorický opilec, rozený lhář, v samé své podstatě nečestný člověk. Své nedostatky se snaží zamaskovat tím, že vypráví báchorky, kterým by nevěřilo ani malé dítě. Rozumějte mi, pane Masone, to vy jste na toto téma stočil hovor. Ale když už jste to udělal, nezdráhám se vám otevřeně sdělit, že bych mu nedůvěřoval, jak bych tak řekl hovorově, ani co by se za nehet vešlo. Je to starý podlý ničema bez špetky jakéhokoliv svědomí a jen s omezenou inteligencí. Na jedno je chytrý dost - umí se naoko opít, předstírat, že má nějakou informaci, kterou se snaží neprozradit, a pak vás nechá, abyste z něho v nestřeženou chvíli dostali, že narazil na zlatou žílu. Jinými slovy, je to dobrý, velmi dobrý herec, a to je všechno. Dokáže lež nekonečně lépe zahrát, než ji povědět.“

„Děkuji,“ řekl Mason, „to je všechno.“

„Všechno?“ zeptal se Moffgat, jaksi překvapen.

„Ano.“

V Moffgatově tváři se zračil úskok. „Víte, pane Masone, že jste měl právo křížového výslechu svědka?“ „Přirozeně.“

„Navzdory tomu, že je to můj klient.“ „Chápu.“

„Ohledně jakékoli věci související s případem, na niž jste se ptal, v přímém výslechu?“

„Přesně tak zákon chápu.“

„A vy sám jste mi, kolego, uvolnil místo.“

Mason se pouze mírně uklonil.

„Nuže tedy,“ pravil Moffgat a samolibě se obrátil na Bradissona, „se vás, pane Bradissone, ptám, jste-li přesně a dle pravdy obeznámen s pověstí zde přítomného pana Petea Simse.“

„Ano, jsem.“

„Jaká je?“

„Příšerná.“

„Není snad mezi těmi, kdo ho znají, považován za důvěryhodného?“ „Absolutně ne.“

„Vy byste jeho svědectví pod přísahou věřil?“ „Určitě ne.“

„To je všechno,“ ohlásil Moffgat vítězoslavně.

Mason řekl: „Myslím, že tím můžeme záležitost místopřísežných prohlášení uzavřít.“ Zdvihl se, protáhl a zazíval.

„A vy vážně chcete tuto žalobu napadnout?“ zeptal se Moffgat.

Mason se k němu otočil. „Jděte, kolego, do své kanceláře a prostudujte si zákon o podvodu. Zjistíte, že zažalovat člověka z podvodu vyžaduje dle zákona víc, než podvod vylíčit. To vylíčení musí být důvěryhodné. Musí sedět. Musí být spolehlivé. Váš vlastní klient prohlásil, že pokládá Petea Simse za příšerného lháře, že by mu nevěřil ani co by se za nehet vešlo, že by nedoporučoval spoléhat se na cokoliv, co řekne. Že on sám je odborník na těžbu, že dříve, než těžební realitu koupil, ji osobně prozkoumal. Je tudíž zřejmé, že to, nač spoléhal, byl jeho vlastní úsudek, jeho víra ve svoji vlastní neomylnost. Jsou doby, kolego, kdy mít špatnou pověst přináší zisk. Až si zákon o podvodu znovu prostudujete, uvažte, jestli chce vaše strana ve sporu pokračovat.“

Bradisson se otočil, aby si zpytavě přeměřil Moffgata. A stačil mu jediný pohled na náhlé zděšení, které v tváři svého advokáta spatřil, aby si uvědomil, jak Masonova slova ťala do živého.

„Ale můj klient neřekl, že spoléhal na svůj vlastní úsudek,“ protestoval Moffgat. „Takto se přesně nevyjádřil.“

„Počkejte, až bude toto místopřísežné prohlášení přečteno před porotou,“ usmíval se Mason. „Muž, který má přirozený talent vstřebávat teoretické znalosti o těžbě, který je dokonale schopen řídit kroky velké těžební společnosti, a proto si dovolil stát se jejím prezidentem, který si nepotřeboval zavolat žádného důlního technika, aby mu pomohl, který si osobně a sám prozkoumal terén a pak šel a uzavřel obchod, dříve než dostal výsledky rozboru

rudy. Se mnou se nepřete. Šetřte své argumenty pro porotu. A mimochodem, kolego, nedokázal jste přesvědčit svého vlastního klienta a nepřesvědčil jste ani sám sebe.“

Moffgat řekl: „Myslím, že jste si špatně vyložil výpověď mého svědka, pokud se týče prohlídky reality, kterou osobně uskutečnil, pane Masone. Svědek ovšem bude mít příležitost si toto místopřísežné prohlášení, než bude zaregistrováno, pročíst a podepsat. Já jsem shodou okolností s fakty tohoto případu obeznámen a vím, že prohlídka pana Bradissona nebyla takového charakteru, aby mu umožnila od smlouvy na základě podezření z podvržení faktů odstoupit.“

A Moffgat bleskově vyslal ke svému klientovi varovný pohled, aby měl jistotu, že Bradisson bude tiše.

Mason se usmál. „Přečtěte si případ Beckley versus Archer, 74. Cal. App. 489, který zachycuje, že i v případě, kdy kupující neuskuteční nezávislou prohlídku a plně nevěří líčení prodávajícího, pokud se týče charakteru reality, ještě nemůže počítat s uznáním podvodu, ať tento podvod bije do očí sebevíc. A mějte na paměti, že váš klient prohlásil, že by nevěřil Peteu Simsovi, ani co by se za nehet vešlo.“

Moffgat zpytoval mozkové závity, ale na žádnou odpověď nemohl připadnout. Náhle se k Masonovi otočil a pronesl: „O tomto aspektu případu si s vámi pohovořím u soudu, pane Masone. Prozatím je tu ještě jiná záležitost, již bych s vámi chtěl probrat.“

„Oč jde?“

„Máte akcie Obnoveného těžebního syndikátu, které předtím patřily Banningu Clarkovi.“ „Ano, to je pravda.“

„Jak předpokládám, víte, že se našla poslední vůle.“ „Opravdu se našla?“

„Vůle, sepsaná před časem, v níž všechen majetek odkazuje své ženě nebo v případě její smrti jejím právoplatným dědicům, z čehož vyjímá jedinou osobu - Jamese Bradissona.“

„Vskutku,“ poznamenal Mason neosobně.

„Mrzí mne,“ pokračoval Moffgat afektovaně, „že pan Clarke pociťoval za nutné tento dodatek do své poslední vůle vložit. Je to přímý, zbytečný a zcela bezdůvodný políček, nezasloužený despekt k člověku, který se vždy snažil být jeho přítelem.“

Bradisson měl ve tváři svatý výraz.

„Avšak,“ pokračoval Moffgat, „ať je tomu jak chce, paní Bradissonová je podle zákona univerzální dědičkou a jako taková majetek zdědí. Posílá závěť k soudnímu ověření. A za této situace se, pane Masone, přece nebudete snažit ty akcie držet, ale předáte je bez prodlení vykonavatelce poslední vůle.“

„Proč bych měl?“ zeptal se Mason.

„Protože víme, že ten prodej fakticky žádným prodejem nebyl.“ „Kdo říká, že nebyl?“

„Vy tvrdíte, že jste za převedení certifikátu o vlastnictví akcií poskytl nějakou úhradu?“ „Samozřejmě.“

„Mohl byste mi laskavě říci, co tato úhrada obnášela?“ „Nevidím žádný důvod, proč bych to dělal.“

„Myslím, pane Masone, že jste si vědom toho, že jako advokát jste jednal z pozice důvěrníka a že jakákoliv dohoda, kterou z této pozice se svým klientem uzavřete, se posuzuje jako podvod, a jakákoliv nepřiměřená výhoda, kterou na svém klientovi získáte, jako závažné provinění, a mohlo by to zavdat důvod k obvinění ze zneužití postavení.“

„To zní jako výhrůžka, Moffgate.“

„Snad to i je... a já nevyhrožuju naplano.“ „Jsem rád, že to slyším.“

„Mám tomu rozumět tak, že navzdory mému požadavku se akcií odmítáte vzdát?“

„V kostce ano.“

„To, pane Masone, celou záležitost velice znepříjemní. Vytvoří to mezi námi jisté osobní tření.“

„No dobrá, rozdílnost názorů je příčinou koňských dostihů a soudních procesů.“

„Ale toto je víc než pouhý proces. Nezbyde mi než napadnout z etického hlediska vaše případy. Tato kontroverze bude osobní a hořká.“

„To je výborné. Mám rád souboje. Mám rád lidi rozdrážděné v urputných kláních. A nyní, omluvíte-li mě, vrátím se do své kanceláře.“

A Mason vypochodoval z kanceláře, aniž by se ve dveřích ohlédl.

XVI.

Della Streetová rozprostřela na Masonově stole odpolední noviny. „Podívejte se na našeho přítele Paula Drakea," řekla. Mason si obrázek potěšeně prohlédl: fotografie Paula Drakea oděného v potrhané košili, spravovaných kalhotách, na hlavě ošoupaný klobouk, vedle sebe soumara s plátěným vakem přes hřbet. Z vnější strany byly k vaku přivázány rýč, lopata a rýžovací miska. Celý obrázek působil věrohodně. Paulu Drakeovi se zrovna na tváři podařilo vykouzlit ten správný výraz dobromyslné upřímnosti. Na obrázku vypadal vyhublý, osmahlý a tvrdý, utužený léty ryzího života na poušti. V natažené pravici držel pytel z jelenice.

Fotografie měla podtitulek: „P.C. Drake tvrdí, že znovu objevil slavné naleziště. Fotografie Drakea zachytila, jak podává Harveyi Bradymu, bohatému lasalisaskému chovateli dobytka, zlaté valouny. Podrobnosti na straně 6."

Novinová zpráva zaujímala na straně 6 výsostné postavení. Titul hlásal: „Prospektor objevil bájné naleziště. Dobytkářský král Jižní Kalifornie a prospektor z Nemanic drží klíč k záhadě."

Mason pročítal článek s velkým zájmem. Harvey Brady, význačný dobytkář z Las Alisas, chtěl vždycky být, jak se zdá, prospektorem, ale osud určil, že začal v malém měřítku chovat skot. A peníze, které vydělal, hned investoval do dalších stád, až se časem stal jedním z nejvýznačnějších dobytkářských magnátů jižní oblasti. Ale touha být prospektorem mu v podvědomí zůstala.

Protože mu obšírné podnikatelské zájmy bránily vydat se do pouště osobně, začal si Brady pročítat knihy o těžbě a nalezištích, zejména o bájných nalezištích severozápadu. S velkou horlivostí a

vytrvalostí hltal každičkou dosažitelnou informaci a postupně si zbudoval nejobsáhlejší příruční knihovnu v jihozápadní Kalifornii.

Ze strachu, že bude směšný, tajil Brady svůj koníček dokonce i před nejbližšími přáteli a partnery. Lidé, kteří ho znali celá léta, nikdy nepojali nejmenší podezřeni, že se zajímá o zaniklá naleziště a že na základě intenzívního bádání vyvinul jisté teorie, podle nichž by se možná opět dala určit poloha některých z nich.

A stalo se, že když Brady asi tak před šesti měsíci projížděl pouští, osud, který zavinil, že Brady je dnes namísto prospektorem velkochovatelem skotu, se ho očividně rozhodl odměnit za trvalý zájem. Přesně v tu chvíli, kdy Harvey přejížděl pouští do Las Vegas, aby se zúčastnil důležité konference chovatelů, se po rozpáleném pruhu pouštní silnice mezi Yermem a Windmill Station nešťastně vlekl P.C. Drake, typický prospektor, který bědoval nad tím, že jeho soumar zemřel uprostřed pouště a že z celého svého pozemského jmění mohl zachránit jen to, co unesl na zádech.

A jak se tak Drake šoural po silnici, náhle uslyšel zabrzdit auto, zvedl hlavu a spatřil přátelsky se usmívajícího rančera. O chvilku později už Drake, těžký vak uložen v kufru automobilu Harveye Bradyho, uháněl po silnici směrem k Windmill Station. Z rozhovoru, který následoval, vyšlo najevo, že Drake znal tu část pouště, v níž se, podle závěru Harveye Bradyho, jedno z těch bájných nalezišť mohlo nacházet.

Drake nevystoupil ve Windmill Station. Pokračoval dál do Las Vegas jako host Harveye Bradyho. Po celou dobu schůzky chovatelů setrvával Drake v Bradyho hotelu. Kdykoliv se mohl rančer na chvilku utrhnout, zašel za Drakem do pokoje, aby se s tímto chlápkem blíže seznámil a vytříbil si na něho názor.

A pak, v poslední den schůze, přednesl Brady svůj návrh. Finančně Drakea podpoří. Ten se přestane nazdařbůh plahočit za kvalitní rudou, stane se místo toho jakýmsi pouštním detektivem a

pustí se cestou, kterou podle Bradyho dedukce musel jeden z mužů, kteří objevili a následovně ztratili nejbohatší naleziště v celém Jihozápadě, projít.

Noviny pokračovaly: „Obě strany přirozeně podrobnosti rozhovoru, který následoval, tají, ale dohody bylo dosaženo. Jejich spolupráce se naplnila včera odpoledne, kdy Brady, který samozřejmě na nemanického prospektora, jehož naložil v poušti, nepřestal ani na moment myslet, obdržel vítanou zprávu, že díky jeho dedukční schopnosti bylo znovuobjeveno jedno přímo pohádkově bohaté naleziště v poušti. Osud tak toto malé drama dobročinnosti s mlhavými vyhlídkami šťastně završil a prospektor Drake právě předává Harveyi Bradymu pytel z jelenicové kůže, obsahující zlato z rýžoviště v hodnotě několika set dolarů, které nasbíral za dobu kratší než dvacet pět minut. Našel to zlato určitě přesně na stejném místě, kde před dvěma třetinami století jeden chlapík z objevu tak obrovského bohatství radostí zešílel a víckrát už nedokázal svůj kaňon najít.“

Mason se spokojeně usmál: „Tedy Paulu Drakeovi všechna čest. Vedl si znamenitě.“

„I Harveyi Bradymu,“ dodala Della Streetová. „Ten nic nezkazí a určitě i on přispěl svou kapkou do mlýna.“

„Ano, to každopádně. Přátelé mu zřejmě uštědří nemilosrdný šťouchanec, až dojde k finále. Ale Brady pro nás rozhodně zapracoval.“

Delle Streetové zazářilo v očích. „Tak se mi zdá, že z toho má také náramnou srandu. Má takový neotřelý smysl pro humor, že je s ním radost rozprávět.“

„A je věrný svým přátelům, takže se na něj dá spolehnout,“ řekl Mason. „Nevzkázal něco Paul Drake?“ „Ani slůvko.“

„Řekl jsem mu, ať se trochu poveselí.“

„To se Drakeovi bude líbit, poveselit se na konto cestovních výloh.“

„A jak! Zkusíme, jestli bychom nesehnali k telefonu Bradyho, Dello.“

Della přešla k telefonu na svém stole, vydala Gertie u centrální linky instrukce, a během několika minut byl rančer na drátě.

Mason řekl: „Promiňte, chtěl jsem toho po vás najednou moc, Brady, ale všechno vám vysvětlím, jen co se sejdeme.“

„Nic nevysvětlujte,“ řekl Brady, „přítel, který potřebuje vysvětlení, za přátelství nestojí. Kdykoliv poprosíte rančera, aby pro vás něco udělal, buďto vás pošle ke všem čertům, nebo to udělá s ďábelskou radostí. Nemůžu pro vás udělat ještě něco?“

„Ne, zatím nic,“ řekl Mason.

„Ten váš Drake se zpíjí jak zákon káže. Je to dobře?“ „To je v pořádku.“

„Pravil, že chcete, aby se veřejně zkároval a pak se nemístně rozhovořil. Ale když si pustil pusu na špacír, byl jen tak mírně pod parou, tak jsem to musel pojistit tím, že jsem mu ji zavřel.“

„Probíhá to klidně?“ zeptal se Mason.

„Ne tak docela. Jednou se vytratil a dal se na úprk, ale já ho přivlekl zpátky lasem a od té doby je už zase poddajnější.“ „Je vůbec schopen řídit auto?“ „Kruci, není.“

„Máte někoho, kdo by ho zavezl do Mojave a tam vypustil?“

„V tomhle stavu?“

„Ano.“

„Jistě. Zavezu ho tam sám. Chcete-li vidět, jak to umějí dva staří prospektoři roztočit, přijeďte do Mojave a sledujte, jak Paul Drake a Harvey Brady slaví svůj velký den.“

„Dokonce i můžu,“ smál se Mason. „Jenom ne...“

Mason zaslechl v telefonu řinkot zjevně způsobený praskajícím sklem.

Brady zalál: „Hernajs, to třeštidlo proskočilo oknem.“ Pak uslyšel Mason klapnutí, jak Harvey položil sluchátko, a následovalo rytmické tepání, jak se sluchátko rozkývalo ze strany

na stranu a v krajní poloze vždy narazilo do zdi. Slyšel, jak Harvey Brady křičí: „Na toho koně nelez! Ten vyhazuje!“ A pak se spojení přerušilo.

Mason si povzdechl, zavěsil sluchátko a řekl Delle: „Poslechla jste si ten hovor?“

Přikývla. „Zdá se, že Paul Drake trénuje na kovboje.“ „Tvrdě.“

Della řekla: „Podívám se, co se dá zjistit o ostatních.“

Za patnáct minut mu přinesla informace. Salty Bowers byl vyslýchán policií a propuštěn. Obytný přívěs mu policie zabavila, a tak ho Salty jednoduše vyměnil za koňský přívěs, naložil soumary a odrazil do neznáma.

Dr. Kenward, který utrpěl šok, se odebral někam od pouště hledat klid, ačkoliv mu hrozí mírné nebezpečí, že se do rány dostane infekce. A Velma Starlerová s ním.

Mason řekl: „Spojte se s detektivní kanceláří. Zjistíme, jestli se někde nedopídíme přívěsu Saltyho Bowerse.“ Della zašla přes chodbu do Drakeovy detektivní kanceláře a když se vrátila, hlásila, že všichni muži jsou v terénu. „Jak jste dopadl s místopřísežnými prohlášeními?“ zeptala se.

„Myslím, že jsem jim tu představu o jednoznačném podvodu značně naboural.“

„Vsadím se, že Moffgat zuří.“

Mason přikývl.

„Měl byste ho raději sledovat. Jestliže ho přetrumfnete dvakrát za sebou, bude se snažit na vás něco vytáhnout.“

„To je právě to,“ přiznal Mason. „Už je něčemu na stopě.“ „A čemu?“

„Ty akcie. Není si tou věcí ještě jistý, ale zaobírá se tím. Víte, podepsal jsem Clarka na ty akcie. Musel jsem. Kdyby Clarke podpis jednoduše obtáhl, bylo by vše legální. Kdyby žil, nebyl by v tom žádný rozdíl, protože o všem věděl a s tím, co jsem udělal, souhlasil. Ale když je Clarke mrtvý, vězím v tom až po uši. Mohou

to klasifikovat jako falšování, pokus z mé strany o nabytí akcií v hodnotě čtvrt miliónu dolarů paděláním jména mrtvého klienta.“

„A Moffgat má podezření?“

„Ano, myslím, že ano..., ale zatím obchází s udičkou. Učinil předběžný výpad tím, že mi zkoušel pohrozit. Ty akcie si samozřejmě přivlastnit nechci, ale neodvažuju se dát je z ruky.“

„Co jste udělal?“

„Zastavil jsem ho v útoku, naznačil jsem mu, že se nedám.“ „Šéfe, buďte opatrný.“

Usmál se. „Na to už je příliš pozdě... a navíc mě nikdy nebavilo být opatrný.“

Ve čtyři hodiny odpoledne předala Drakeova kancelář zprávu: Banning Clarke vlastnil nějaké pozemky v oblasti Walker Pass. Jsou známé jako skupina Sky High a Obnovený těžební syndikát dostal přednostní právo ke koupi. Toto právo dnes o půlnoci vyprší. Salty Bowers se tam očividně rozjel. Doprovázeli ho dr. Kenward a Velma Starlerová. Lékař hledal místo, kde by se odreagoval od nemocničního prostředí, kde je naprostý klid.

Mason vyhledal přesnou polohu Clarkových pozemků Sky High a pak se usmál na Dellu Streetovou. „Dello, nemáme u správce v úschově dva spací pytle?“

Přitakala. „Ty, co jsme v nich spali, když jsme tábořili loni na podzim? Nejsem si moc jistá, jestli tam jsou i nafukovací matrace.“

„Využijeme příležitosti,“ navrhl Mason. „Řekněte správci, aby je připravil. Zajděte si domů a oblečte si něco, co leccos vydrží. Vezměte s sebou přenosný psací stroj, dejte do aktovky nějaké papíry a kopíráky, přesvědčte se, jestli máte naplněné pero, a určitě nezapomeňte těsnopisný záznamník.“

„Kam pojedeme?“ zeptala se.

Masonův úsměv se znatelně rozšířil: „Dělat prospektory, pátrat po uniklém vrahovi a vyhnout se obvinění z padělání.“

XVII.

Prašná silnice se už celé míle před nimi točila a kroutila. Pichlavé kaktusové stromy Joshua, rozestavěné kolem jako postavy na stráži, jako by rozpřaženýma rukama cestující varovaly, že je lépe se vrátit. Příležitostně přecupitala přes bílou stuhu silnice krysa klokaní. Shluky opuncií skýtaly ostny pokryté útočiště vyděšeným králíkům. Smrtonosné kaktusy Cholla, nejošidnější rostliny pouště, se zdály být zahalené do průsvitně jemného hedvábného třásňoví. Tu a tam stál v pozoru podsaditý válcovitý kaktus, jako by schválně připomínal příběhy prospektorů, kteří, lapeni v poušti bez kapky vody, odsekli vršek velkého kaktusu, vybrali zevnitř dužinu a čekali, až si budou moci sebrat vodnatou šťávu a zmírnit tak trýzeň žízně.

Della Streetová seděla a mapku, kterou sama nakreslila, měla rozloženou přes kolena. Zakrývala baterku pohárkem z dlaně, aby světlo Masona při řízení nerušilo. Každou chvíli pohlédla na tachometr.

„Za tři sta metrů odbočíme," oznamovala.

Mason zpomalil a pátral vlevo po odbočce. Konečně ji našel - jen dvě téměř neznatelné koleje v poušti.

Della zandala baterku, složila mapu a dala ji zpět do taštičky. „Je to deset a půl kilometru odsud. Stále po této cestě."

Cesta se šplhala na vyvýšenou plošinu, která lemovala nížinatou poušť.

„Tamhle zablikalo světlo," řekla Della.

„Auto proti?"

„Ne, takové spíš načervenalé. Tamhle je, víc vpravo. To je táborák."

Cesta se náhle stočila kolem vybíhajícího ostrohu, z táhlé zatáčky vyústila na menší terasu a skvrnka červenavého světla se zde proměnila v malý táborák.

„Vidíte někoho?“ zeptal se Mason. „Ani živou duši,“ odpověděla.

Mason zastavil na místě, kde byly stopy kol zaváté pískem. Reflektory osvítily poslední model sedanu, zaparkovaný poblíž staré káry Saltyho Bowerse a přívěsu, v němž si přivezl soumary.

Mason vypnul motor a zhasl světla.

Všude kolem bylo naprosté ticho, kromě drobného tepání, které vycházelo zpod kapoty auta, jak se motor začal ochlazovat, zvuku, který by byl za normálních okolností neslyšitelný, ale v tichu pouště zněl jako vzdálené bombardování na moři. Obklopen širokým tichem, působil opuštěný táborák zcela absurdně. Násilný pokus o veselí, který zde vyzněl stejně nemístně jako vtipkování při popravě.

„B-r-r-r-r,“ vydala Della Streetová, „jde z toho hrůza.“

Mason otevřel dveře automobilu.

Z temnoty asi patnáct stop od nich zaznělo pomalé a protahované: „Á, to jste vy!“ Pak Salty Bowers zvolal: „Všechno v pořádku, lidi, to je náš advokát.“

Téměř okamžitě zavládl v táboře ruch. Ale nejdříve ze tmy, která lemovala osvětlený kruh okolo táboráku, vystoupil dr. Kenward, belhající se o berlích, proti oranžově červené záři se objevil obrys elegantní postavy Velmy Starlerové a Salty Bowers se vynořil z černavy, která napovídala, že v tomto místě rostou pouštní jalovce.

„Opatrnosti není nikdy nazbyt,“ vysvětloval, „zvlášť při tom, co se teďka děje. Lidi okolo táboráku sou nejlepším cílem na světě. Viděli sme přijíždět vaše auto a rozhodli sme se, že bude bezpečnější se schovat. O co de, něco novýho?“

„Ne, nic nového. Jen jsme si na chvilku vyjeli. Máte tu místo ještě pro dva táborníky?“

Salty se usmál a široce rozmáchl rukou kolem sebe. „Celej širej svět. Poďte k ohni. Uvařím čaj.“

„Máme auto naložené tábornickými potřebami,“ vysvětloval Mason.

„Vyndáte to později,“ řekl Salty, „poďte se na chvíli posadit.“

Všichni tři se přesunuli k táboráku. Mason a Della si potřásli rukou s dr. Kenwardem a ošetřovatelkou a pak se usadili okolo nevelkého ohýnku. Salty vytáhl ohněm očouzenou kameninovou konvici, nalil do ní vodu z kanystru, postavil ji nad plameny a řekl: „Tuhle sme použili zatím jen jednou, na čaj. Na kafe máme jinou. Snad to, pane Masone, chápete, já sem před ničím neutíkal, ale ve městě lidi zjevně nechápou, co cítí našinec vůči svýmu partnerovi. Banningova smrt mě zlomila. A lidi o tom pořád chtěli mluvit... Jenom mluvit... mluvit... mluvit. Najednou mi došlo, že umírám hlady po poušti, jako to dojde člověku, když už jistou chvíli něco chce a neví přesně co, a pak to náhodou kolem zavoní smaženou slaninou a kávou a on pozná, že má prostě jen ukrutnej hlad.“

„A já,“ vysvětloval dr. Kenward, „jsem se rozhodl, že si už vážně potřebuji odpočinout. Myslím, že prostředníkem, který to se Saltym zařídil, byla Velma. Rozhodně mu jsem zavázán, že mě vzal s sebou.“

„Tohle je pozemek Banninga Clarka?“ zeptal se Mason.

„Teď už ano,“ řekl Salty, a pak se podíval na hodinky a poopravil se. „Bude, o půlnoci. Až vyprší přednostní kupní právo společnosti.“

„Jistě,“ podotkl Mason. „Ještě do půlnoci však mohou toto své právo uplatnit.“

„To můžou,“ odtušil Salty suše.

Náhle promluvil dr. Kenward. „Něco vám k té vraždě povím. A potom, máte-li na věc stejný názor, myslím, že bude nejlepší o ní prostě přestat mluvit.“

„To mně vyhovuje,“ schvaloval Salty účastně. „Co jste to chtěl říci?“ zeptal se Mason.

Dr. Kenward vyprávěl: „I když se mi policie nezdůvěřila, domnívám se, že zastává teorii, že se mě někdo pokusil zastřelit, jelikož mě mylně pokládal za Banninga Clarka.“

„I já,“ řekl Mason, „i když mi policie už vůbec nedůvěřuje.“

„To je, samozřejmě, přirozený závěr. Zatoulal jsem se na místo, kde by Banning Clarke spal, kdyby se nebyl vytratil. V měsíčním světle jsem byl vidět jen jako spící postava zachumlaná v dekách. Zcela zjevně nikdo nevěděl, že Banning Clarke odjel do pouště, a ten, kdo ho chtěl zabít, by se se vší pravděpodobností domníval, že Clarke jsem já.“

Mason přikývl.

„Ale,“ pokračoval dr. Kenward, „rád bych věděl, jestli to tak skutečně bylo!“

„Chcete říci, že ten, kdo se vás pokusil zabít, věděl, kdo jste?“

„Ta možnost tu je.“

„A motiv?“ ptal se Mason.

Dr. Kenward váhal.

„Pokračujte,“ pobízel ho Mason. „Mohl tu být pouze jediný motiv - jistá informace, kterou disponujete. Co to je?“

„Neměl jsem v úmyslu zajít až tak daleko, když jsem o tom začal mluvit,“ přiznal dr. Kenward.

„Dobře, ale už jsme tak daleko zašli,“ podotkl Mason. „Řekl bych, doktore, že ta informace souvisí s vaším oborem, snad jste objevil něco o té otravě. A myslím, že jediná možnost, jak se čestně zachovat vůči všem, jichž se věc dotýká, včetně vás, je povědět nám to.“

Dr. Kenward se zasmál: „Už jste to téměř všechno vyvodil. Čistě z rutiny jsem si nechal část obsahu žaludku postižených při prvním případu otravy. To jsme, jak si asi vzpomínáte, našli arzén v soukromé slánce, užívané výhradně Bradissonovými.“

„A co jste zjistil?“ zeptal se Mason.

„Zprávu o rozboru obsahu žaludku,“ pokračoval dr. Kenward, „jsem obdržel těsně předtím, než jsem odjel z města. Byla mi, samozřejmě, předána telefonicky; každopádně rozbor ukázal, že tam nebyla ani stopa po arzénu.“

„Co potom,“ zeptal se Mason, „vyvolalo příznaky?“

„Zjevně ipecac.“

„A za jakým účelem,“ naléhal Mason, „byl ipecac užit?“

„Aby vyvolal jisté symptomy otravy arzénem.“

„A za jakým účelem byly tyto symptomy vyvolány, doktore?“

Dr. Kenward suše odvětil: „Tato otázka spadá už do vašeho oboru. Já uvádím pouze lékařská fakta.“

„Ale co kovová chuť v hrdle, křeče, celková nevolnost?“

„Na to jsem se Velmy velice pečlivě vyptával,“ řekl. „Snažila se podrobně rozpomenout a je možné, že tyto symptomy vnukla pacientům právě ona.

Zvlášť jsem se jí zeptal na to, jestli se jich, když poprvé pojala podezření, že jde o otravu arzénem, neptala, jestli pociťují křeče či obecně bolesti břicha, pálivý pocit a kovovou pachuť v zadní části úst a křeče v nohou. Dnes už si nevzpomíná, jestli se ptala ona, nebo jestli jí pacienti sami hlásili, že takovéto symptomy prožívají.“

„Je v tom velký rozdíl?“ ptal se Mason.

„Značný. Kdykoliv pacient silně onemocní, trpí obvykle jistými projevy deprese, poměrně často podléhá sugescím, příležitostně se u něj objeví i určité příznaky hysterie. Za takovýchto okolností si člověk, který původně není postižen všemi symptomy, danou nemoc provázejícími, a dozví se o dalších symptomech, o nichž se předpokládá, že jdou ruku v ruce, okamžitě tyto symptomy vyvine.“

„Jste si jist, že v té slánce byl arzén?“ zeptal se Mason.

„O tom nemůže být pochyb. Rozbor to jasně dokázal.“

„Proč tedy byl arzén do slánky nasypán?“

„Také tahle otázka spadá spíše do vašeho oboru než do mého. Zjevně však existují dvě alternativy. Jedna je, že arzén dal do slánky někdo, kdo věděl, že Bradissonovi trpí otravou, jejíž symptomy připomínají otravu arzénem, a z nějakého důvodu chtěl, aby to vypadalo, že se je někdo pokusil otrávit arzénem.“

„A druhá alternativa?“ zeptal se Mason.

„Někdo se opravdu pokusil Bradissonovy otrávit a chtěl, aby jed zapůsobil až během příštího dne, až Bradissonovi slánku použijí, a nějakou zvláštní shodou okolností a z neznámého zdroje požili Bradissonovi dostatečné množství ipecacu k tomu, aby vyvolalo prudkou nevolnost.“

Mason řekl: „Zeptám se vás na toto, doktore. Uvažoval jste o možnosti, že si ipecac vzali Bradissonovi sami, s úmyslem fingovat příznaky otravy arzénem?“

„Čistě jako vědec snažící se prozkoumat všechny možnosti, které by vysvětlily symptomy, s nimiž jsem se setkal, jsem uvážil i toto.“

„Je nějaký důkaz, který by to podpořil?“

„Žádný.“

„Je to logické vysvětlení?“ „Není žádný důkaz proti.“

„A vy máte pocit, že se vás někdo pokusil zavraždit, protože jste na to přišel?“

„Je tu jistá možnost.“

Téměř minutu mlčeli, načež Mason řekl: „Chci si to všechno promyslet. A přitom si rozložím spací pytel.“

Mason přešel k autu, vyndal spací pytel, připevnil k motoru elektrickou hustilku, nafoukl matrace, vzhlédl a vedle sebe spatřil Saltyho Bowerse.

„Máte tu nějaké místo vymezené na spaní?“ zeptal se Mason.

„Mám stan,“ řekl Salty. „Děvčata ho můžou použít jako převlíkárnu. Spát v něm ale nechtějí. Je lepší spát venku pod hvězdárna.“

„Tak tedy rozložíme spací pytel slečny Streetové u stanu,“ navrhl Mason. „Kde spíte vy?“

Salty ztlumil hlas. „Sem dost rozrušenej z toho, co se děje. Dovlík sem si deky kousek dolů po cestě, kde můžu tak trochu hlídat, pro případ, že by se nám sem chtěl někdo vplížit. Chyťte spacák za tamhleten konec, já ho chytnu za tenhle a přeneseme ho. A až to zvládneme, bude čaj tak akorát připravenej k pití.“

Když byly spací pytle na svých místech a rance s věcmi k táboření vyneseny z Masonova auta, shromáždila se skupinka okolo ohně. Salty přiložil náruč pelyňků, oheň okamžitě zapraskal, rozzářil se a světelný kruh přihnal stíny, které jej protnuly.

Salty nalil čaj a řekl: „Tady je vzduch tak nějak jinej.“

„Určitě je,“ přitakal Mason. „Suchý a čistý.“

„Před několika měsíci se mi zanesly dutiny,“ přidal se dr. Kenward. „A tady venku se pročišťují úžasně rychle. Jsem jako vyměněný.“ „Co zranění?“ zeptal se Mason.

„Nic vážného. Musím se sledovat, nevznikají-li jisté komplikace, a jakmile by nastaly, v samém zárodku je potlačit. Přirozeně musím být v klidu. Věřte mi nebo ne, působí to tu na mě nesmírně blahodárně. Je to sice vynucená dovolená, ale velice vítaná.“

„Co dělá Nell Simsová?“ zeptal se Mason. „Zůstala v domě?“

„Starou belu v domě,“ řekl Salty. „Vyrazila zpátky do Mojave a povídala, že se chystá otevřít svou starou hospodu. Myslím,“ dodal nostalgicky, „že poušť zná způsob, jak si vzít zpět, co jí patří.“

„Je to tu kouzelné,“ řekla Della.

„Spousta lidí poušť nenávidí,“ vysvětloval Salty, „ale ve skutečnosti je to proto, že se jí bojí. Bojí se, že zůstanou sami se sebou. Existuje spousta lidí, které postavíte doprostřed pouště, odejdete, týden je tam necháte, a když se pak vrátíte, zjistíte, že se úplně pomátli. Viděl sem to jednou na vlastní oči. Chlápek si

vymkl kotník a nemoh jet dál. Společnost, s kterou cestoval, musela ihned pokračovat, ale nechali ho tam se spoustou vody a potravy, zásobou sirek a spoustou dřeva. A jediný, co měl na práci, bylo vydržet tři až čtyři dny v klidu, dokud se noha nezlepší tak, aby mohl cestovat. Mezi lidi dorazil pološílenej. Kotník měl celej zanícenej; prohlásil, že by radši přišel o nohu než zůstat v té poušti ještě dalších deset minut.“

„Já myslím, že je krásná,“ pravila Velma Starlerová.

„Jistě je krásná,“ souhlasil Salty. „Lidi se jí děsí, protože tu sou sami se svým stvořitelem. Některý lidi to nesnesou. Co takhle ještě trochu čaje?“

Praskot pelyňku už utichl, plamen nyní hořel souvisle.

Mason se zeptal: „Jak postupujete, když hledáte zlato? Jen tak se touláte a rozhlížíte po poušti?“

„Sakra, to ne. Člověk musí vědět trošku něco o tom, jak se utvářela země. Musí si vytvořit svůj odhad a pak musí vědět, co hledat. Spousty prospektorů už měly v rukou horninu, která by jim přinesla bohatství, a zahodily ji. Počkejte tady, něco vám ukážu.“

Salty položil hrnek, vstal a odkráčel k dodávce. Chvilku se v ní přehraboval a pak přinesl věc, která připomínala krabici.

„Co to je?“ zeptal se Mason.

„Černé světlo. Viděl ste někdy, jak to funguje?“

„Viděl jsem ho používat při detekci padělků.“

„Jestli ste ho ještě neviděl v poušti, neviděl ste nic. Musíme s tím někam, kde je tma. Poďte, předvedu vám to za touhle skálou.“

„Já se omlouvám, ale s ohledem na svou sníženou pohyblivost zůstanu zde,“ řekl dr. Kenward. „Nechci příliš často vstávat a zase si sedat.“

Kráčeli. Sem už světlo ohně nepronikalo a hvězdy planoucí neměnným jasem diváky zjevně zaujaly, neboť tyto nejasné obrazce, pohybující se nad pouští, vytrvale pozorovali.

Salty si všiml, že se dívají na hvězdy. „Říká se, že hvězdy blikaj. Když je ovzduší znečištěný prachem a svinstvem, pak různý vzduchový proudy způsobují, že blikaj. Já o tom nic nevím. Možná, že někdo z vás, lidi, ano. Vím jenom, že tady neblikaj.“ Salty zapnul spínač. Zevnitř přístroje se ozvalo tlumené bzučení.

„Druh indukční cívky,“ vysvětloval Salty, „zesílí napětí z šesti na sto patnáct voltů. Je tam dvouwattová žárovka. Teď svítí.“

Tma získala zvláštní nádech. Nebylo to světlo jako takové, spíše jako by se zbarvila do tmavě, téměř černě fialová.

„Teď,“ řekl Salty, „tímhle paprskem neviditelnýho světla osvítím skálu a uvidíte, co se stane.“ Obrátil se čelem ke skále a spolu s ním se otočilo i krabicovité zařízení.

Téměř okamžitě se zazdálo, jako by se na skále rozsvítilo tisíc různobarevných světélek. Modré, žlutavě zelené i jasně zelené. Lišila se i co do velikostí, od maličkých jako špendlíkové hlavičky až po světelné plošky velikosti baseballového míče.

Della Streetová zalapala po dechu. Velma hlasitě vykřikla. Mason stál tiše, fascinován touto podívanou.

„Co to je?“ zeptala se Della Streetová.

„Moc o tom nevím. Nazývaj to fluorescenční světlo,“ řekl Salty. „Užíváme ho při hledání zlata. Podle barev se dají rozeznat různý minerály. Musím se přiznat, že sem tuhle stěnu lehce naaranžoval, dal sem do ní kousky hornin, který sem sebral v jinejch částech pouště, který tam správně nepatřej. Ptal ste se mě na hledání zlata. Hodně pátráme v noci. Vláčíme s sebou tenhle přístroj a osvětlujeme jím rudu. Horniny, který za dne přejdete, aniž byste se na ně dvakrát koukli, prokážou, když na ně posvítíte černým světlem, že obsahujou hodnotnou rudu. No, pudem zpátky k ohni. Nechci, aby si doktor myslel, že sme utekli a nechali ho tam. Chtěl sem vám jen tohle ukázat.“

Salty vypnul mechanismus, který černé světlo vytváří. „Nuže," zeptal se dr. Kenward, když se vrátili k táboráku, „tak co? Fungovalo to?"

„Báječně," odpověděl Mason.

„Byl to ten nejdivutvornější a nejkrásnější pohled, který jsem kdy viděla," řekla Velma Starlerová nadšeně. „Víte, jak to funguje?"

„Povšechně. Žárovka je naplněná argonem, má velice nízkou spotřebu, obyčejně výkon okolo dvou wattů, vysílá ultrafialové světlo. Naše oči nejsou uzpůsobené, aby toto světlo zaznamenaly, ale když dopadne na různé druhy rud, vlnová délka se změní zpět do viditelné oblasti spektra. Výsledkem je, že kousky rudy budí dojem, že ve skutečnosti z různých zdrojů vysílají různobarevné paprsky právě ony."

„Už jste tento přístroj používal?" zeptal se Mason.

„Já... Au! To bolestivé škubnutí v noze. To je dobré, Velmo... S tím nic neuděláme."

„Je tu ještě čaj," oznámil Salty a dolil hrnky. Pelyněk v ohni popraskával v posledním skomírajícím plaménku. V rozhovoru nastala pauza a toto chvilkové mlčení tak silně zvýraznilo vůkolní ticho, až se zdálo, že si podmaňuje smysly. Ticho pouště bylo tak intenzívní, že pomlka v rozhovoru mu byla jen přikrývkou.

Poslední mihotavý plamínek odvážně zaplápolal, načež se ztratil a zanechal pouze lože žhnoucích uhlíků. Téměř okamžitě se sem přiřítil temný kruh, který doposud vyčkával kousek od ohně. Hvězdy nad hlavou se rozzářily ještě jasněji. Toulavý vánek, jenž slétl s hřebenů nad nimi, na moment uhlíky rozdmýchal do tmavě červena. Zádumčivé ticho pouště vše kolem objalo svým kouzlem.

Salty beze slova vstal a vyšel do tmy. Dlouhá zkušenost z pohybování se nocí bez umělého osvětlení mu dodala takovou sebejistotu, jakou má slepec, když se pohybuje známým okolím.

„No, myslím, že se jdu uložit. Dobrou noc.“ Dr. Kenward se pokoušel vstát, aniž by požádal Velmu Starlerovou o pomoc, ale ta za necelou vteřinu už stála vedle něho a pomáhala mu na nohy. „Proč jste mi neřekl, že chcete vstát?“ plísnila ho.

„Nechci být závislý.“

„Někdy ten pocit musíte překonat. Někdy musíte být závislý na druhých lidech. Jdete spát?“

„Myslím, že ano. Jestli mi pomůžete s botami... To je výborné. Nechci ohýbat tu nohu... Děkuji.“

Mason a Della Streetová se posadili k doutnajícímu táboráku. Naslouchali společně tichu pouště a hleděli do červených uhlíků.

Hřeben vysokých hor za nimi byl jen temným obrysem na hvězdami osvětlené západní obloze. Vpředu na východě zem opět přecházela do tajemné, zastřené temnoty, která se, jak věděli, překrývala s rozlehlou rovinou pouště. Oválky sálajících uhlíků přímo před nimi zvolna dohasínaly v pouhé pastelové skvrny, které noční větry již neměly sílu rozdmýchat.

Masonova ruka si našla Dellinu, uchopila ji a tiskla v tichém porozumění. Na východě již slabý pruh matného světla, nezřetelného a mlhavého jako první vzplanutí záře, oslabil třpyt hvězd. Za několik minut se daleko na druhé straně pouště objevil pás východních hor a na pozadí žlutého světla se klikatil jako zubaté vlákno. Toto světlo narůstalo na intenzitě, až majestátně vyšel trošku nesouměrný měsíc, světlem zalil rovinu hluboko pod nimi, odhalil dozlatova zbarvené hřebeny nad jezery černých stínů, jezery, která se zmenšovala.

Mason a Della tam vydrželi sedět přes dvě hodiny a sledovali onu neustále se měnící podívanou, obklopeni kouzlem široširéh ticha.

XVIII.

Masona probudilo z hlubokého spánku zatroubení soumara. Téměř okamžitě se k refrénu připojil i druhý soumar a Mason se, už jak otvíral oči, usmíval.

Úsvit byl svěží a chladný. Ještě bylo vidět jednu či dvě jasné hvězdy. Na obloze nebylo dost vlhkosti k tomu, aby se vytvořil jediný obláček, a v okolí spacího pytle ani stopy po rose. Vzdálené pásmo hor na východě bylo jen úzkým, černým listem pily, rýsujícím se v zelenavě modrém světle, jež přecházelo do tmy. Bylo ještě příliš brzy na to, aby se daly rozpoznat barvy, ale v táboře se již daly rozeznat šeré obrysy předmětů.

Mason se po krátkém boji posadil, ale jen co povytáhl ramena a záda ze spacího pytle, teplo, které ho obklopovalo v prachovém vaku, ve studeném nehybném vzduchu bleskurychle vyprchalo a Mason se zase spěšně zavrtal do tepla.

Soumaři postřehli, že se pohnul, a rozvážným, opatrným krokem se došourali k jeho spacímu pytli. Mason cítil, jak se mu k uchu přichoulil hedvábně měkký čenich. Za chvíli nato se mu do vlasů zabořily pysky.

Právník se usmál, vysoukal se ze spacího pytle a oblékl. Hýkání soumarů zjevně již nikoho dalšího nevzbudilo. Pytle byly v postupujícím svítání jen nehybné hromádky.

Masonovi bylo, jak se oblékal, stále chladněji. Nezavál ani sebeslabší vánek, ale i tak byl svěží horský vzduch studený. Rozhlédl se po okolí, nenašlo-li by se tu pro soumary něco k snědku, ale ti, jak se zdálo, ani nic nečekali. Očividně chtěli pouze lidskou společnost, toužili pouze vidět, že se v táboře rozproudil život. Teď, když Mason začal popocházet, soumaři si spokojeně

hověli v uvolněném postoji s hlavou dolů, ušiska nakloněná dopředu.

Mason vytrhl uschlý pelyněk, zapálil jej a rychle rozdělal oheň. Zrovna se po okolí poohlížel po troše topiva, když se zpoza skály na otevřené prostranství vynořil Salty Bowers, kolem boků připásaný kvalitní šestiranný revolver.

Mlčky Masonovi pokynul - zjevně se vyhýbal rozhovoru, aby nevzbudil ostatní. Přešel k soumarům, pohladil je po šíji a podrbal za ušima, nalil si do lavoru z kanystru ledovou vodu, umyl se a pak postavil nad oheň vodu na kafe. Jak se Mason omýval, osvěžující voda mu rozproudila krev, až mu zčervenaly tváře i ruce.

„Je tu chladno," řekl.

„V noci je tu frišno," souhlasil Salty. „Sme tady pěkně vysoko. Počkejte, až vyjde slunce, pak už vás zima trápit nebude."

Mason pomáhal s vařením a povšiml si, že spací pytel Delly Streetové se začal vrtět a boulit, jak se v něm oblékala. O několik minut později už s nimi stála u ohně.

„Vyspala jste se dobře?"

„Dobře!" vzkřikla. „Takhle báječně jsem se ještě v životě nevyspala. Většinou se po takovémhle intenzívním spánku pak ráno cítím jako zmámená. Teďka mám plíce zcela pročištěné a... Kdy budeme jíst?"

„Už brzo," odpověděl Salty.

Obloha na východě ožila oslňující oranžovou barvou. Obrysy hor byly jakoby potaženy tekutým zlatem. Objevil se první oslňující dílek slunce. Poušť se začínala strojit do pastelových barev. Mason zjistil, že potřebují ještě další dřevo, ulomil křehké, suché šalvěje a přiložil je do ohně. Salty zatím ostrým nožem krájel na plátky slaninu.

Slunce se již celé vyhouplo nad hory, chvíli postálo na jednom místě, jako by nabíralo sílu, a pak vyslalo paprsky zlatistého tepla, jimiž zaplavilo tábor. Další čtvrthodinu měl Mason napilno s

přípravou snídaně, a svému okolí nevěnoval přílišnou pozornost. Pak si náhle uvědomil, že již přestalo být chladno a citelně se otepluje.

Aroma kávy se mísilo s vůní uzené slaniny. Ke skupince okolo ohně se připojili Velma Starlerová a dr. Kenward. Brzy již pojídali do zlatohněda vypečené teplé placky, ponořené v rozpuštěném másle se spoustou sirupu, a proužky masité slaniny, aby si snídani zpestřili o uzenou a slanou chuť. Káva byla čistě tmavohnědá s bohatou aromatickou příchutí.

„Copak je to za tajemství?“ smála se Velma Starlerová. „Vás nesužuje přídělový systém?“

Salty se uchechtl: „Banning Clarke si tu zřídil před nějakým časem tajnou zásobárnu konzerv.“

„A přihlásil je?“ ptal se Mason.

„Jistěže přihlásil. Budou mu z knížky strhávat po půl lístku ještě do poloviny roku devatenáct set sedmdesát šest. Rád se najedl a nechtěl toho moc táhnout na hřbetu soumara, tak ty věci částečně dovezl nákladákem a částečně si je nechal na místo dopravit majiteli konzerváren. Divili byste se, jak dlouho vydrží v konzervě máslo, když se zahrabe na chladným místě. A stejně tak vakuově balená káva. Přídělovej systém je dobrej pro lidi ve městě,“ pokračoval procítěně Salty, „ale vemte si prospektora, kterej musí jít a sehnat si dostatek zásob na celý měsíce a na to mu příděl nestačí. Může upotřebit jen konzervy a sušený potraviny. Tak se teď, díky zásobám, který sme si tady blízko ukryli, pomějem. Můžete jíst, co hrdlo ráčí, a zůstat tu, jak dlouho chcete a vůbec to nebude vadit.“

„Děkujeme vám, Salty, za pohostinnost, ale my máme hned po snídani namířeno do Mojave.“

Della na advokáta rychle pohlédla a bojovala s tím, aby se jí v očích neobjevilo překvapení.

„Až tam dorazíte, bude dobrý vyhledat Nell Simsovou,“ řekl Salty Bowers.

„To taky máme v úmyslu.“

„Možná, že bude mít dneska koláče. Říkala, že bude.“

„Předpokládám, že Pete odjel s ní?“

Saltyho rty se přimkly těsně k sobě. „To já nevím.“

„Vy se o Petea moc nezajímáte?“

„Je v pořádku.“

Mason se usmál: „No tak já se po něm v Mojave poohlédnu.“ „Nevíte, kdy... ten... Kdy bude pohřeb?“

„Ne. Bude to, Salty, ještě chvilku trvat, než tělo vydají. Zítra ještě rozhodně ne.“

Salty mu náhle podal ruku. „Děkuji,“ řekl.

Rozloučili se s ostatními, naložili věci do auta a vyrazili po prašné točité cestě, Della Streetová za volantem.

„Myslela jsem, že jste tam měl v plánu den či dva pobýt,“ podotkla Della.

„Měl,“ doznal Mason. „Ne že bych přímo utíkal, ale nechci se nikomu zpovídat, dokud se nějak situace sama nevyjasní. Jestli nevydám ten certifikát o vlastnictví akcií, budu na tom špatně. Jestliže ho vydám, bude jasné, že podpis na rubu, jak se nyní věci mají, je padělek. A ještě něco mě znepokojuje. V ten okamžik, kdy paní Bradissonová zjistí, že druhá vůle zmizela, pochopí, kdo ji má. Ona ví, že jsem nemohl přijít do pokoje a usnout, protože sama odešla poměrně krátce před tím, než mě tam objevili u stolu.“

„Co udělá, až to zjistí, šéfe?“

„Nevím. Její pozice pak bude neudržitelná a možná, že se rozhodne mě přechytračit. Tak jako tak si myslím, že bude lépe se chvíli stáhnout do ústraní. Ale ta informace o ipecacu... No, jestli nějak udeří, můžeme ránu vrátit.“

„To jste si zas uvařil kaši, jste v ní až po uši,“ odtušila po několika minutách, během nichž se tiše soustředila na řízení.

„Ano, až po uši,“ přiznal Mason, „a klesnu ještě hlouběji. Zanedlouho se v ní budu vařit celý.“

„Co potom?“

„Pak budu ještě tvrdohlavější.“

„Za něco takového zasloužíte uvalit do konverzační klatby,“ prohlásila. „Ukládám vám verbální karanténu.“

„Zcela zaslouženě,“ přiznal, zabořil si hlavu do sedačky a zavřel oči. „Vážně by mě měli zastřelit.“

Mason podřimoval a prašných mil cesty za ním přibývalo. Pak najeli na dlážděnou silnici a dál už si automobil klidně broukal do Mojave. Překonal malé stoupání, načež se před nimi rozprostřelo Mojave, obklopeno pouští. Z této vzdálenosti vypadalo jako mrtvé, vybělené od slunce jak seschlá kost.

„Nu,“ řekla Della Streetová a uvolnila nohu z plynu, „a jsme tady. Kam teď?“

Mason stále ještě se zavřenýma očima odpověděl: „Restaurace Nell Simsové.“

„Co myslíte, trefíme tam?“

Mason se usmál: „Její návrat by měl být pro Mojave historickou událostí.

Nepochybně budou nějaké oslavy. Je příliš silnou osobností na to, aby ve městě velkém jako tohle zapadla beze stopy.“

Silnice vedla kratší úsek podél železnice. Della Streetová se podivila: „Jako by tu napadl sníh.“

Mason otevřel oči. Na každém sarkobatovém keři, jimiž byla poušť poseta, visely kusy papíru.

„Tamhle je železnice,“ řekl Mason s mírným posuňkem. „A tamtím směrem vanou větry. Dokud člověk nebyl v Mojave, ve skutečnosti nikdy nepoznal, jak dovede fučet vítr. Vlaky vždy vychrlí spousty papírů a vítr je zanese do sarkobatových křovin tak

živelně, že se na ně přilepí. Ty papíry se tu hromadí celá léta. Kousek odsud měl jeden člověk kloboučí farmu.“

„Kloboučí farmu?“ podivila se Della.

„Přesně tak. V poušti bývá vedro a lidé ve vlaku vystrkují hlavy z oken. Jisté procento klobouků ulítne a vítr je žene po zemi jako chmýří, dokud se nezachytí o sarkobat na usedlosti toho chlápka. Na sousedních farmách zorávali zem a pokoušeli se pěstovat plodiny. V těchto končinách jen těžce živořili. Tenhle člověk ponechal všechny keře, které tam vyrostly, na svém místě a akorát sbíral klobouky, což mu dlouhá léta vystačilo na živobytí.“

Della Streetová se smála.

„Nevymýšlím si,“ ujistil ji Mason, „to je pravda. Zeptejte se lidí, kteří poblíž kloboučí farmy žijí.“ „Čestné slovo?“

„Čestné slovo. Jen se jich zeptejte.“

Silnice je vedla z pozvolného kopce, pak mírnou zatáčkou a už vjížděli do Mojave. Zblízka již tato malá pouštní metropol jevila jisté známky pouličního života.

„Byly doby, kdy tady žili jen lidé, kteří neměli dost peněz na jízdenku nebo odvahu vypadnout. Bylo to místo příliš civilizované, aby skýtalo výhody pouště, a příliš úzce spjaté s pouští, aby skýtalo výhody civilizace. Dnes, když máme k dispozici klimatizaci a ledničky, se tu dá žít pohodlně a celkový vzhled města prodělal viditelné změny. Myslím, že jsme u cíle, Dello, přímo před vámi. Vidíte ten nápis?“

Vysoko nad chodníkem byl zavěšen transparent z praporoviny. Sytě červená, alespoň tři stopy vysoká písmena oznamovala: ‚Nell je zpátky!'

Della Streetová zastavila. Mason jí otevřel dveře a přidržoval je, zatímco se zpod volantu soukala přes sedadlo. Na moment odhalila elegantní nohy a vystoupila na chodník vedle něho.

„Nějaké zvláštní instrukce?“ ptala se Della.

„Ne. Prostě vejdem a pohovoříme.“

Mason jí otevřel dveře. Jakmile vešli z ozářené pouště do místnosti, trvalo vteřinu či dvě, než si jejich sluncem umučené oči přivykly na přítmí. Avšak jednu věc uviděli ihned, jak vstoupili dovnitř - dlouhý tenký pruh praporoviny přichycený nad zrcadlem za jídelním pultem. Na něm bylo psáno velkými písmeny: ‚PROTOŽE VEDU LEPŠÍ RESTAURACI, PŘIBIL MI SVĚT KE DVEŘÍM PAST NA MYŠI'.

„Jsme tu nepochybně dobře," hlásil Mason.

Z temného chládku vzadu v místnosti vzkřikla Nell Simsová: „Jejda, matičko skákavá! Co tady proboha hledáte vy dva?"

„Jen se pídíme po šálku kávy a kousku koláče," smál se Mason a přešel k ní, aby jí podal ruku. „Jak se máte?"

„Dobře. Vy se teda, lidi, něco nacestujete."

„Myslíte?" zasmála se Della Streetová.

„Je na mě ještě trochu brzo, abych měla regály naplněné pečivem," omlouvala se Nell, „ale za minutku akorát vytahuju jednu várku z trouby. Měli byste chuť na teplý jablkový koláč s dvěma kopečky zmrzliny navrch a k tomu na kraj talíře pořádnej plát sýra?"

„A můžete to dělat?"

„Dělat co?"

„Podávat koláč, sýr a zmrzlinu najednou."

„Nepředpokládá se to, ale můžu. V těchto končinách pohostinnost neumí číst, alespoň ne tyhlety novopečené vládní nařízení. Posaďte se a já ty koláče tak za minutu až dvě vyndám z trouby. Na nich si pochutnáte. Dávám do nich spoustu cukru. Nikdy jsem nestála o moučníky, které byly jen polosladké. Dávám tam spoustu másla, cukru a skořice. Nenapeču jich sice tolik, ale ty, co upeču, jsou skutečně chutné."

„Je tady u vás něco nového?" optal se Mason ledabyle, jak přecházel k pultu.

„Ve městě je velkej rozruch kolem toho novýho naleziště. Jestli chcete znát můj názor, nějak to skřípe.“

„Proč?“ zeptal se Mason.

„Ten prospektor,“ řekla a zarazila se.

„Ten, který naleziště objevil?“

„Ten chlápek, co říká, že naleziště objevil.“

„Co je na něm špatného?“ ptal se Mason.

„Je to začátečník. Jestli je tohle prospektor, tak já jsem diplomat. I když zlato skutečně má. Ukazuje ho na potkání.“ „Co dělá?“ ptal se Mason. „Většinou pije.“ „Kde?“

„Po celém městě, všude, kde najde volný místo a flašku. Choděj spolu s tím rančerem a vyváděj pěkný blbosti.“ „A kde je váš manžel?“ ptal se Mason.

„Neviděla jsem ho, co jsem tady. Nevíte, lidi, kdy bude ten pohřeb?“

„To zřejmě neví nikdo. S pitvami a podobnými záležitostmi je spojena obšírná byrokracie.“

„Ohromnej člověk,“ poznamenala Nell Simsová. „Je to do nebe volající hanba, že lidi jako on musí odejít. Měla jsem ho jako vlastního bratra. Sebralo mě to. Asi ještě nezjistili, kdo to udělal... Matičko skákavá! Úplně jsem zapomněla na ty koláče.“

Vřítila se do kuchyně. Slyšeli, jak se otevírají dvířka pece, a za chvíli jim pohladila nos lahodná vůně čerstvě upečeného koláče.

Dveře se otevřely. Do restaurace vešli dva muži. Della Streetová se ohlédla ke dveřím a prsty pevně stiskla Masonovo předloktí. „To je Paul Drake a Harvey Brady,“ zašeptala.

„Nazdar,“ vzkřikl hlasitě Paul Drake jako člověk, který už déle pije a má pocit, že jeho myšlenky budou mít větší váhu, když je vyjádří patřičně nahlas.

Masonova záda znehybněla.

„Madam,“ rozhovořil se Paul Drake, přičemž se mu mírně pletl jazyk, což poněkud narušovalo jeho bombastický proslov.

„Bylo mi doporučeno, že občanský život zdejší společnosti začíná novou kapitolu díky tomu, že jste opět šťastně dospěla na scénu svých někdejších triumfů. Jinými slovy, madam, abych se vyjádřil příměji, děláte prý zatroleně dobré koláče.“

Harvey Brady se připojil: „Pokud mě nos neklame, jsou tak akorát vyndat je z trouby.“

Mason se zvolna otočil.

Brady si ho laxně prohlédl, jen se zájmem, jaký člověk věnuje naprosto neznámé osobě.

Paul Drake naklonil hlavu dopředu a zíral na Masona křečovitým pohledem člověka, jemuž činí jisté potíže zaostřit zrak. „Nazdárek, neznámý příteli. Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Drake. Jsem vlastníkem poloviny nejbohatšího naleziště, jaké kdo kdy v historii zlatokopectví na Západě objevil. Jsem šťastný. Vy, chlapče, jak to tak vypadá, máte hlad. A žízeň. Vypadáte nespokojený. Nešťastný. Zkrátka, kamaráde, vypadáte jako republikán na schůzi finančního výboru. Zde nemohu nabídnout žádnou formu tekutého občerstvení, abych umírnil váš politováníhodný stav, ale mohu vám prokázat pohostinnost Západu tím, že vám koupím koláč.“

„Ten pán už má koláč zamluvený,“ řekla Nell Simsová.

Drake mžouravě pokyvoval. „Kolik koláčů?“ ptal se.

„Jeden,“ pravila Nell Simsová.

„Tak dobře. Já mu koupím druhý. První koláč si platí sám. Druhý platím já.“

Drake se obrátil k Harveyi Bradymu. „Pojď, parťáku, sedneme si k pultu a dáme si koláč. Co je nám do všelijakých neřesssšt... st... Prr! Asi se to chce narovnat a zkusit to znovu.“ Zhluboka se nadýchl. „Co je nám do všelijakých neřeš...šitelných záhad života, když máme koláč? Madam, dáme si koláč, neboli, jak byste se nepochybně vyjádřila vy, budeme jíst, pít a veselit se, na zítřek nedáme.“

Nell Simsová pravila: „Tak ten citát není.“

„A jak je?“ ptal se Drake bojovně.

„Jíst, pít a veselit se, neboť zítřek a zítřek a zítřek jen bezútěšně plyne svým směrem.“ Drake si položil hlavu do dlaní a zadumal se. „Máte pravdu,“ souhlasil nakonec.

Paní Simsová řekla: „Právě jsem vyndala koláče z trouby. Za minutku tu jsem s nimi.“ Vzdálila se do kuchyně.

Paul Drake se naklonil dopředu a důvěrným tónem zašeptal: „Podívej, Perry, co si takhle bokem přivydělat? Potkal jsem opravdového prospektora, který prozkoumává jistý pozemek a domnívá se o něm, že nemá velkou cenu. Do rýžovacího žlabu se mu stále dostávají nějaké černé kameny. Perry, ale když oškrábeš tu černou vrstvu, máš v ruce zlatý valoun. Ten chlápek na to, chudák, nepřišel. Nepřechytračil bych ho o celý pozemek, ale můžu získat poloviční podíl.“

Mason couvl před detektivovým dechem. „Paule, ty jsi pil?“

„Samozřejmě, že jsem pil,“ řekl Drake bojovně. „Proč bych, sakra, neměl pít? Jak můžu hrát roli opilce a přitom nepít, alespoň tady v tom městě, kde lidem jediný tvůj pohyb neunikne. Hrome! Já jsem slavný!“

Nell Simsová se objevila s koláčem, obsloužila Dellu Streetovou a Masona, potom ukrojila menší kousky pro Bradyho a Drakea.

Rančer Masonovi stiskl spiklenecky ruku na uklidněnou a pak se usadil ke stolu hned vedle Drakea.

Drake se znovu obrátil k Masonovi a prohlížel si ho s opileckou vytrvalostí alkoholika, který byl odbyt a rozhodl se, že to tak nenechá. „A další věc,“ řekl Drake, „je... Jak k tomu přijdu, že on dostal na koláč zmrzlinu a já ne?“

„To je vládní nařízení,“ řekla Nell Simsová, „alespoň si to myslím. Řekli mi to, když jsem restauraci přebírala.“

„A co on?“ domáhal se Drake svého a prstem ukazoval na Perry Masona.

Nell Simsová ani nemrkla. „Dostal od místní vojenské komise za zásluhy výsadu stupně AIA.“

Drake si Masona prohlížel s doširoka rozevřenýma očima. „Budu zpropadenej práskač!“ vykřikl.

Mason, který vysledoval svoji příležitost, řekl tlumeným hlasem: „Chci s tebou mluvit mezi čtyřma očima, jakmile odsud budeme moci vypadnout, Paule.“

Brady řekl stejně tichým hlasem: „A celej zbytek Mojave rovněž, Perry. Vystrčte hlavu ze dveří a uvidíte na chodníku ležérně zevlovat dobrejch deset až patnáct lidí. Věc se má tak, že kdykoliv se pohneme, těchhle deset až patnáct lidí...“

Odmlčel se, když se otevřely přední dveře. Proběhl jimi vyděšený pouhý náznak muže a hnal si to rovnou do kuchyně.

„Ahoj, Pete,“ vyjekl Paul Drake nadšeně, se zjevnou srdečností. „Pojď sem. Tady ke mně, Pete, ty starej kámo!“

Pete Sims buďto neslyšel, nebo mu nevěnoval pozornost.

„Nell!“ napolo vykřikl. „Musíš mě z toho dostat!“

Dveře se opět rozlétly. V oslňující záři, která pražila do jediné hlavní ulice města, se rýsovala mohutná objemná postava šerifa Greggoryho.

„No tak, vy tam!“ řval. „Pojďte zpátky. Proč k čertu utíkáte? Jste zatčenej.“

Drake na Masona zkormouceně pohlédl. „A sakra,“ řekl smutně. „To je ten chlápek, co mi chce prodat půl podílu ze svého těžebního pozemku.“

Šerif Greggory se protlačil k pultu, ve tváři měl vepsané odhodlání.

Pete proklouzl kolem pultu a postavil se vedle své ženy. Jeho vyděšené oči pohlížely ustrašeně na šerifa.

Nell Simsová řekla: „Pete, co jsi doteďka prováděl?“

Za ochráncem zákona vešli do dveří váhavě paní Bradissonová a její syn.

Pete Sims uviděl Masona a hlasem roztřeseným strachy zablekotal: „Támhle je můj advokát. Žádám o povolení promluvit si se svým advokátem. Nemůžete mi nic udělat, dokud se neporadím se svým advokátem.“

„Pete,“ řekla přísně Nell Simsová. „Povíš mi, co jsi doteďka prováděl. Pojď sem a se vším se mi svěř.“

Greggory dodal: „Poproste ho, aby vám řekl, co dělal s půl kilogramem arzénu.“

„Arzénu!“ vykřikla Nell.

„Přesně tak. Co jste s ním dělal, Pete?“

„Říkám vám, že jsem nikdy žádný neměl.“

„Nedělejte hlouposti. Zjistili jsme, kde jste ho koupil. Prodavač vás identifikoval podle fotografie.“

„Říkám vám, že je to nějaká chyba.“ „Byla to chyba, ano, ale z vaší strany.“ „Chci si promluvit se svým advokátem.“

„Pete Simsi, nasypal jsi jed do cukru? Kdybych přišla na to, že jsi to udělal, já... já... zabila bych tě vlastníma rukama.“

„Neudělal jsem to, Nell. Čestné slovo, neudělal. Opatřil jsem si ten jed na něco jinýho.“

„Co jsi s ním chtěl dělat?“

„To ti nemůžu říct.“

„Kde ten jed je?“ dožadovala se Nell.

„U tebe.“

„U mě?“

„Ano.“

„Ty jsi se zbláznil!“

„Nevzpomínáš si na ten papírovej pytel, co jsem ti dal a řekl, abys ho schovala?“

„Chceš říct, že v něm byl... to... Pro Boha! Myslela jsem si, že tam je něco souvisejícího s těžbou. Alespoň jsi mi to tak vysvětlil. Neřekl jsi mi, že je tam jed.“

„Povídal jsem ti, abys ho schovala někam, kde k němu nikdo nebude moct,“ namítl Sims. „Proč, ty... ty...“

„No tak ven s tím,“ pokračoval šerif Greggory, „proč jste ho kupoval?“ „Já... já nevím.“

Mason se obrátil k Nell Simsové. „Kam jste ho dala?“ zeptal se. Mučivé zděšení, které se objevilo na její tváři, odpovědělo za ni.

„Blízko cukru?“ zeptal se Mason.

Přikývla, tak silně rozrušená, že nebyla mocná slova.

„A,“ pokračoval Mason mírně, „nemohla jste se splést, sáhnout do tohoto pytle místo do pytle s cukrem a...“

„Já ne,“ řekla, „ale Dorina mohla. Víte, jak to dneska je s příděly cukru. Tak jsem pověděla Dorině, aby vzala své kupóny a přinesla pytlík cukru. Předala mi ho. Když odešla, pytlík jsem otevřela a přesypala ho do velkého pytle s cukrem. Ale tento pytel, který mi dal Pete, byl na poličce a ona si ho mohla všimnout a domnívat se, že je to ten pytlík s cukrem, co koupila. A pak se mohla rozhodnout, že cukřenka potřebuje doplnit... Pete, proč jsi mi neřekl, že je tam jed?“

„Povídal jsem ti, aby ses toho nedotýkala,“ řekl Pete.

„Copak nevidíš, co jsi způsobil? Jestli Dorina do toho pytle omylem sáhla a naplnila cukřenku, otrávil jsi Banninga Clarka ty.“

„Já ho neotrávil. Říkám ti, že s tím nemám nic společnýho. Já jsem ti akorát dal ten pytel.“

„Proč jste v první řadě ten arzén kupoval?“ ptal se šerif Greggory.

„Chtěl jsem provést nějaké pokusy týkající se těžby a k tomu jsem potřeboval trochu arzénu.“

„A proč jste ho tedy nepoužil?“

„No, nikdy jsem se k těm pokusům nedostal.“

Nastala chvíle ticha.

Tu přerušila paní Bradissonová: „I když to možná vysvětluje, jak se arzén přimísil do cukru, sotva to už, šerife, vysvětluje fakt, že arzén byl tu noc, co jsme já a můj syn byli otráveni, přimíchán do soli.“

„To je pravda,“ souhlasil šerif. „Na to jsem nepomyslel. To ukazuje, že je za tím úmysl, ne náhoda.“

„Ještě počkejte,“ vložil se do rozhovoru Mason. „Neměl jsem zatím v úmyslu s tím vyrukovat, ale za těchto okolností a jelikož, jak se zdá, zužujete okruh možností, musím vám, šerife, sdělit, že paní Bradissonová neprodělala otravu arzénem.“

„Nesmysl,“ ohradila se paní Bradissonová. „Myslím si, že vím, jaké symptomy jsem prožívala, a dr. Kenward i ošetřovatelka tvrdili, že to byl arzén.“

„Nicméně jste,“ řekl Mason, „otravu arzénem neprodělala. Pociťovala jste jisté příznaky a možná simulovala další, ale vaše nevolnost byla vyvolána ipecacem - snad vyvolána úmyslně.“

„Proč? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela. Co tím chcete říci?“

„Chci říci,“ řekl Mason, „že jak mě dr. Kenward informoval, uložil část obsahu žaludku do lahvičky a poslal jej do laboratoře na rozbor. Před několika hodinami přišla zpráva. Nebyly tam žádné známky arzénu, zato tam byly stopy po ipecacu. To se týká vás i vašeho syna.“

„Proč, nikdy jsem o ničem takovém neslyšela,“ zahřímala.

„Tak tedy,“ pokračoval Mason klidně, „arzén mohl být podán náhodně, nebo s úmyslem vraždit, ale je silně pravděpodobné, že ipecac byl požit úmyslně. Nyní mi, jak doufám, vy a váš syn řeknete, proč jste si vzali ipecac a pak simulovali příznaky otravy arzénem. Proč jste to dělali?“

„Nikdy jsem nic takového neudělala,“ bránila se paní Bradissonová.

James Bradisson popošel dopředu. „Myslím, že nadešel čas, abych zasáhl, Masone.“

„Pokračujte,“ řekl Mason, „přímo k věci.“

Bradisson promluvil tlumeným hlasem ke Greggorymu: „Myslím, že byste měl zjistit, proč Mason úmyslně předhazuje falešné stopy.“

„To nejsou falešné stopy,“ řekl Mason, „prostě se snažím ukázat, že teorie, že se cukr do cukřenky dostal náhodou, je poměrně přijatelná. Jediné, co ukazuje proti této teorii, je to, že toho večera byl zřejmě ve slánce arzén.“

Paní Bradissonová předsunula bradu. Důstojně prohlásila: „Já vím, proč nám Perry Mason náhle předhodil tu věc s ipecacem.“

Šerif Greggory na ni pohlédl v očekávání.

„Protože,“ pokračovala paní Bradissonová, „Perry Mason něco ukradl z pracovny Banninga Clarka.“

„Co to bylo?“ dožadoval se Greggory, „zopakujte to.“

Paní Bradissonová nyní mluvila jako o závod. „Prohlásila jsem, že Perry Mason ukradl ze stolu Banninga Clarka jistý dokument, a vím, o čem mluvím.“

„Jak to víte?“ ptal se Greggory.

„Řeknu vám, jak. Když jsem slyšela, že byl Banning Clarke zabit, pochopila jsem, že je za tím něco velice temného a zlověstného a že se mu někdo téměř jistě pokusí prohrabat věci a nechal-li tam někde poslední vůli, tak se ji dotyčný jistě pokusí

podvrhnout či odstranit. Tak jsem tedy zašla k němu do pokoje, probrala věci uložené ve stole se sklápěcím víkem, našla dokument, který jsem pokládala za významný důkaz. Připevnila jsem jej zespodu k levé dolní zásuvce připínáčky a zasunula šuple zpět.“

„Proč jste to dělala?“ zeptal se Greggory zlobně.

„Aby žádný příchozí, který by chtěl něco odstranit či podvrhnout, nemohl tento dokument najít a zničit.“ „Proč by jej někdo chtěl zničit?“

„Protože ta poslední vůle byla psána rukou Banninga Clarka jen zdánlivě. Nebylo to vůbec jeho písmo. Byl to podvrh. Odkazovala majetek Perry Masonovi. A jestliže trošku popřemýšlíte, zjistíte, že se děly velice podezřelé věci. Perry Mason se s Banningem Clarkem seznámil pouze před několika dny. Během této krátké doby získává Mason veškeré akcie Banninga Clarka a navíc Clarke zanechává závěť, v níž odkazuje majetek Masonovi, a brzy nato umírá. Poněkud příznivá posloupnost událostí pro Perry Masona, který je v té vůli jmenován zároveň i jejím vykonavatelem.“

Greggory se obrátil k Perry Masonovi a začal něco říkat, pak si to rozmyslel a otočil se zpět k paní Bradissonové.

„A proč se domníváte, že Perry Mason tu vůli vzal?“

„Dejte si dohromady dvě a dvě. Když jsem vešla do pokoje Banninga Clarka, nezavřela jsem dveře. Jenom jsem probrala věci ve stole, našla onu zfalšovanou závěť a schovala ji. Nezapomeňte, že Banning byl můj zeť. Měla jsem ho ráda, jako by byl mé vlastní dítě.“

Mason se zeptal: „A na místo té vůle, kterou jste ze stolu vzala, jste uložila jinou vůli?“

Usmála se na něj s přemrštěnou roztomilostí: „Ano, pane Masone, uložila. A děkuji vám, že jste mě na to upozornil, protože to prokazuje, že jste mě sledoval.“

„Sledoval,“ přiznal Mason.

Vítězoslavně se obrátila k šerifovi. „Vidíte,“ pravila, „sledoval mě. Hned jak jsem odešla, vstoupil do pokoje, našel, kam jsem schovala tu zfalšovanou závěť, a pravděpodobně ji zničil. To už věděl, že tuším pravdu. Ráno jsem se tam vrátila a závěť byla pryč. Naspodu zásuvky zbyly pouze připínáčky, po závěti ani památky. A jistě si vzpomenete, že když jste šli pokoj prohlédnout, našli jste tam pana Masona sedět u stolu. Myslím, že tvrdil, že spal. No, ale to bylo zhruba tak deset až patnáct minut, co jsem pokoj opustila. Pravou vůli uschoval Banning u mě. Tu jsem dala do stolu.“

Greggory řekl zlobně: „Masone, to je vážné, zpropadeně vážné. Vy sám přiznáváte, že jste tu závěť vzal?“

„Nepřiznávám nic,“ řekl Mason uctivým tónem. „Jen jsem paní Bradissonové položil jednu otázku. Pochopila ji jako přiznání.“

„Já také.“

Mason se uklonil: „Je to vaše právo. Řekl jsem jen, že jsem ji sledoval.“ „Kde je ta závěť?“ „Jaká závěť?“

„Co ji popsala paní Bradissonová.“ „Budete se muset zeptat jí. Ona ji popsala.“ „Vy popíráte, že ji máte?“

„Žádný takový dokument, jaký popsala, nemám.“

„Psalo se tam něco o stopě v zásuvce stolu,“ pokračovala paní Bradissonová, „ale uvnitř nebylo nic jiného než moskyt v lahvičce.“

Mason se na ni usmál: „Myslím, že jsem byl, paní Bradissonová, obviněn z vnášení falešných stop. Necítím tudíž žádné zábrany, abych nevznesl obdobné obvinění. Jelikož jste hodila ruční granát, který má zahnat vyšetřování úplně jiným směrem, snad budete tak laskavá a vysvětlíte šerifovi, co vás vedlo k tomu vzít si ipecac, abyste simulovala příznaky otravy arzénem dvacet čtyři hodin před tím, co Banning Clarke dostal smrtelnou dávku.“

Šerif Greggory jako v mrákotách odvrátil zamračenou tvář od Masona k paní Bradissonové.

Nyní se do věci vložil James Bradisson. „Podívejte, jsou to pro mě všechno novinky, ale nelíbí se mi způsob, jakým se postupuje. Má matka je nervózní a rozčilená. Jestli má něco, co by k věci dodala, řekne to šerifovi v soukromém rozhovoru. Příčí se mi přihlížet, jak si tu Perry Mason stojí a zastrašuje ji.“

Perry Mason se uklonil: „Nebyl jsem si vědom, že tak působím, ale jestli cítíte, že vaši matku znepokojuji, vzdálím se.“

„Ne, ne!“ vykřikl Bradisson. „Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem říct, že bude vypovídat později, až to šerif vyřídí s vámi.“

„To jste zřejmě na mysli neměl,“ trval na svém Mason. „Měl jste na mysli totéž, co já. Pojďte, Dello.“

„Počkejte,“ řekl Greggory, „ještě jsme spolu neskončili, Masone.“

„Máte naprostou pravdu,“ souhlasil Mason, „ale teď je pro vás nejdůležitější objasnit tu věc s ipecacem, dříve než se matka a syn budou moci poradit. A já odmítám být vyslýchán v přítomnosti Bradissonových.“ Zamířil ke dveřím.

„Ještě počkejte,“ zasáhl šerif. „Neodejdete odsud, dokud vás neprohledám, jestli u sebe nemáte ten dokument.“

„Vážně, šerife!“ odvětil Mason. „Napadlo vás, v jakém jste okrese? Takový svévolný postup se sotva setká s pochopením, když jste mimo oblast své úřední pravomoci. A měl byste vážně vyslechnout Bradissonovy, dříve než budou mít příležitost sesmolit nějakou historku. Pojďte, Dello.“

Při upozornění, že je mimo svůj okres, se Greggoryho tvář zachmuřila. Mason se kolem něho klidně protáhl ke dveřím.

Paul Drake, který vše napjatě sledoval, se nadšeně roztleskal.

Šerif se na něj zlostně obořil: „Kdo k čertu jste?“

Drake s opileckou důstojností vznosně pravil: „Chcete-li věc formulovat takto, kdo k čertu jste vy?“

Mason na Greggoryho odpověď nečekal.

Když se za nimi zabouchly dveře, Della Streetová si hlasitě vydechla. „Brr! To bylo těsné. Co kaše, šéfe, je už dost horká?“ „Téměř v bodu varu.“

„Musíte ji věnovat paní Bradissonové za to, že měla odvahu přejít do protiútoku,“ pravila Della.

„Ledaže nastražila past, do které jsem vletěl.“ „Jak to myslíte?“

„Předpokládejme, že nechala dveře otevřené úmyslně, abych viděl, jak vyměňuje vůle. Přirozeně jsem musel dojít k závěru, že ta vůle, kterou schovala, je pravá. Kdyby se prokázalo, že je to podvrh, plus ten nešťastný podpis na rubu certifikátu o vlastnictví akcií a fakt, že Banning Clarke byl otráven během jídla, kdy jsme seděli vedle něho...“

„Šéfe,“ přerušila ho Della Streetová zděšeným výkřikem.

„Přesně tak,“ řekl Mason a položil nohu na plyn.

„Ale, šéfe, z toho se nedá dostat.“

„Je tu jen jediná možná cesta,“ řekl Mason.

„A to je?“

„Nevíme mnoho o tom malátném moskytovi,“ prozradil jí Mason. „Velma Starlerová ho uslyšela. Rozsvítila a moskyt přestal létat. Zhasla a šla s baterkou k oknu. Někdo stál u zdi, téměř přímo pod jejím oknem. Vystřelil dvě rány. Ty prolétly oknem nad Velminou hlavou. Vzdáleny od sebe necelé tři palce. Nezaráží vás na tom něco?“

„Myslíte na těch výstřelech?“

„Ano. Právě na nich. Střelec ji očividně nechtěl zasáhnout. Chtěl ji polekat, aby ji odehnal od okna. Když dokázal mířit tak, že kulky letěly jen tři palce od sebe, musí to být zatroleně dobrý střelec.“

„Ale proč ji chtěl zahnat od okna?“

Mason se usmál: „Malátný moskyt.“

„Co tím myslíte, šéfe?“

„Všimla jste si,“ zeptal se Mason, „když nám Salty Bowers minulou noc předváděl černé světlo, té indukční cívky, která zvyšuje napětí proudu z baterie na napětí potřebné k tomu, aby se rozžala žárovka?“

Přikývla.

„A,“ pokračoval Mason, „kdybyste byla někde ve tmě a uslyšela to slabé bzučení, neznělo by to podobně, jako když v místnosti létá moskyt?“

Della Streetová ohromeně přitakala: „To ano.“

„Zvláštní, takový líný moskyt,... možná malátný moskyt.“

„A vy myslíte, že zvuk, který Velma Starlerová slyšela, vydával právě tento přístroj tvořící černé světlo?“

„Proč ne? Když vyhlédla z okna, někdo stál u zdi. Vžijte se do situace Banninga Clarka. Měl slabé srdce. Měl nesmírně cennou informaci. Neodvážil se tuto informaci nikomu svěřit. Ale přece ho muselo napadnout, že by mohl zemřít a odnést si ono tajemství s sebou do hrobu. Jistě se tudíž pokoušel zanechat nějaké poselství. Ten odkaz na malátného moskyta nabyl v souvislosti s ukázkou fluorescenčního světla, kterou jsme shlédli včera v noci, na významu.“

„Domníváte se, že někde ukryl zašifrovaný vzkaz?“

„Přesně tak.“

„Pak tedy musí být v té kamenné zdi!“

„Přesně tak. Vzpomeňte si, že si všechny ty rozličné kameny přinesl z pouště.“

Delle Streetové se zajiskřilo v očích. „A to zjevně znamená, že budeme první, kdo osvítí tu zeď paprskem neviditelného světla a uvidí, co je v tom poselství?“ „Pokusíme se být první,“ upřesnil Mason. „Ale ten tulák musí mít přesně takový přístroj.“

Mason se zadumal: „Možná že to byl přístroj Saltyho Bowerse či Banninga Clarka, že jím zrovna svítili na zeď, kousek od místa,

kde Velma Starlerová tuláka spatřila. Tulák se možná pokoušel zjistit, co se děje. Každopádně myslím, že jsme našli vysvětlení pro toho malátného moskyta.“

XX.

Bylo ještě příliš brzy na to, aby se useknutý měsíc vyhoupl nad obzor. Noc byla zatím ještě temná - s výjimkou hvězd, které se v mlžném ovzduší nad oceánem jevily jako vzdálené, odtažité tečky.

Della držela baterku. Mason nesl dlouhý krabicovitý přístroj, který produkuje černé světlo. Dům na severním konci obrovské zahrady vyhlížel v noci jen jako temný obdélník. V celé budově nebylo jediné známky, že uvnitř bydlí lidé.

Mason se zastavil asi deset stop od zdi.

„V pořádku, Dello," řekl, „teď už budeme potmě."

Zhasla baterku.

Mason otočil spínač. Zevnitř z krabice se ozval tlumený, vzdálený bzukot a chvíli nato jako by tma noci mírně zesvětlala do temně fialova.

Mason nasměroval paprsky ultrafialového světla na zeď. Obratem na něj zamrkala řada barevných světélek. Advokát a Della Streetová je mlčky studovali.

„Dává vám to nějaký smysl, šéfe?" zeptala se dychtivě.

Mason neodpověděl hned. Pak skleslým hlasem pronesl: „Ani v nejmenším. Může to ovšem být nějak zakódováno... Je to jen posloupnost jednotlivých teček. Není v tom patrný žádný speciální systém."

Mason postupoval podél zdi. „Vypadá to naprosto beznadějně," poznamenal a vypjatý sluch Delly Streetové rozeznal v jeho hlase zklamání, což napovídalo, jak nesmírně se na svou teorii spoléhal.

„Třeba to ultrafialové světlo používali k něčemu jinému," řekla povzbudivě, protože věděla, jak moc to pro něj znamená. Uvědomovala si, že je Mason v maléru, z něhož se může vyvléci

pouze pohotovým důvtipem, a že briskní rozřešení záhady malátného moskyta je prvním krokem k záchraně. Když tohle nevyjde, prohrají i všechno ostatní.

„Nemohu přijít na to, co by v tom mohlo být. Zatraceně, Dello, každá vteřina je drahá... A heleďme, co je tohle!“

Mason postupoval podél zdi a nyní se dostal do dolní části, kde se zeď snižovala, až byla vysoká sotva čtyři stopy.

„To je zvláštní čára,“ vykřikla Della, „ty světélkující kameny jsou uspořádány do přímky, a tamhle... Podívejte!“

Mason vychýlil přenosnou svítilnu trochu doleva, aby se jejich pohledu otevřel zcela neprobádaný úsek zdi. Objevil se celý soubor světélkujících přímek, jako by tam někdo fosforovou tužkou vyryl téměř pravoúhlý obrazec.

Della poznamenala: „Je to nějaká květina s bodlinatými lístky. Je obrácená květem dolů.“

Mason si předmět zasmušile prohlížel: očividně obrácená květina s pěti lístky na mírně ohnutém stonku. Náhle vykřikl: „Hrome!“ „Co?“ ptala se Della.

„The Shooting Star,“ řekl Mason tiše. „To není květina otočená hlavou dolů, to je létavice, a ty čáry jsou jistojistě hranice pozemku. Tenhle křížek určitě označuje místo, kde Banning Clarke objevil důkaz o tom, že je to původní Golerovo naleziště.“

„To je ono!“ vykřikla Della vzrušeně. „Ježišmarjá, šéfe, cítím se, jako bychom právě objevili údolí plné zlata. Šíleně se mi třesou kolena.“

Mason mluvil dál a bylo zjevné, že nahlas přemýšlí. „To proto se vložil do toho případu s podvodem. Jen se, Dello, vžijte do jeho situace. Kdyby se pokusil dostat jakoukoliv realitu od těžební společnosti zpět, dal by Bradissonovým cennou stopu, která by jim umožnila najít Golerovo místo. Když však předstíral, že se snaží vybojovat beznadějný případ a že se snaží zabránit tomu, aby paní

Simsová dostala svůj pozemek zpátky, podařilo se mu natáhnout všem pásku přes oči, včetně mě.“

„Takže paní Simsová dostane své pozemky zpátky?“ ptala se Della.

„Kruci!“ zamumlal Mason podrážděně, „zasloužil jsem se o to, že je nedostane. Úskočně jsem Bradissona při jeho místopřísežném prohlášení dovedl k výrokům, které tento beznadějný případ změnily v tutovou výhru, a tím jsem vlastně svého klienta připravil o bohatství. Teď musím najít nějaký způsob, jak to zas po právnicku přetočit, dříve než si uvědomí skutečnou hodnotu... A je tu vždycky nebezpečí, že o tom ještě někdo ví.“

„O Shooting Star a tajemství malátného moskyta?“

„Ano.“

„Myslíte toho tuláka?“ „Ano.“

„No a nemyslíte, že onen tulák prostě špehoval Banninga Clarka, který používal světlo, aby mohl uspořádat kameny ve zdi? A že se tulák možná polekal a utekl dříve, než se to tajemství dozvěděl? Nakonec, Banning Clarke si mohl svrchní oblečení svléknout až poté, co uslyšel výstřely, které vypálil tulák.“

„To je pravda,“ řekl Mason, „ale nezapomeňte, že se ten tulák mohl kdykoliv vrátit. Nevystřelil ihned, jakmile ho spatřila, ale až aby jí zabránil posvítit na něj baterkou. Nestřílel tedy proto, aby nebyl objeven, nýbrž aby nebyl poznán, a...“

„Někdo přijíždí!“ vykřikla Della.

„Rychle, Dello. Nemůžeme si dovolit, aby nás tady chytili. Ještě štěstí, že jsme auto nechali dál od domu.“ Mason se rozběhl směrem ke kaktusům, aby tam nalezl úkryt, když dva oslnivé reflektory projely vraty a zabočily na příjezdovou cestu k domu.

Della Streetová zaujala místo po Masonově boku a on, jak tam tak stáli a zatajovali dech, cítil, že se mu její prsty boří do paže.

Auto se s rachotem zastavilo.

Rytmický klapot motoru ustal. Světla zhasla. Po chvíli slyšeli, jak se dveře otevřely a hned zabouchly.

„Třeba se vrátil Salty," zašeptala Della. „Má to podobný zvuk jako jeho auto."

„Počkejte chvilku," varoval ji tiše Mason.

Slyšeli, jak Nell Simsová říká: „A teď, Pete Simsi, upaluj rovnou do špižírny. Jestli jsi způsobil, že moje dcera otrávila Banninga Clarka, žádám si bez prodlení tvůj skalp."

V Peteově hlase zněl opět ten typický obhajující se, omluvný, plačtivý podtón, k němuž se uchýlil vždy, když vysvětloval své prohřešky. „Říkám ti, miláčku, že o obchodních záležitostech chlapů nic nevíš. Ten obchod s doly..."

„Vím dost na to, abych chápala, že když dá muž své ženě arzén, aby ho postavila do spíže hned vedle cukru, je to prostě blázen." „Ale poslechni, miláčku, já..."

Zbytek rozhovoru pohltil zvuk otevírajících a zavírajících se zadních dveří. Mason se předklonil a podstrčil dlouhou krabici mezi skrumáž členitých bezostných kaktusů. „Musíme s ním mluvit, Dello." „Jak to zařídíme?" zeptala se Della.

„Vniknem tam zadními dveřmi. Musíme rozjet bleskovou přepadovou akci. Chci si promluvit se Simsem a vytratit se dřív, než se na scéně objeví okresní státní zástupce."

Vyrazili po chodníčku, který vedl za dům, a dospěli k zadním dveřím. Mason je vyzkoušel, zjistil, že jsou otevřené, tak vešli dovnitř a při světle Delliny baterky zamířili ke kuchyni.

Tam se svítilo a byly slyšet hlasy. Zaslechli, jak Nell Simsová rozzlobeně říká: „Tak se, Pete Simsi, na ten pytel podívej. Je otevřený a někdo z něj odebral slušné množství."

Sims se bránil: „To není moje chyba, Nell. Říkal jsem ti..."

Mason otevřel dveře a pravil: „Snad vám nebude vadit, když vám položím pár otázek."

Překvapeně k němu obrátili tváře. Nell Simsová v ruce držela papírový pytel.

„Je to arzén?“ zeptal se Mason. Přikývla.

„Uložen hned vedle zásoby cukru?“ „Ne přímo vedle, ale dost blízko.“ „Co je na něm napsáno?“

Sims spěšně řekl: „To jsem tam napsal, aby nedošlo k omylu. Můžete se přesvědčit sám. Napsal jsem tam: ‚POZOR. PETE SIMS. SOUKROMÉ - 500 G.'“

Mason natáhl ruku. „Pete,“ řekl, „chci vám položit pár otázek. Já...“ Náhle se zarazil a zamračil se na nápis na pytli.

„Chci, abyste se stal mým obhájcem. Jsem v hrozným maléru, pane Masone, a...“

Náhle se rozrazily lítací dveře.

Mason se otočil, když viděl, jak Della Streetová zalapala po dechu. Ve dveřích stál šerif Greggory. Na chvíli měl ve tváři zlost. Pak se vítězoslavně usmál.

„A nyní jsem, pane Masone, ve svém vlastním rajónu a mám veškerou pravomoc hájit zákon. Okresní státní zástupce čeká ve své kanceláři. Buďto pojedete se mnou a budete vypovídat, nebo vás zavřu do vězení alespoň v rámci vyšetřovací vazby.“

Mason chvilku váhal, ale pak správně ohodnotil odhodlání v šerifově tváři. Obrátil se k Delle Streetové a klidně řekl: „Můžete dojet sama autem k soudu, Dello. Myslím, že šerif bude radši, když pojedu s ním.“

Okresní státní zástupce Topham byl vyzáblý člověk s propadlými lícemi, nervózním výrazem pronásledovaným prázdnotou, věčně neklidný. Znatelně se ošíval na velké, kůží potažené otočné židli za kancelářským stolem, prohlížel si Masona velkýma bezvýraznýma očima a hlasem, kterým lidé přeříkávají nazpaměť naučenou řeč, pravil: „Pane Masone, existuje důkaz, který naznačuje, že jste v tomto okrese spáchal trestný čin. Jelikož jste kolega, právník, který ve své profesi dosáhl určitého věhlasu, dávám vám příležitost, než proti vám zahájím jakékoliv stíhání, vysvětlit všechny okolnosti.“

„Co si přejete vědět?“ zeptal se Mason.

„Co můžete uvést k obvinění, že jste odcizil jistý dokument.“

„Vzal jsem si ho.“

„Ze stolu Banninga Clarka v jeho sídle v tomto okrese?“ „Přesně tak.“

„Pane Masone, jistě chápete ničivé následky takovéhoto přiznání.“

„Nevidím na tom nic špatného,“ řekl Mason. „Proč všechen ten rozruch?“

„Jistě, pane Masone, chápete, že kromě toho, že v našem statutárním řádu je změnit či odstranit právní dokument takové povahy klasifikováno jako trestný čin, ustanovuje zákon, že právní dokument je majetek, že vzít takovýto dokument znamená krádež, že jelikož stupeň krádeže je určena hodnotou majetku právním dokumentem odkázaného...“

„Nyní poslyšte,“ přerušil ho Mason. „Nevyrukoval jsem s tím dříve, protože jsem nechtěl, abych tuto vůli musel nyní předkládat a vysvětlovat její obsah, ale řeknu vám, v jakém jsem postavení.

Ta závěť je právoplatná, sepsaná vlastní rukou Banninga Clarka a datována den před jeho smrtí. Já jsem v ní jmenován jejím vykonavatelem. Proto bylo mojí povinností vzít tuto vůli do opatrování. Kdyby kdokoliv tuto vůli objevil, dokonce i vy sám, požadoval bych, abyste mi ji předal jako osobě, která je jmenována jejím vykonavatelem, či abyste ji předal úředníkovi soudu pro věci pozůstalostní. Nuže, zkuste v této úvaze najít místo, které je v rozporu se zákonem.“

Topham si dlouhými prsty třel vysoké čelo, pohlédl na šerifa, zakroutil se na židli, která se očividně naučila vyjádřit svůj protest proti neustálému vrtění svého uživatele vrzáním. „Vy jste jmenován vykonavatelem?“

„Šerif to ve svém svědectví přiznává.“

„Mohu tu vůli vidět?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Předložím ji, až k tomu bude vhodná chvíle. Domnívám se, že podle zákona, ačkoliv jsem si to zatím neověřil, na to mám třicet dnů.“

Otočná židle opět zavrzala, tentokrát táhle a pisklavě. Státní zástupce pohlédl na šerifa. „Jestli je to pravda, nemůžeme s tím nic dělat.“

„Ani když vstoupil do domu a tajně ji ze stolu odstranil?“ naléhal šerif.

Mason se zasmál, když židle opět několikrát krátce a ostře zavrzala.

„Je to tak,“ vysvětloval Topham, „je-li vykonavatelem, pak je oprávněn převzít pod svou ochranu veškerý majetek zesnulého. Překontrolovat si movitý majetek zemřelého není pouze jeho právo, nýbrž přímo povinnost, a jeho výklad, že jak zákon stanoví, musí být poslední vůle předána buď vykonavateli nebo soudnímu úředníkovi, je, domnívám se, naprosto správný.“

„Proč jste mi to neřekl dříve?“ vymáhal Greggory na Masonovi.

„Neptal jste se mě.“

„No, přece nejste zabedněný, ne?“

Mason omluvně prohlásil: „Někdy, šerife, když jsem v rozpacích, mám trochu svázaný jazyk. Vzpomínáte si, šerife, že jste mi při několika příležitostech vyhrožoval tvrdým právním postihem. To mě uvedlo do rozpaků. Začal jsem být nesmělý.“

Šerif zbrunátněl: „Teď nejste k čertu ani trochu nesmělý,“ řekl rozzlobeně.

Mason se usmál na státního zástupce: „Protože nejsem k čertu ani trochu v rozpacích, šerife.“

XXII.

Mason nalezl Dellu Streetovou v automobilu, zaparkovaném před soudní budovou.

„Jak jste vyvázl?“ zeptala se dychtivě.

„Vykroutil jsem se,“ řekl Mason, „ale bylo to o fous.“

„Ten vlk ve službách zákona je v řetězech?“

„V řetězech ne, v provazech. Myslel si, že mě má tutově v hrsti ohledně té poslední vůle, a proto po mně vyjel tímto směrem. Zmátl jsem ho tak, že úplně zapomněl na akcie. Ale nebude mu to dlouho trvat a vyrazí, přiblíží se z tohoto nového úhlu. Že já jsem ten certifikát podepisoval. Ale tehdy se zdálo, že je to jediné logické řešení, jak uchránit svého klienta od Moffgatovy pasti. Dnes se to jeví jako tvrdý přehmat.“

„Na jak dlouho předpokládáte, že je tato nemilost odložena, šéfe?“

„Zhruba tak na půl hodiny.“

„Vyražme tedy do Saltyho tábořiště.“

„Ne rovnou,“ řekl Mason. „Víte, Dello, za tu půlhodinu musíme zjistit, kdo zabil Banninga Clarka, jak to všechno bylo s tím jedem a kdo se potloukal po zahradě tu noc, kdy Velma Starlerová slyšela malátného moskyta. Až nás šerif konečně začne hledat, budeme tam, kde by nejméně očekával, že nás najde.“

„V domě Banninga Clarka?“ zeptala se.

Mason přikývl.

„Skočte dovnitř a pevně se držte.“

Dveře otevřela paní Simsová. „Á, dobrý den,“ zašvitořila. „Vrátili jste se právě včas. Dlouhá pouť je má snaha vyrvat vás Kastaicům. Netušila jsem, že vás budou držet tak dlouho.“

Mason na Dellu významně pohlédl, vešel do domu a ihned si to namířil k telefonu. Za okamžik už k němu ze sluchátka promlouval Paul Drake: „Nazdar, Perry. Jsi střízlivý?“

„Ano,“ vyjádřil se stručně Mason.

„Tak dobře,“ řekl Drake. „Nezapomeň, že jsem se tě zeptal jako první. Teď poslouchej, Perry, mám zamlžené vidění, ale myslím, že rybka oťukává tvou návnadu.“

„Pokračuj.“

„Ten člověk se jmenuje Hayward Small, vytáhlý chlápek, s darem výmluvnosti. Má svůj způsob, jak se tě snaží prokouknout. Znáš ho?“ „Ano.“

„Je to ta ryba, kterou chceš?“

„Jestli zabírá na návnadu, tak ano.“

„Někdo se o něj opřel,“ pokračoval Drake.

„Jak to myslíš?“

„U levého oka. Nebeská krása.“

„Skvostná podlitina?“

„Šťavnatá, trefná.“

„Co navrhuje?“

„Říká, že ví, že to naleziště, které jsem objevil, je na pozemku patřícím Obnovenému těžebnímu syndikátu, a že má na tuto společnost jisté napojení. Vezmu-li ho jako společníka a pojedeme spolu půl na půl, zaručí nám třiatřicetiprocentní podíl a ten si rozdělíme.“

„A jestliže ten návrh přijmeš, co chce dělat?“

„Nevím, ale když se dohodneme, vezme mě s sebou do San Roberta. Jedu s Harveyem Bradym do Los Angeles. Co mám dělat?“ „Ví, že někomu telefonuješ?“

„Myslí si, že telefonuju nějaké dívce z Los Angeles. Ten automat je v jedné restauraci. Zatím se pohybuju s ním.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Ten návrh přijmi a pojeď sem.“ „Co mám dělat, když bude chtít tu informaci?“

„Řekni mu, že mu to vyznačíš na mapě, a až dorazíte do San Roberta, udej mu přesnou polohu,“ instruoval Mason. „A dříve ne?“ ptal se Drake.

„Jestliže nechceš být otráven arzénem, tak ne,“ prohlásil Mason a zavěsil.

Paní Simsová oznamovala: „Telefonoval pan Moffgat. Vypadá to, že společnost chce ten spor urovnat. Říká, že mi nemůže předložit přímý návrh, protože by to odporovalo etice, ale tvrdí, že se můžeme dohodnout.“

„Ano,“ potvrdil Mason s úsměvem. „Jsem si zcela jistý, že to chce urovnat. Kde je váš manžel?“

„V kuchyni.“

Mason zastihl Petea Simse, jak sedí zdrcený a skleslý na kuchyňské židli.

„Jé, to jste vy,“ přivítal ho Pete.

Mason přikývl. „Chci s vámi mluvit, Pete.“

„O čem?“

„O Bobovi.“

Pete se ošil. „Bob mi nikdy nepřinesl nic dobrýho, jen potíže.“

Mason ho pobídl: „Pojďte se mnou. Zatím se vám tak moc nedělo. Dello, přineste si psací stroj a aktovku.“

A Mason vedl bázlivého, roztřeseného človíčka zadním schodištěm do místnosti, kterou obýval Banning Clarke, když byl naživu.

„Sedněte si, Pete.“

Pete se posadil. „Co chcete?“

„Chci se dozvědět něco o podvrhování nalezišť zlata.“ „A co přesně? Nikdy jsem to ještě nedělal, ale vím, jak se to dělá.“ „Nabijete brokovnici patronami s malými kousky zlata?“ ptal se Mason. „A pak střílíte do rudné žíly a...“ Pete Sims se otřásl. „Co je vám?“ zeptal se Mason.

„To je primitivní, pane Masone, takhle se to vůbec nedělá.“ „A jak to tedy děláte, Pete?“

„No, Hayward Small tomu říká psychologická metoda. Musíte nezasvěcence přimět, aby se pokusil doběhnout on vás.“

„Obávám se, že tomu nerozumím,“ řekl Mason a koutkem oka pohlédl na Dellu Streetovou, aby se ujistil, že otázky i odpovědi zaznamenává.

„No, to je, pane Masone, takhle. Lidi jsou dneska moc chytrý. Mají vzdělání. Když se jim pokoušíte prodat zlatou hroudu nebo nastřílet zlato do žíly, pravděpodobně už o tom někde četli nebo to viděli v kině a jste jim akorát pro smích. Už to, že se pokoušíte prodat těžební pozemek, v nich ihned vzbudí podezření. Když se v těžbě vyzná, tak na to, co mu řeknete, nedá, a když se nevyzná, je podezíravý ke všemu.“

Peteu Simsovi se zjevně ohromně ulevilo, že Mason chce čistě informace a nevznáší přímá obvinění či se nedomáhá vysvětlení. Toto uvolnění mu rozvázalo jazyk.

„Bohužel, nerozumím,“ řekl Mason.

„Dobře, pane Masone, uděláte to takhle. Získáte si kupčíka na svou stranu a pak to zařídíte tak, aby on se snažil prodat vám.“

Mason poznamenal: „S panem Bradissonem jste takhle nepostupoval, Pete.“ Pete si poposedl na židli. „Neznáte ten příběh celý, pane Masone.“ „Jaký je celý ten příběh, Pete?“ Pete tvrdošíjně zavrtěl hlavou. „Neřeknete mi ho?“

„Řekl jsem vám všechno, co vím,“ prohlásil Pete a jeho chování se změnilo z hovorného přátelství v nepřívětivou rezervovanost.

„Dobrá, Pete, jen žádné obviňování, vraťme se k obecné rozpravě. Jak můžete zájemce přimět, aby se vás pokusil doběhnout?“

„Na to je celá řada způsobů.“

„Můžete mi nějaký prozradit?“

„Vyložím vám základní myšlenku, která za celou tou věcí je," řekl Pete. „Předstíráte, že jste nevinnej chlápek, a necháte kupčíka, aby on byl ten chytřejší. Vy jste jen nevinný, nevědomý dítě pouště a městskej filuta se rozhodne, že dělit se s takovým jelimanem o zisk by byla škoda." „Nechápu, jak toho můžete docílit, Pete."

Sims se opět vřele rozpovídal. „Musíte být, pane Masone, chytrej, musíte hodně přemýšlet a musíte mít představivost. Proto si spousta lidí myslí, že jsem línej. Sedím, nic nedělám, ale přitom přemýšlím a... Myslím, pane Masone, že moc mluvím."

„To je v pořádku, Pete, jste mezi přáteli," řekl Mason. „Zajímá mě, jak můžete navnadit městského filutu k tomu, aby se na vás pokoušel vydělat."

„Pokaždý to zkusí. Chováte se jednoduše, vezmete je ven a ukážete jim pozemek, kterej po nich chcete, aby koupili. Nadšeně o něm mluvíte a ukážete jim všechny kladný stránky. Začínají se stahovat do ulity. Pak je kolem poledne dovedete na jiný pozemek, řeknete jim, že patří vám nebo vašemu příteli, a usednete, abyste se najedli. Poté se pod nějakou záminkou vzdálíte, ale narafičil jste tam něco, co si už kupec najde sám, něco, co vzbudí dojem, že se to tam jen hemží zlatem. Chápete? Najde to, zatímco jste pryč. Když se vrátíte, tak vám nepoví: ‚Pete, podívejte, narazil jsem na vašem pozemku na nesmírné bohatství'. Po pravdě řečeno, pane Masone, dělám to takhle už dvacet let a ještě s tím za mnou ani jeden z těch chlápků nepřišel."

„Jak přimějete zákazníka, aby se kolem porozhlédl?" ptal se Mason.

„To přece udělá každý. Řekněte jim, že pozemek je bohatej a že by ho měli koupit, a mají o něj zájem jen tak zpola. Ale vezměte je na místo, který vypadá slibně, je tam spousta pěknejch barevnejch kamínků, a řekněte jim, že není k ničemu, pak odejděte, nechte je samotné a začnou to tam prolízat. Udělaj to

pokaždý. Tak už to je se začátečníky v poušti, vždycky si myslí, že vědí víc než ostřílenej zlatokop.“

Mason přikývl.

„Tak se to tedy provádí,“ pokračoval Pete. „Začne se rozhlížet kolem. Nastrčíte tam pár kamenů, který jsou napěchovaný kusy zlata. Vystřelíte v nějaký skále otvory a vtmelíte tam tyhle malé kousíčky rudy. Když umíte zacházet s dynamitem a namíchat směs cementu s kamínky, nic na tom není. Vložíte ty kousky na místo, že to vypadá, jako by tam byly od roku jedna. Kupčík si strčí vzorky horniny do kapsy a když se vrátíte, začne se vás jen tak nahodile vyptávat na název pozemku, kdy vám vyprší předkupní právo a podobně. A vy hned poznáte, že to tam za vašimi zády prošmejdil, že se vás snaží napálit a schramstnout ten pozemek sám. Nebo když mu řeknete, že je pozemek ve vašem přímém vlastnictví, začne vám vyprávět, jaký že je to fantastický místo na chatu v poušti, že on ještě nikdy nebyl na místě, kde by pociťoval tak báječnej klid, a všechny tyhle báchorky. Jelikož tam těžit nemá moc velkou cenu, rád by to koupil jako parcelu pro stavbu chaty, nebo tvrdí, že má kamaráda, co trpí na dutiny, a chtěl by to místo koupit pro něho. Kdybyste ten kus rudy objevil sám, kupčík by pojal podezření. Chtěl by zavolat kopu těžebních techniků a nutil by vás přinést výpis z banky, než by vás vůbec začal poslouchat. Ale když to objeví on, myslí si, že vás doběhne, on se stane prodávajícím a vy jste zákazník. To je všechno, co za tím vězí. Je to jeho vlastní děťátko a on ho prosadí.“

„Velice zajímavý příklad praktické aplikace psychologie,“ podotkl Mason. „Myslím, Simsi, že ho využiju ve své profesi.“

„Tak tedy, pane Masone, jestli je to už všechno, co jste ode mě chtěl, vrátím se. Tohle je tajemství celý tý věci. Musíte dokázat, aby se kupující snažil prodat vám.“

„Ještě chviličku,“ řekl Mason. „Než odejdete, Pete, chci se vás ještě zeptat na jedno.“

Pete usedl na samý krajíček židle. „Tak prosím, pane Masone.“ „Nastrčil jste ten šestiranný revolver na Banninga Clarka, viďte, Pete.“ „Cože, o čem to mluvíte?“

Mason řekl: „Vylepšil jste pozemky své ženy. Prodal jste je Jimu Bradissonovi. Když pak společnost podala žalobu pro podvod, uvědomil jste si, že jste v bryndě, a usmyslel jste si obstarat druhé želízko do ohně. Nastrojil jste to tak, aby si Banning Clarke myslel, že slavné Golerovo naleziště leželo na pozemku Shooting Star, že?“

„Pane Masone, cože!“ vykřikl vyčítavě Pete Sims.

„A abyste toho docílil,“ pokračoval Mason, „vyryl jste na rukojeť starého šestiraňáku, který jste někde našel, jméno Goler. Ale jedno jste, Pete, přehlédl, máte velice atypický způsob psaní velkého tiskacího G. A na pytel s arzénem jste napsal stejné velké G - ‚SOUKROMÉ - 500 G.' - jako na rukojeť revolveru.“

Chvíli hleděl Pete Sims Masonovi přímo do očí a pak pohledem uhnul. „Nevím, o čem mluvíte,“ zamumlal.

Mason se obrátil na Dellu Streetovou. „V pořádku, Dello, dojděte pro šerifa. Řekněte mu, aby přinesl ten pytel s arzénem. My přineseme zbraň a písmena porovnáme...“

„Né, né, ne!“ křičel Sims. „Nedělejte to! Tohle mi přece nemůžete provést, pane Masone. Nezatahujte do toho znovu šerifa.“

Mason se uculil: „Tak se rozhodněte, Pete.“

Sims si dlouze povzdechl: „Dejte mi cigaretu.“

Mason mu jednu dal a Sims si zapálil. Zdálo se, že z něj vyprchal veškerý odpor. „Tak dobře,“ doznal, „udělal jsem to. Přesně tak to bylo.“

„Teď nám povězte o tom arzénu,“ vybídl ho Mason.

„Je to přesně tak, jak jsem uvedl šerifovi. Koupil jsem ho kvůli...“

„Kvůli čemu?“ ptal se Mason, když Sims zaváhal.

„Jen kvůli nějakým pokusům,“ kroutil se Sims na židli.

„Snad byste přeci jenom měla pro šerifa dojít, Dello.“

Pete jako by to přeslechl. Pokračoval, jako by byl žádnou odpověď neodmítl. „Z těch bájnejch nalezišť by se dalo pěkně trhnout, pane Masone. Uvědomil jsem si to, když jsem viděl, jak Banninga Clarka ta věc s šestiraňákem vzala. Akorát se člověk musí postarat o to, aby lidé o některých z těch slavných nalezišť věděli, a pak nastražit jen drobnou stopu, která je přesvědčí, že právě narazili na slavný naleziště. Vy předstíráte, že nemáte nejmenší ponětí o významu toho místa, že o tom nevíte zhola nic. Chápete?“

Mason přikývl.

„Teď k tomu pozemku Shooting Star,“ pokračoval Pete. „Když jsem ho Jimu Bradissonovi prodával, rozhodně jsem šel na věc primitivně. Řeknu vám pravdu. Byl jsem tehdy pěkně zhulákanej a Jim měl pořád plnou pusu toho, jakej je dokonalej šéf těžební společnosti. Dostat ho bylo tak zatraceně snadný, že jsem se ani neobtěžoval zahladit stopy. Ale když jsem si uvědomil, že to potřebuju nastrojit tak, aby nedělal kravál, že byl podvedenej, přišel jsem na tenhle nápad, že podstrčím šestirannej revolver, nechám Banninga Clarka, aby ho našel a řekl to Jimovi. Nějakej čas před tím jsem ten starej šestiraňák našel v poušti. Prostě jsem vyryl do rukojeti Golerovo jméno a třel nápis čajovými listy, dokud nevypadal přiměřeně staře. Pak jsem ho nastrčil k malýmu pramínku, který je na pozemku, nechal jsem čouhat jen několik palců hlavně a zbytek zahrabal do písku. Zašel jsem tam s Banningem Clarkem. To na tom ještě nebyl se srdcem tak špatně, že by vůbec nemohl cestovat, ale už musel být v klidu. Řekl jsem mu, že se chci kolem trochu porozhlídnout po zlatě, a věděl jsem, že půjde k pramínku a sedne si. Do potůčku hned vedle revolveru jsem uložil celou hrst zlatých valounů. Hned jak jsem se vrátil, jsem si všiml, že je pistole pryč a Clarke byl tak rozrušenej, že

sotva mluvil. Předstíral jsem, že nic nevidím. Myslel jsem, že se Clarke jako podílník společnosti postará, aby z toho našeho obchodu netropili aféru, ale Clarke propadl myšlence, že objevil Golerovo naleziště, tak silně, že chtěl, aby moje žena získala pozemek zpátky. Zřejmě myslel, že má na něj větší právo než společnost. No a já jsem byl, pane Masone, v pekelný mele. Časem jsem se postaral o to, aby Jim Bradisson vytušil, že Clarke objevil slavné Golerovo naleziště. Clarke už tehdá v poušti nebyl celejch šest měsíců, naposledy tam byl se mnou. Myslel jsem, že bude Bradisson natolik chytrej, že si dá dohromady dvě a dvě a spočte si, že to naleziště musí ležet na pozemku Shooting Star. Ale Jim nebyl chytrej ani trochu. Pokračoval v tom stíhání pro podvod a ať se propadnu, jestli vás Banning Clarke nenajal, abyste se do toho sporu zapojil. Tou dobou už bylo všechno pomíchaný. Nevěděl jsem, co dělá. Teď to chápu. Zkoušel přimět Nell, aby se do toho případu rázně vložila, aby Jim nepojal žádný podezření a nerozhodl se na tom pozemku lpět. A to už je úplná pravda.“

„A arzén?“ zeptal se Mason.

„No, když tedy, pane Masone, chcete znát celej plán, rozhodl jsem se pustit do toho kšeftu se slavnými nalezišti. Asi jsem jen bídnej mizera. Ale nesmíte mě chápat špatně. Já už lepší nebudu. Teďko jsem k smrti vyděšenej, ale znám se už natolik dobře, abych věděl, že už u podvrhování nalezišť zůstanu. Kdybyste byl někdo jinej, sehrál bych vám tu výjev lítosti, zhostil bych se tý úlohy tak fantasticky, že bych přesvědčil i sám sebe... Býval jsem, pane Masone, setsakramentsky dobrej lhář. Ještě dřív, než jsem poznal Haywarda Smalla. On mě zkoušel zhypnotizovat a vyprávěl mi strašně moc o těch rozdvojenejch osobnostech... Předstíral jsem, že mě zhypnotizoval. No, vlastně nevím, jak to bylo, třeba mě i zhypnotizoval. A zavedl jsem si svý druhý já. Ale to mě, coby lháře, akorát zničilo, pane Masone. Bylo to velice snadný svést všechno na Boba a vyšel jsem ze cviku při pravým a nefalšovaným

lhaní. To, jak mě ten právník zahnal do kouta, byl pro mě šok. Věřte mi, od teďka už nikoho nenechám, aby mě doběhl mojí vlastní zbraní. Zbavím se Boba, pronto! Musím se vylepšit. Chápete?“

„Chápu, Pete, ale věcně, co jste zamýšlel dělat s tím arzénem?“

„No teda to bájné naleziště Peg-Leg,“ řekl Pete, „a pár dalších nalezišť, který zapadly v poušti, zanikaj proto, že je tam zlato černý. Je navrchu potažený vrstvou něčeho, co černá. Když do něj rýpnete, je to kvalitní žlutý zlato, ale valouny vypadaj jako černý kamínky. Doslechl jsem se, že je to jakási sloučenina arzénu, a rozhodl se obstarat si arzén a provádět pokusy se zlatem, abych viděl, jestli dostanu ten černej povlak. Usmyslel jsem si, že když se mi to podaří, příštímu kupci odlehčím tak, že to narafičím, aby si myslel, že objevil slavné naleziště Peg-Leg. Je tu ten rančer s partnerem, co si myslej, že objevili slavné Golerovo naleziště - rančer se celej nadouvá představou, že dokáže určit polohu zaniklejch nalezišť vědeckou metodou. No, chci ho ponouknout, aby si koupil bájný Peg-Leg.“

„Použil jste vašeho arzénu?“

„Ne, pane Masone. Nepotřeboval jsem ho. Abych řekl pravdu, úplně jsem na něj zapomněl. Krátce nato, co jsem ho koupil, jsem zjistil, kde pár těchhle zčernalejch zlatejch kousků leží, ne moc, ale dost na to, abych zinscenoval naleziště.“

Mason řekl: „Máte nějaké ujednání s Haywardem Smallem?“

Sims si poposedl. „To jste, pane Masone, vedle. Tohle byste říkat neměl. Hayward Small je příměj chlap. Moje žena ho nemá ráda, protože obletuje Dorinu, ale Dorina se jednou vdát musí a uteče ještě spousta vody, než si najde někoho lepšího, než je Hayward Small.“ Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Nezapomeňte na šerifa, Pete.“

Sims znepokojeně povzdychl. „No tak dobře. Nemá to cenu. Samozřejmě, že jedu s Haywardem Smallem a Small nějak drží v šachu Jima Bradissona.“

„Jak?“

„Vím akorát, že ho má v šachu. Já jsem pro Smalla vylepšoval pozemky a on je prodával společnosti.“ „Byl také zapojen v té akci se Shooting Star?“

„To ne. To byla má vlastní akce. Chápejte, nejsme s Haywardem Smallem partneři. Já pro něj akorát vylepšuju pozemek a on mi za to slušně platí. Na to Golerovo naleziště se nachytal i on.“

„Věděl Hayward Small, že máte arzén?“ zeptal se Mason.

„Ano, věděl o tom. To on přišel s tím, že už arzén nepotřebuju. Říkal, že ví, kde to zčernalé zlato najdu.“

„A otrávil jste Banninga Clarka?“ zeptal se Mason.

„Cože! Já?“

Mason přikývl.

„Proboha, to ne. Tenhleten nápad pusťte z hlavy.“ „Nebo zastřelil?“

„Poslouchejte, pane Masone, Banning Clarke byl férovej chlap. Nezkřivil bych mu ani vlásek na hlavě.“

„A nenapadá vás, kdo mohl arzén do cukřenky nasypat?“ „Ne, pane.“

„A nevíte, čím drží Small Bradissona v hrsti, že?“

„Ne, pane, ale v hrsti ho má. To mi můžete věřit, Jim Bradisson se Haywarda Smalla bojí. Je v tom nějaký vydírání.“

„Vy si nemyslíte, že je Small pro Dorinu vhodný partner?“

„To rozhodné ne. Kdybych byl bejval tady, nikdy by si s ní netroufl utýct do Nevady.“

„Ale nevzali se?“

„Jak jsem to slyšel vyprávět,“ řekl Sims a neznatelně cukl koutky úst, „ten voják, kterej je do Doriny tak nějak zamilovanej,

si vzal na den dovolenku a potuloval se po Las Vegas, a myslím, že když se do něj ten voják pustil, došel Hayward Small k přesvědčení, že se ženit nebude. Ani trochu se jako ženich necítil. Ještě teď má pořádný oko.“

Mason řekl: „No, Pete, myslím, že je to už všechno. Moc děkuju.“

Pete nedočkavě vyskočil: „Pane Masone, ani nevím, jak vám říct, jak moc pro mě znamená promluvit si naprosto otevřeně s někým, kdo má opravdový pochopení. Jestli někdy budete mít nějakej pozemek v poušti a budete se ho chtít zbavit za pohádkovou sumu,... Ne, k tomu asi nedojde, ale když pro vás budu moct něco udělat, prostě mi zavolejte.“

Když odešel, zasmál se Mason na Dellu Streetovou.

„Vyzkoušíme si Peteovy psychologické metody,“ pravil. „Dejte do stroje papír. Položte ho tady na stůl... přímo pod lampu.“

„Kolik listů?“ zeptala se Della.

„Jeden,“ řekl Mason.

„Co to bude?“ zeptala se, „nějaká listina k podpisu, dopis nebo...“

„Zlatý valoun narafičený na nalezišti,“ oznámil Mason, „a postaráme se, aby ho kupčík objevil. Náš rozhovor s Petem zjevně přinese ovoce.“

Della Streetová vtočila papír do stroje a položila prsty na klávesnici.

Mason ji instruoval: „Začneme vprostřed věty nahoře na stránce. Uveďte tam číslo stránky, třeba dvacet dva, a přímo pod to napište: ‚Záznam vyšetřování šerifa Greggoryho'.“

Klávesy klapaly pod prsty Delly Streetové v svižném staccatu. Když ustala, Mason řekl: „A hned pod to napište: Pokračování výpovědi Jamese Bradissona. Dobře, a teď začněte vlevo nahoře, vprostřed věty ‚to je na mou čest vše, co o tom vím a co si myslím.' ...Teď nový odstavec, pište ‚Otázka šerifa: Pak jste tedy, pane

Bradissone, ochoten odpřisáhnout, že jste Haywarda Smalla viděl manipulovat s cukřenkou?' Odpověď: ‚Ano, pane, viděl.' Odstavec. Otázka: ‚Nejen že jste ho viděl vložit pod cukřenku vzkaz, ale jste ochoten odpřisáhnout, že jste ho viděl zdvihnout víko cukřenky?' Odstavec. Odpověď: ‚Ano, pane, viděl. Ale rád bych vám připomněl, že z jistých důvodů mohu svědčit až při soudním procesu. Když ho dostanete před porotu, vystoupím jako neohlášený svědek, který rozhodne. Nemohu si dovolit vystoupit se svou výpovědí dříve, než proti němu povedete soudní řízení, takže ho před porotu musíte dostat na základě svědectví někoho jiného.'

Odstavec. Prohlášení: ‚Rozumím, pane Bradissone. Řekl jsem vám, že vaši důvěru nezklameme. Ale s určitostí to slíbit nemohu. Teď o tom arzénu. Říkáte, že se mu Pete Sims svěřil, že si obstaral jistou zásobu arzénu?' Odpověď: ‚Přesně tak. Sims ho chtěl použít v souvislosti s nějakou úpravou zlata, ale Small mu řekl, že arzén nepotřebuje, neboť zčernalé kousky zlata, které Sims chtěl, může získat někde venku.' Odstavec. Otázka: ‚Kdo vám toto říkal?' Odstavec. Odpověď: ‚Sims.' Odstavec. Otázka: ‚Hayward Small se o tom nikdy nezmínil?' Odstavec. Odpověď: ‚Ne tak obsažně.'“

„Už budeme na konci papíru?“ zeptal se Mason Delly Streetové.

„Na samém konci,“ potvrdila.

„Dobře. Nechte papír ve stroji. Lampu necháme rozsvícenou. Aktovku si vezměte s sebou. Ještě moment. Musíme tu nastrčit nějaké nedopalky, jako by si tu šerif zařídil hlavní stan. Přetrhněte pár cigaret. Zapálíme je a pohodíme po místnosti. Musíme sebou hodit, Dello. Jakmile šerifa napadne zeptat se Doriny, jestli ví něco o tom podpisu na certifikátu, bude oheň na střeše.“

Della Streetová na něj zvědavě pohlédla. „Dal Hayward Small skutečně do cukřenky jed?“ zeptala se.

Mason se usmál: „Zeptejte se paní Simsové, jak to je se slepicí, která snáší zlatá vejce a hrabe jámy.“

„Tak proč jste to uvedl do toho záznamu?“

Mason náhle zvážněl. „To je na mou čest vše, co umím, abych vyplnil přání svého mrtvého klienta.“

XXIII.

Šerif Greggory se pustil do půlnočního výslechu s buldočí tvrdošíjností člověka, který má pevné zdraví i odhodlání. Státní zástupce Topham měl naopak pocit, že by ta záležitost mohla klidně počkat do pondělního rána. Neměl však už žádnou fyzickou sílu, kterou by zužitkoval k energickému protestu, a o jeho nesouhlasu svědčila pouze pasivní rezignace obličeje i chování, jejímž vlivem se stáhl do pozadí.

Šerif Greggory pohlédl na hodinky. „Tentokrát by to nemělo dlouho trvat. Než odsud odejdu, chci se jen dostat na kloub určitým vývojovým fázím případu."

Mason zdvihl ruce nad hlavu a protáhl se, zívl, usmál se na státního zástupce a řekl: „Já osobně nevidím žádný důvod proč se poponáhlet."

Státní zástupce spustil a zvedl víčka, jak věc zdlouhavě rozvažoval. „Myslím, že bychom měli pevně určit konec."

„Konec bude," řekl Greggory, „až zjistíme, jak to všechno bylo. Mám důkaz, že podpis na tom certifikátu o vlastnictví akcií není podpisem Banninga Clarka." Zlostně se zadíval na Masona.

Mason opět zívl. „Chcete-li znát můj názor," řekl, „zavání to celé záhadou. Jestliže Banning Clarke umíral na otravu a zbývalo mu do konce už jen několikrát vydechnout, proč jeho smrt musel někdo uspíšit revolverem ráže třicet osm? Jak asi mohl Clarke během těchto několika posledních výdechů dotyčného střelce ohrozit? A co uděláte, jestliže vypátráte traviče? Bude tvrdit, že vrahem je ten, kdo střílel z pistole. A ten? Ten zas, že oběť již umírala následkem smrtelné dávky jedu. Takže suma sumárum, pánové, máte k rozlousknutí tvrdý oříšek."

Zvonek nad vstupními dveřmi se rozezvučel.

„Dojdu otevřít,“ řekl Mason.

Greggory kolem něho proklouzl a prudce škubl dveřmi směrem dovnitř. Opilý Paul Drake zdvihl ukazováček a pak ho spustil na klopu saka překvapeného šerifa.

„Nikdy neotevírejte dveře takhle prudce,“ radil Paul vyčítavě. „Hosté by mohli upadnout rovnou na ústa a žalovat vás.“

„Kdo jste?“ tázal se šerif. „Á, už vím. Vy jste ten člověk, co našel to naleziště.“

„Odhalil, to je hezčí slovo, šerife. Najít obsahuje prvek štěstí. Odhalit značí záměr a...“

„Á, on je tu Small. Pojďte dál, Smalle. Chci vám položit pár otázek.“

Small natáhl ruku. „Jak se máte, šerife? To bych nečekal, že vás tady najdu. Dobrý večer,“ pozdravil. „A, pan Mason. Dobrý večer, pane Masone. Přivedl jsem si s sebou přítele.“

Šerif Greggory přešel k věci. „Smalle, chci, abyste mi zcela otevřeně zodpověděl tuto otázku. Je vám známo něco o rukopisu na certifikátu...“

„Počkejte,“ přerušil je Mason. „Chci jen podotknout, že všechno, co svědci uvedou v odpovědi na vaše otázky, i přesné znění otázek, by se mělo zaznamenávat. Pokládáte svědkům otázky způsobem, který nepovažuji za regulérní.“

„Vy do způsobu, jakým vedu výslech, nemáte co mluvit,“ zasáhl Greggory rozzlobeně. „Vyšetřování řídím já.“

„Jestli se na věci díváte takto, prosím, pokračujte,“ otočil Mason. Paul Drake poznamenal: „Ale ne na chodbě, kde to táhne, prosím.“ „Co tady děláte?“ zeptal se Greggory.

„Čekám na skleničku,“ odvětil Paul. „Pohostinnost, se kterou jste mě vpustil dovnitř, div jste dveře nevyrval z pantů, se zdá být příznivým znamením. Avšak ke svému velkému zklamání, vážený pane, zjišťuji, že váš nynější postoj je se srdečností, se kterou jste mi otvíral, v rozporu.“

„Vyveďte odsud toho opilce,“ poručil Greggory.

„Právě naopak,“ oznámil Mason. „Ten pán přišel, aby si se mnou promluvil o jedné obchodní záležitosti, věci, která má jistý vztah k pozůstalosti zesnulého Banninga Clarka. A jako vykonavatel poslední vůle Banninga Clarka mám právo...“

„A vy půjdete se mnou,“ řekl Greggory zdráhajícímu se Smallovi.

Mason podával Haywardu Smallovi klíč. „Jděte nahoru do pokoje Banninga Clarka. Státní zástupce vás může vyslechnout tam.“

„Výborně,“ zamručel Greggory.

Byli už v půlce schodiště, když Mason zvolal: „Šerife!“ „Co?“

„Něco byste měl vědět, než přistoupíte k tomuto výslechu.“ „A copak?“

„Ono totiž... Mohu si s vámi a se státním zástupcem na chvíli promluvit?“

Greggory váhal. Mason vyběhl po schodech a řekl: „Jděte zatím do pokoje Banninga Clarka, Smalle. Chci jen prohodit pár slov s šerifem.“

Small pokračoval po schodech. Mason došplhal vedle šerifa Greggoryho. „Podívejte, šerife,“ řekl tiše. „Je zbytečné, abychom v tomto případu stáli proti sobě. Když se trochu zklidníte, poznáte, že já postupuji za stejným cílem jako vy. Chci vyřešit tu vraždu.“

Státní zástupce ho přerušil: „Pánové, nemohlo by se to obejít bez těch tahanic? Stejně se domnívám, že jediné, co nyní zvládnem, bude sestavit předběžné výpovědi, a tak výslechy - odročíme.“

„Chci vás upozornit,“ podotkl Mason, „že byste si rozhovor s Haywardem Smallem měl raději zaznamenávat, jinak toho budete litovat.“

„Nemám tu soudního zapisovatele,“ řekl šerif. „Je to zatím předběžné šetření.“

„Může vám pomoci moje sekretářka.“

Šerif se skepticky usmál.

„Je to lepší než nic,“ dodal Mason.

Šerif se rozhněvaně odvrátil. „Raději ne,“ řekl. „Začínám sympatizovat se svým švagrem.“

„Dobře,“ oznámil Mason. „Ale všechno, co vypovím já, moje sekretářka zaznamená.“

„Říkejte si, co chcete,“ prohlásil Greggory.

„Nemohli byste ten rozhovor vést na důstojnější úrovni?“ protestoval zemdleně Topham.

„Pojďme,“ řekl Greggory a vyrazil do schodů.

Mason šel dolů a usmíval se na Dellu Streetovou. „Teď,“ ohlásil, „zjistíme, jestli Peteova psychologická metoda skutečně funguje v praxi.“

Drake řekl: „Perry, jsem poměrně střízlivý. Ta dlouhá cesta studenou nocí mi vyjasnila hlavu, ale zase se do mě dalo chladno. Nemohl bys mi někde schrastit pití?“

„Žádné pití,“ prohlásil Mason. „Teď budeš potřebovat všech pět pohromadě.“

Drake si povzdechl. „No, za pokus nic nedáš.“

„Pojď,“ pobídl ho Mason, „a poreferuj mi, co jsi zjistil.“

„Předpokládám,“ řekl Drake s opileckou výřečností, „že sis přál, abych si toho pána, co mě doprovázel z Mojave, vzal na paškál, jaksi z něj vytřepal všechno, co ví.“

„Ano, to jsem chtěl.“

„Tvé přání bylo do písmene splněno.“

„Co jsi zjistil?“

„Small má něco na Bradissona.“

„Jak dlouho?“

„To mi taky vrtalo hlavou,“ přiznal Drake. „Chápal jsem, že od člověka, jako je on, můžu jen těžko očekávat, že se mi svěří, čím tlačí Bradissona ke zdi, ale že bych se eventuálně mohl něco

dozvědět oklikou. Tudíž jsem se snažil zjistit přesné datum, kdy se Small s Bradissonem seznámil. Takže Small poprvé Bradissona potkal v lednu devatenáct set čtyřicet dva a téměř okamžitě si vytvořili ten tajemný kruh.“

„Leden devatenáct set čtyřicet dva, říkáš?“ ptal se Mason zadumaně.

„Přesně tak. Byl...“

Náhle se na horní chodbě živelně otevřely dveře. Bylo slyšet kroky dusající k ústí schodiště.

„To vypadá na našeho vznětlivého šerifa,“ vytušil Drake.

Greggory burácel: „Masone, pojďte okamžitě nahoru!“

„Krapet kategorické předvolání,“ poznamenal Drake. „Obávám se, že jsi zase něco provedl.“

Mason pokývl na Dellu Streetovou a když dospěl zhruba doprostřed schodiště, řekl: „Měl bys jít raději také, Paule. Možná budu potřebovat svědka.“

„Tvé úkoly se pohybují od těch nejvelkolepějších až po nejsměšnější,“ pravil Drake. „Jak k čertu můžu vylézt po schodech?“

Mason vstoupil do místnosti. Greggory ukázal rozhořčeně na psací stroj. „Co je k čertu tohle?“ dotazoval se.

„No,“ řekl Mason, „záznam z vyšetřování, které jste vedl...“

„Ale já jsem žádné takové vyšetřování nevedl.“

Mason vyhlížel rozpačitě. „Obávám se, šerife, že nerozumím. Della Streetová jistě zapisovala...“

Greggoryho tvář zbrunátněla. „Nezkoušejte na mě hrát neviňátko. Nějak moc se do toho případu pletete. Vyšetřování vedu já a povedu si ho, jak chci sám.“

„Ano, šerife, jistě.“

„To je nápad, nechat tu v psacím stroji list papíru. O co se to pokoušíte?“ Mason se vyčítavě obrátil na Dellu. „Dello, myslím,

že vám šerif řekl, abyste sebrala všechny ty papíry, opustila místnost a zamkla.“ Delliny řasy se plaše dotkly tváří. „Promiňte.“

Topham přejel pohledem z Masona na šerifa. V očích měl tichou výčitku. Mason řekl: „Promiňte, šerife, omlouvám se za tohle ospravedlnitelné přehlédnutí.“

Šerif byl zlostí téměř bez sebe. „Říkám vám, že jsem tu žádný výslech nevedl. Než jste sem dorazil, vedl jsem jenom formální šetření, Tophame.“

„Ano, ovšem,“ souhlasil spěšně Mason, až příliš spěšně. „Vy byste přece nemohl vést výslechy bez pana Tophama.“

Nepokojné oči Haywarda Smalla přelétávaly z jedné tváře na druhou, přičemž mu neunikla sebenepatrnější změna výrazu a zaznamenával každé slovo, které zde bylo vyřčeno.

Mason zcela zjevně šťouchl do Delly.

Della rychle řekla: „To je pravda, pane Tophame. Žádný výslech tu neprobíhal. Promiňte.“

Mason vytrhl stránku z psacího stroje a řekl Smallovi: „Je to omyl. Omlouváme se, šerife.“

Greggory se na Masona zahleděl: „Za tohle zaplatíte. Budete...“

„Ale vždyť jsem se omluvil. Moje sekretářka to tu neměla nechávat. Omluvili jsme se. Řekli jsme Smallovi, že se žádné vyšetřování nevedlo. I Tophamovi. Všichni jsme zajedno. Vy říkáte, že tu žádný výslech nebyl, a my také. Tak co chcete víc? Čím více o tom budete mluvit, tím větší podezření váš svědek pojme.“

Chvilku nebyl Greggory mocen slova.

Mason plynule pokračoval: „A upřímně, nevidím důvod, proč byste měl věřit tomu, co tam stálo. Již od ledna devatenáct set čtyřicet dva Hayward Small Bradissona vydírá. To je samo o sobě pro Bradissona motiv, aby tu vraždu přišil na triko Smallovi, ale chcete-li znát můj názor, šerife, myslím, že Bradisson je...“

„Vás se nikdo neptá,“ přerušil ho šerif.

Mason sklonil hlavu po způsobu člověka, který je na koberečku. Pak se nápadně odmlčel.

Greggory se obrátil k Haywardu Smallovi. „Já se snažím zjistit, jak to bylo s tím certifikátem.“ Small si navlhčil jazykem rty a pouze kývl. „Co o tom víte?“ zeptal se Greggory. „Pouze to, co mi řekla Dorina.“ „Co vám řekla?“

Mason řekl vyčítavě: „Svědectví z druhé ruky. To bych netlumočil. Za to nemůžete ručit.“ „Nepleťte se do toho,“ zařval Greggory.

„Až to z vás dostane, začne vás obviňovat z vraždy třetího stupně, znáte to,“ radil Mason. „Co takhle cigaretu... Chcete někdo?“ Klidně si vytáhl cigaretové pouzdro z kapsy. „Děkuji, já si vezmu,“ řekla mile Della Streetová. Greggory nasupeně prohodil: „Vypadněte odsud! Kliďte se!“ „Myslel jsem si, že mě potřebujete,“ pravil Mason. „Chtěl jsem jen vysvětlit to...“ „Ano, chcete se k tomu znovu vracet?“ „Ne, nechci.“

Hayward Small, který až dosud intenzívně přemýšlel, náhle řekl: „Podívejte. Jedno vám musím objasnit. S tou otravou nemám absolutně nic společného. Vyvinul... no, vyvinul jsem před osmnácti měsíci na Jima Bradissona menší nátlak.“

„Leden devatenáct set čtyřicet dva, viďte?“ zeptal se Mason. „Přesně tak.“

„Myslím, že to bylo jen krátce poté, co zemřela paní Banning Clarková.“ Small neříkal nic.

„A Moffgat začal přibližně v tu samou dobu také vyvíjet menší nátlak,“ pokračoval Mason.

„Mě tohle vůbec nezajímá,“ přerušil je Greggory.

„Mě ano,“ ozval se Topham hlasem kypícím autoritou. „Jen, prosím, šerife, nechte pana Masona pokračovat.“

Greggory zlostně řekl: „Všechno to předem zinscenoval. Snaží se zakrýt, že padělal certifikát o vlastnictví akcií, a zachránit vlastní kůži tím, že...“

„Nicméně,“ přerušil ho Topham chladným káravým tónem, který nalomil šerifův hněv, „chci, abyste nechal pana Masona domluvit. Pokračujte, pane Masone.“

Mason se uklonil. „Děkuji.“ Otočil se k Smallovi. „Přibližně v tu dobu, co umřela paní Banning Clarková, viďte?“

Smallův pohled se na chvilku setkal s Masonovým, pak náhle uhnul. „No... ano.“

„Nyní,“ pokračoval Mason, „vám načrtnu jednu zvláštní situaci. Paní Bradissonová se vplíží do pokoje Banninga Clarka a zamění novou poslední vůli za starou. Šikovná metoda, jak dodat věrohodnost padělanému dokumentu. Platnost poslední vůle ovšem okamžitě zanikne, sepíše-li původce později vůli další a tato nová vůle jasně prokazuje jeho úmysl starší poslední vůli zrušit. Zničí-li se starší dokument, nedá se již jeho existence nijak prokázat. To je skutečnost, na kterou laik obvykle nepřipadne. Takovýhle nenapadnutelný geniální plán se spíše zrodí v hlavě chytrého soudce. Nemohu se zbavit pocitu, že se myšlenka paní Bradissonové zaměnit poslední vůli váže k nějaké dřívější epizodě. Vy o tom, Smalle, asi nic nevíte, že?“

Hayward Small zdvihl ruku k límečku u košile a zacloumal jím, jako by ho do krku tlačil neobyčejnou silou. „Ne.“

Šerif Greggory začal něco blekotat. Topham jej posuňkem umlčel.

Mason pokračoval, nyní zadumán: „Jak víte, pánové, máme co do činění s otravou a zastřelením, dvěma zcela odlišnými zločiny. Ale nesmíme přehlédnout skutečnost, že mohly být vybuzeny stejným motivem. Dva různí vrahové, každý postupuje nezávisle na druhém, protože se jeden neodvažuje svěřit druhému. Jeden užije jed a druhý olovo. Vzhledem k těmto zvláštním okolnostem

jsme nuceni popřemýšlet o tom, co se stalo v minulosti, vysvětlit každou stopu a pomocí dedukce zodpovědět všechny potřebné otázky. Takže, pánové, máme tu Haywarda Smalla, přítele a známého právníka Moffgata, který se zatím ještě s Jamesem Bradissonem a jeho matkou nesetkal. Začátkem ledna devatenáct set čtyřicet dva umírá paní Banning Clarková. Soudu pro věci pozůstalostní je předložena poslední vůle, v níž je její veškerý majetek odkázán matce a bratrovi a je zde naznačeno, že se nejedná o velkou částku. A krátce poté se Moffgat a Hayward velice sblíží. Právník se stane podílníkem společnosti. Hayward Small začne obchodovat s těžebními pozemky, ačkoliv předtím v životě nikdy pozemky neprodával. Ale teď si prodává jeden těžební pozemek za druhým, a to za pohádkové sumy, společnosti, v níž má hlavní slovo paní Bradissonová a její syn James. Co z toho vyplývá?“

„Vy jste se zbláznil,“ řekl Hayward Small, „nevíte, co mluvíte, jste úplně vedle.“

„Mohlo to docela dobře být tak,“ pokračoval Mason, „že Small byl jedním ze svědků při podpisu poslední vůle sepsané později, která byla, za spoluúčasti všech zainteresovaných stran, odstraněna.“ „Vznášíte vážné obvinění,“ vyhrkl Greggory.

„Jistě ano,“ řekl Mason a změřil si ho chladným pohledem. „Možná že máte, šerife, nějaké jiné logické vysvětlení toho, co se tu událo.“

„To je lež,“ opakoval Small, „nic takového se nikdy nepřihodilo.“

„A,“ nyní se Mason obrátil na státního zástupce, „a to panu státnímu zástupci vysvětlí, proč se Bradissonovi tak horlivě snažili shodit zločin na Haywarda Smalla. Vysvětluje to výpověď Bradissona a jeho matky, která tomuto svědkovi tak uškodila. Jestliže je vydíral a oni se mohli postarat o to, aby byl usvědčen z vraždy, aniž by to vyšlo najevo, bylo...“

„Ale,“ šerif na státního zástupce bezmála křičel, „žádný takový výslech nebyl. Bradisson nikdy takovou výpověď neučinil.“

Topham obrátil k šerifovi vyčítavé oči. Bylo zcela zřejmé, že mu také nevěří.

„Zavolejte sem Bradissona. Zeptejte se ho,“ trval na svém rozzlobený šerif. Masonův blahosklonný a nadřazený úsměv tento návrh beze slov zavrhl. Small náhle prohlásil: „Poslyšte, nehodlám se nechat obvinit z vraždy. Jestliže se mi Jim Bradisson snaží něco hodit na krk, tak...“ „Tak co?“ zeptal se Mason, jelikož se Small náhle odmlčel. „Tak si to nedám líbit, to je všechno.“

Mason řekl: „Nemějte obavy, Smalle. Nebudete mít příležitost. Šerif tohoto okresu je jeden z těch staromódních ochránců zákona, kteří se spoléhají na tajné informace a drží si svědky v ústraní. Viděl jste, jak se vás snažil přesvědčit, že Bradisson nic takového neudělal. A nebudete mít nejmenší tušení, že za vším stojí Bradisson, dokud nestanete před soudcem a nevyslechnete rozsudek smrti.“

Šerif Greggory řekl: „Nehodlám si nechat líbit...“

„Prosím!“ přerušil ho Topham.

Greggory se, ovládán unavenýma očima státního zástupce, uklidnil.

„Nuže,“ pokračoval Mason, „já se osobně přikláním k tomu, Bradissonově výpovědi nevěřit. Nezdá se mi to logické. Nevidím důvod, proč by Hayward Small arzén do cukřenky sypal. Na druhou stranu, Bradisson měl spoustu důvodů to udělat. Podívejme se, pánové, nestranně na důkazy. Bradisson a jeho matka si symptomy otravy očividně sami rozvinuli. Vychází najevo, že si otravu vyvolali sami tím, že užili ipecac. Musím chodit pro důvod daleko? Měli v plánu, že následující noc zemře na otravu arzénem Hayward Small. Pak byste řešil záhadný případ, v němž by opravdoví traviči byli bezpečně mimo podezření, protože oni sami

byli očividně na seznamu obětí jako první. Ten, kdo vydírá, nechce zabít slepici, která klade zlatá vejce, ale ten, kdo je vydírán, chce vždycky zabít vyděrače.“

Topham zamyšleně pohlédl na Smalla a téměř nepostřehnutelně pokýval hlavou.

Small řekl: „To si všechno vymýšlíte. Jen planě mluvíte.“

„Ale,“ hovořil dále Mason, „ten plán přišel vniveč, neboť oné noci si Hayward Small svůj pravidelný šálek čaje nevypil. Důvodem k tomu bylo, že si naplánoval odejít s dcerou paní Simsové a věděl, že to paní Simsová neschvaluje. Jaksi se bál její úžasné intuitivní síly, jejího ostrého jazyka a bystrých očí. Tak odešel dříve a čekal na předměstí, než Dorina vložila vzkaz pod cukřenku. To zhatilo Bradissonovy plány. Nyní musíme určit přesný čas, kdy byl arzén do cukřenky přimíšen. Bylo to poté, co jsme - Della Streetová, Banning Clarke, paní Simsová a já - dopili první šálek čaje, protože to paní Simsová nalévala čtvrtý šálek čaje a osladila si jej z cukřenky. Nevyskytly se u ní žádné příznaky otravy. Pak vešli do místnosti lidé, kteří se zúčastnili schůze akcionářů. Nastal, samozřejmě, jistý zmatek, lidé se houfovali kolem stolu a přecházeli sem a tam. To měl Banning Clarke druhý šálek čaje s cukrem. A právě v tuto chvíli požil největší dávku jedu, což prokazuje, že arzén byl zrovna na povrchu cukru, takže si ho nandal do šálku téměř všechen... Pak jsme si druhý šálek nalili Della Streetová a já a čaj osladili. My už jsme požili arzénu relativně méně. A nyní vám, pánové, předkládám k posouzení řešení, že Bradisson se snažil otrávit Haywarda Smalla, přičemž počítal se Smallovým zvykem vypít si šálek čaje, jakmile vstoupí do kuchyně. Když Bradissonovi tento pokus nevyšel, zkouší nyní dosáhnout svého cíle tím, že šerifovi poskytl vysoce důvěrné sdělení, že je mu známo, že Hayward Small je vinen, a jestliže šerif dostane na základě jiných důkazů Haywarda Smalla před

soud, Bradisson vystoupí jako neočekávaný svědek a pošle Smalla do cely smrti.“

Mason domluvil. Veškerou svoji pozornost očividně soustředil na státního zástupce a Haywarda Smalla si vůbec nevšímal, jako by byl jen nejobyčejnější divák.

„Jak to zní, pane státní zástupce?“

„Zní to velice logicky,“ řekl státní zástupce.

Small vyhrkl: „Ten advokát má pravdu. Zatracenej Jim Bradisson, takovej záludnej podrazák. To jsem měl vědět hned, že se o něco takového pokusí. No, sper ho ďas. Tak vám to teda povím. Řeknu pravdu.“

„To je mnohem lepší,“ podotkl Mason.

Small se rozhovořil: „Znal jsem Moffgata z jeho kanceláře, občas jsem se tam ochomejtal. Měl jsem u něj tehdy takovou drobnou pohledávku, ne žádné odškodnění po úrazu, ale jeden můj kamarád byl předveden na policii a Moffgat mi pomáhal. Náhodou jsem se jednou takhle v pátek odpoledne vyskytoval v jeho kanceláři. To datum nikdy nezapomenu, bylo to 5. prosince 1941. Nezapomenu ho právě proto, že všichni víme, co se stalo sedmého prosince. No, tak jsem čekal ve vnější kanceláři, abych si promluvil s Moffgatem. V kanceláři u něj právě byla paní Banning Clarková. Nikdy předtím jsem ji neviděl. Moffgat otevřel dveře vlastní kanceláře a rozhlédl se, kdo sedí v čekárně. Uviděl mě tam a požádal mě, jestli bych nemohl na chvíli zajít dovnitř a být svědkem při podpisu poslední vůle.“

„A vy jste mu vyhověl.“

„Ano.“

„A co se stalo pak?“

„To už víte.“

„Vy nevíte, co v té vůli bylo?“

„Ne. Vím jen, že jsem se někdy v lednu dočetl o smrti paní Banning Clarkové a o poslední vůli, která byla předána soudu pro

věci pozůstalostní. Ptal jsem se Moffgata, jestli nebudu muset jít k soudu podat svědectví ohledně té vůle, a on se mnou o té věci jednal nějak divně, tak jsem trošku popřemýšlel. Šel jsem a prohlédl si záznamy. No, netrvalo mi ani moc dlouho, než jsem si to spočetl. Viděl jsem, že u soudu ověřují vůli, která je opatřena datem rok či tak starým, a po ní byly podepsány ještě dvě další vůle. Tak jsem se chopil příležitosti. Nic primitivního, chápejte. Stal jsem se obchodníkem s těžebními pozemky. Pak jsem zavolal Bradissonovi a nahodile se zmínil, že jsem znal jeho sestru a že jsem s ní byl krátce před tím, než umřela, jako svědek, když se podepisovala její poslední vůle. Víc jsem už říkat nemusel. Od té doby, kdykoliv přijdu s návrhem, že by těžební společnost ode mne mohla koupit pozemek, a určím si cenu, obdržím peníze. Chápejte, nepřeháněl jsem to, abych neuštval poslušného koně k smrti, ale postaral jsem se o to, aby můj obchod byl tak rozumně výnosný.“

„Nyní,“ řekl Mason státnímu zástupci, „kdyby se nám podařilo najít druhého svědka při podepisování vůle, mohli bychom zjistit něco o vraždě Banninga Clarka.“

Small se usmál: „Ten druhý svědek se jmenuje Craiglaw. Byl v čekárně v tu samou dobu jako já. Náhodou jsme tam na sebe narazili. To je vše, co o něm vím: že se jmenuje Craiglaw a že to je muž tak kolem čtyřiapadesátky až pětapadesátky.“

Mason řekl státnímu zástupci: „V tomto případu je jedna chvíle, která zůstala nevysvětlená. Když Banning Clarke opustil kuchyň poté, co vypil šálek otráveného čaje, Moffgat se mě snažil přimět, abych souhlasil s dárkovým místopřísežným prohlášením. Měl pro něho připravenu obsílku a řekl, že jde tu obsílku doručit. Bylo by logické, kdyby se o to opravdu pokusil, a přece tak očividně neučinil. To naznačuje, že měl jiné plány. Byl jsem tehdy trošku nedovtipný. Podcenil jsem Moffgatovu inteligenci. Myslel jsem, že je tak hloupý, že si nechá skrz prsty proklouznout svědka.

Ale Moffgat není hloupý ani trochu. Je dost mazaný na to, aby věděl, že když mě nechá zahlédnout tu obsílku, dám Banningovi signál, aby se vytratil. Moffgat se pak mohl jednoduše vymluvit, že je v kaktusové zahradě, aby doručil obsílku. Kdyby ho tam někdo přistihl, byl by zkrátka řekl: ‚Pokouším se předat obsílku.' Ale jelikož se tam s nikým nepotkal, nikdo ho neviděl přijít, a jelikož našel Banninga Clarka spát na písku, stačilo jen zmáčknout spoušť a odejít. Šerif si ověřoval alibi na dobu, kdy byl dr. Kenward postřelen, u každého, jen ne u Moffgata. Moffgat uvedl, že byl na cestě do Los Angeles, a z nějakého důvodu to šerif vzal jako konečnou věc. Ještě nedávno se Moffgat úporně pokoušel prohlásit koupi těžebního pozemku Shooting Star za neplatnou, neboť šlo o podvod. A. zakrátko nato zas tvrdí, že od sporu odstoupí a společnost si pozemek nechá. Je tu jistá možnost, že Moffgat sledoval Banninga Clarka, jak upravoval zeď. Nebo třeba ten paprsek neviditelného světla vysílal Moffgat sám, svým vlastním přístrojem. A když stočíte paprsek neviditelného světla na dolní konec zdi, pochopíte, o čem teď mluvím. V tomto úseku je zeď nízká, takže kameny v ní může přeuspořádat i člověk se slabým srdcem. Banning Clarke začal tušit, na čem se Moffgat podílel, vytušil, co ví Small na Bradissona. Jistě měl Banning Clarke u sebe ve stole nějaký závažný důkaz. Vím, že byl tento důkaz odstraněn. Našel jsem pouze malou lahvičku a umírajícího moskyta. Kdyby ho do lahvičky vložil Banning Clarke, když poslední vůli psal, byl by se moskyt udusil mnohem dříve, než jsem ho našel já. Víte, šerife, kdybych byl vámi a měl v Los Angeles tak chytrého a šikovného švagra, jako je poručík Tragg, myslím, že bych mu zatelefonoval a řekl, že si oba vydobudete prestiž, jestliže Moffgata zadržíte pro vraždu třetího stupně a bleskově ho dopravíte z okresu Los Angeles do San Roberta, než se stačí odvolat nebo vyvinout nátlak na svědky.“

XXIV.

Hluboko dole utvářely odpolední stíny na písku pouště nachová jezírka, když Mason a Della Streetová projeli poslední zatáčkou a dorazili na náhorní plošinu, kde tábořil Salty Bowers.

Jakmile Mason zabrzdil, pustil se Salty loudavým krokem k autu. V jeho chování bylo nepřátelství a podezíravost. Když však auto poznal, uvolnil se a přátelsky se usmál.

Della Streetová a Mason vylezli ven a protáhli si nohy, ztuhlé po cestě.

„Máme pro vás novinku," oznamoval Mason, „a potom bychom tu chtěli den či dva pobýt a takzvaně si pročistit hlavy od civilizace. Ta vražda je již vyřešena."

„Kdo?"

„Šerif Greggory a poručík Tragg z Los Angeles." „Ne, myslím, kdo spáchal tu vraždu."

„Aha... Banninga Clarka zabil Moffgat. Nejdřív postřelil doktora Kenwarda - v domnění, že střílí na Banninga Clarka. Brzy zjistil svůj omyl. Dozvěděl se, že jste odjeli s obytným přívěsem, a vydal se vás hledat. Zřejmě by vás byl nikdy nenašel, kdyby vás čirou náhodou nezahlédl v pouličním světle pár bloků před sebou. Banning Clarke umíral na otravu a vy jste hledal lékařskou pomoc. Když jste se vzdálil zatelefonovat do nemocnice, otevřel Moffgat prostě dveře přívěsu, vešel dovnitř, zmáčkl spoušť a opět odešel. Bylo to rychlé a jednoduché."

„Proč to udělal?" zeptal se Salty.

„Tato část příběhu se vás přímo dotýká."

Salty zvedl obočí.

„Paní Banning Clarková sepsala v prosinci 1941 poslední vůli. V lednu 1942 zemřela. Svědkem při podpisu této vůle byl tehdy

Hayward Small. Druhým svědkem byl muž jménem Craiglaw. Bradissonovi Moffgata podplatili, aby o této nové vůli pomlčel a soudu pro věci pozůstalostní předal vůli dřívější. Ta byla sepsána ještě předtím, než Banning Clarke své ženě daroval akcie. Neměla tehdy ještě mnoho vlastního majetku a odkázala jej všechen půl na půl své matce a bratrovi.“

„Ale proč zabil Banninga Clarka?“ zeptal se Salty.

„Protože Banning objevil pravdu. Když probíral dokumenty své ženy, našel deník a pod pátým prosincem byl zápis: ‚Cesta do Los Angeles, svědci: Rupert Craiglaw a Hayward Small.' Tato poznámka v deníku byla vše, na čem mohl Banning Clarke stavět. Vzpomínáte si, jak mi říkal, že si mě najme ve spojitosti s ještě další záležitostí? Ta dohoda o sdružení akcií a zastupování paní Simsové v onom sporu ohledně prodeje pozemku byla jen záminkou, aby měl příležitost oťukat si mě. Byl už jedním právníkem podveden. Nechtěl, aby se tato zkušenost opakovala. Po tom střílení a otravě Bradissonových Clarke vytušil, že mu hrozí nebezpečí. Ještě mi plně nedůvěřoval, ale chtěl, abych se v případě, že by se mu něco stalo, postaral o to, aby byla vykonána spravedlnost. Nesmíte zapomenout, že si byl vědom, jak je na tom špatně se srdcem, a při plánování každého pohybu musel mít na paměti, že může každou minutou zemřít.“

Salty vylovil z kapsy balíček tabáku a strčil si kousek do pusy.

„Když Clarka zabil, vydal se Moffgat do jeho domu. Bradissonovi tam nebyli. Della a já jsme spali pod vlivem drog. Velma Starlerová měla plné ruce práce s ošetřováním doktora Kenwarda, který byl, jak víte, Moffgatem postřelen. Moffgat prohledal Clarkův stůl. Byl by Clarkovu vůli zničil, kdyby se nebál, že mě o ní Clarke zpravil a když se nenajde, vytuším, co se skutečně stalo. Ale Clarke se ve své poslední vůli zmínil, že mi v jisté zásuvce svého stolu nechává jisté vodítko, kterým byl deník jeho ženy. Moffgat však, s ďábelskou vynalézavostí, protože

věděl, že se budu po nějaké stopě pídit, a vzpomněl si, jak Velma Starlerová hovořila o malátném moskytovi, a jelikož se o něm ve své vůli zmiňuje i Clarke, vysypal z lahvičky zlato, chytil moskyta, vložil ho dovnitř a nechal mi ho tam v zásuvce. Zvukem malátného moskyta byl ovšem míněn bzukot, který vydává přístroj vytvářející černé světlo, a Moffgat buď tajně dešifroval poselství, které Banning Clarke zanechal na kamenné zdi, nebo Clarka sledoval, když prováděl závěrečné úpravy světélkujícího obrazce, který tam nechal. Clarke ve své vůli odkazuje všechno vám, Salty. Ty akcie těžební společnosti, které byly převedeny na mé jméno, pro vás opatruju jako váš důvěrník, ačkoliv jsem se to neodvážil dříve přiznat. To však není jediná část odkázaného majetku, patří tam i všechno to, co podfukem připadlo Bradissonům."

Salty několik vteřin nic neříkal. Převaloval v ústech vlhký ždibec tabáku z jedné strany na druhou. „Jak jste to všechno vypátral?" zeptal se.

„Když poručík Tragg v Los Angeles Moffgata zatýkal, našel mu v kapse deník paní Clarkové. Okamžitě jsem pochopil, že právě toto je ta stopa, kterou mi Clarke zanechal v zásuvce svého stolu. Podařilo se nám zjistit bydliště Ruperta Craiglawa, hovořili jsme s ním po telefonu a on se na to, že byl jako svědek při podpisu poslední vůle paní Clarkové, upamatoval. Také jsme úskokem dovedli Haywarda Smalla a Bradissona k tomu, aby se začali vzájemně obviňovat. To případ objasnilo a Moffgat nakonec učinil úplné doznání. Bradissona už přestalo bavit být vydírán a zároveň se chtěl zbavit Clarka. Narafičil arzén do slánky, kterou používali jen on a jeho matka, a pořídil si trochu ipecacu. Spolu s matkou ho snědli a předstírali, že mají přesně tytéž symptomy, jako kdyby požili arzén. To byl jen zastírací manévr, aby od sebe odvedli podezření, že mají zásluhu na tom, co se mělo stát o dvacet čtyři hodin později, kdy otevřeli pytel s arzénem Petea Simse, trošku si nabrali a čekali na příležitost, až jej budou moci

podstrčit někam, kde se k němu dostane Hayward Small. A příležitost se jim naskytla ihned po schůzi členů správní rady společnosti. Viděli, jak Dorina ukládá pod cukřenku vzkaz, a věděli, že Hayward Small pravidelně navečer pije šálek čaje a sladí jej cukrem. Když Jim uviděl Smalla nahlížet do konvice, přidal do cukru arzén. A jeho matka si stoupla tak, aby ho při tom částečně kryla. Ale Small si ze zřejmých důvodů toho večera čaj nedal a Jim musel být zticha, aby se neprozradil.“

„Špinavý krysy,“ řekl Salty. „Škoda, že se mi Banning o tom důkazu nezmínil. ... Já vím. Teď už se na tom nedá nic změnit.“

„To je pravda. Už je po všem. Stranou vybočuje ještě několik vedlejších kolejí,“ dodal Mason, „ale tohle jsou tak zhruba hlavní události.“

„Na vedlejších kolejích nezáleží,“ řekl Salty. „Myslím, že už máte toho všeho kolem tý vraždy až po krk, a já taky. Doufám, že nás se slečnou Streetovou budete následovat do tábořiště, připravíme vám něco na zub. Dneska večer dorazí Lucille a zítra jedem do města na svatbu. Nejdřív sem si myslel, že vzhledem k Banningově smrti chvilku posečkáme, ale vím, že by se Banning zlobil, kdybychom to kvůli němu odkládali, a tak sme se rozhodli, že to dáme všichni čtyři dohromady.“

„Čtyři?“

Salty si převalil ždibec tabáku na druhou stranu a přikývl. „Doktor Kenward a ošetřovatelka se rozhodli, že se pojedou do města vzít, a já myslel, že bychom se k nim mohli s Lucille přidat. No, začnu dávat do kupy to jídlo, máme dnes večer menší oslavu a Lucille má dorazit každou chvíli.“ Salty se rázem otočil, přešel k začouzenému kamennému ohništi a rozdělal oheň.

Mason se otočil k Delle Streetové. „Víte co?“ „Co?“

„Mám za to, že kněz sníží sazbu, když bude oddávat tři páry místo dvou.“ Pohlédla na něj s toužebnou něhou. „Zapomeňte na to, šéfe.“ „Proč?“

Rozhlédla se po široké poušti, která se rozprostírala pod nimi. „Nyní jsme šťastni," řekla. „Kdo ví, co by s námi svatba provedla. Měli bychom domov. Já bych se točila okolo něj a vy byste potřeboval novou sekretářku. Teď jste unavený. Soupeřil jste v důvtipu s vrahem. Máte pocit, že byste se chtěl oženit a usadit. A pozítří se už zas začnete shánět po novém případu, kterým byste se zase mohl krok za krokem těsně prodírat. A krom toho by Salty zítra musel nechat tábor bez dozoru."

Mason popošel vedle ní, objal ji rukou kolem ramen a přivinul ji těsně k sobě. „Mohl bych se s vámi o tom všem přít," řekl měkce.

Zasmála se na něj: „Přít byste se mohl, to ano, ale i kdybyste přesvědčil mě, sebe nepřesvědčíte."

Mason začal něco povídat, pak se zarazil a sevřel ji ještě pevněji. Mlčky stáli a hleděli do pouště, kde se k narudlému slunci zdvihaly pestrobarevné vrcholky.

„A," řekla Della s úsměvem, „jsme tvrďácký táborníci, kteří nemarní čas romantikou, když je třeba vzít za práci. Salty potřebuje pomoct s ohněm a třeba mě i nechá něco uvařit."

„Deset ku jedné, že ne."

„Co?"

„Že vás nenechá pomáhat s vařením."

„Nejsou svědci. Pojďte. Viděl jste, že by Salty mrhal čas rozhlížením se po poušti, když má pracovat?"

Došli k Saltymu, který se skláněl nad ohněm, viděli, jak se napřímil, otočil se ke krabicím se zásobami a zahleděl do pouště.

Když se k němu připojili, řekl Salty téměř obřadně: „Ať dělám cokoliv, vždycky si dám touhle denní dobou na několik minut pauzu a rozhlížím se po poušti. Dá vám znát, že ať si je člověk pracovitej, stejně velkej nebude. Víte, lidi, poušť je ta nejlaskavější matka, jakou kdy člověk měl, protože je tak krutá. Krutost vás naučí být opatrný a spoléhat se sám na sebe, a přesně tohle poušť

vyžaduje. Chce, aby se tu nepotloukaly žádný měkkoty. Někdy, když je opuchlá horkem a světlo vám vypaluje oči, vidíte jen krutost. Ale pak, asi tak touhle denní dobou, se na vás usmívá a říká, že její krutost je vlastně laskavost, a náhle ji vidíte jejíma očima a to je ten správný pohled.“

ERLE STANLEY GARDNER
PŘÍPAD MALÁTNÉHO MOSKYTA

Ametyst - Praha 1992
Z anglického originálu The Case of the Drowsy Mosquito,
vydaného nakladatelstvím William Morrow and Company v New Yorku v roce 1943.
přeložila Miroslava Němečková.
Kresba na obálce Zdeňka Dobiášová.
Praha 1992. Vydalo nakladatelství Ametyst jako svou 5. publikaci.
Vydání první.
Vytiskly Tiskárny Vimperk, s. p. Cena 36 Kčs.

ISBN 80-901083-4-2